

Оуън Колфър

АРТЕМИС ФОУЛ АРКТИЧЕСКИЯТ ИНЦИДЕНТ

„Името му е Фоул... Артемис Фоул
и скоро няма да го забравите. Не си
помисляйте да го сравнявате с Хари
Потър. Артемис Фоул е „лошо момче“.
Общо е само увлечението, с което
обръщате страниците.“

„Айриш Таймс“

Прозорец

ОУЪН КОЛФЪР АРКТИЧЕСКИЯТ ИНЦИДЕНТ

Превод: Магдалена Куцарова

chitanka.info

Някой снабдява гоблините с човешки батерии. Капитан Бодлива Зеленика от Гноморазузнаването е убедена, че за това е отговорен отколешният ѝ враг — тринайсетгодишният Артемис Фоул. Но дали е така? Артемис си има собствени проблеми за решаване: искат откуп за освобождаването на баща му и само чудо може да го спаси. Може би този път един гениален план не е достатъчен. Може би този път Артемис се нуждае от помощ...

„Артемис Фоул“ е страхотна приказка с елементи на трилър, която ще ви плени независимо от възрастта."

„Ню Йорк Поуст“

„Динамично и щуро приключение, бликащо от остроумие, въображение и магия — това е най-страхотната книга за деца и възрастни.“

„Ел“

На Бети

АРТЕМИС ФОУЛ: ПСИХОЛОГИЧЕСКА ХАРАКТЕРИСТИКА

ИЗВАДКА ОТ „ГОДИНИ НА ЮНОШЕСТВО“

Към тринадесетгодишна възраст нашият субект Артемис Фоул демонстрираше интелект, надминаващ този на всички човешки индивиди от времето на Волфганг Амадеус Моцарт насам. Артемис беше победил в онлайн турнир европейския шампион по шах Еван Кашоги, бе патентовал над двадесет и седем изобретения и спечелил архитектурния конкурс за проектиране на новата опера в Дъблин. Освен това бе създал компютърна програма, отклонила милиони долари от сметки в швейцарски банки към неговата собствена, бе фалшифицирал близо дузина картини на импресионисти и изтръгнал с измама от феиния народ значително количество злато.

Въпросът е: защо? Какво тласка Артемис към престъпни деяния? Отговорът е свързан с живота на баща му.

Артемис Фоул старши беше глава на престъпна империя, която се простираше от доковете на Дъблин до предградията на Токио, но имаше амбициите да се утвърди като почтен бизнесмен. Купи товарен кораб, натовари го с 250 000 кутии кола и пое към Мурманск, Северна Русия, където беше уредил делова сделка с перспективи за печалби десетилетия напред.

За съжаление руската мафия реши, че не желае никакъв ирландски магнат да захапе парче от техния пазар и потопа „Фоул Стар“ в Колския залив. Артемис Фоул Първи беше обявен за изчезнал, вероятно мъртъв.

Сега Артемис младши стоеше начело на империя с ограничени средства. За да възстанови семейното богатство, той се посвети на престъпна кариера, която само за две години успя да му донесе близо петнадесет милиона лири.

Това богатство бе похарчено главно за финансиране на спасителни експедиции до Русия. Артемис не искаше да повярва, че

баща му е мъртъв, макар и с всеки изминал ден оцеляването му да изглеждаше все по-малко вероятно.

Артемис странеше от другите момчета и не обичаше да ходи на училище, като предпочиташе да прекарва времето си в кроене на планове за бъдещи престъпления.

Затова макар че по време на четиринадесетата си година щеше да се намеси във въстанието на гоблините — дръзко, страховито и опасно начинание, — вероятно това бе най-доброто, което можеше да се случи. Така поне щеше да прекарва повече време на открито и да се срещне с нови хора.

Жалко само, че повечето от тях искаха да го убият.

Докладът е съставен от: доктор Дж. Аргон, Б. Душ, за архивите на Академията на ПНЕ^[1].

[1] Полиция на Нисшите елементи. — Бел.прев. ↑

ПРОЛОГ

МУРМАНСК, СЕВЕРНА РУСИЯ, ДВЕ ГОДИНИ ПО-РАНО

Двамата руснаци стояха наведени над запален варел в безполезен опит да се предпазят от арктическият студ. Колският залив не беше място, на което бе приятно да се ходи след септември, особено в Мурманск. В Мурманск дори полярните мечки се загръщаха в шалове. Никъде не беше по-студено, освен може би в Норилск.

Мъжете бяха от мафията и бяха свикнали да прекарват вечерите си в откраднати БМВ-та. По-едрият от двамата, Михаил Васикин, погледна фалшивия „Ролекс“ под ръкава на коженото си палто.

— Това чудо ще замръзне — каза той и почука по циферблата. — Какво да го правя тогава?

— Стига си се оплаквал — обади се другият, който се казваше Камар. — Нали заради теб стоим на студа?

Васикин се сепна.

— Моля?

— Нарезданията бяха ясни: да потопим „Фоул Стар“. Трябваше само да взривим товарния отсек. Корабът беше доста голям. Удряш товара и той потъва. Само че великият Васикин бие по кърмата. Да имаше поне резервна ракета, да довършим работата! И сега трябва да проверяваме за оцелели.

— Ама потъна, нали?

Камар сви рамене.

— Е, и? Потъна бавно, пътниците имаха време да грабнат по нещо и да се спасят. Васикин с точния мерник! Баба ми стреля по-добре.

Любкин, човекът на мафията от доковете, се приближи, преди препирнята да е прераснала в шумен скандал.

— Как върви? — попита едрият като мечка якут.

Васикин се изплю върху стената на вълнолома.

— Как ти се струва? Намери ли нещо?

— Мъртва риба и счупени щайги — отговори якутът и подаде на мафиотите чаши, от които се вдигаше пара. — Няма оцелели. Вече минаха близо осем часа. Изпратил съм сигурни хора да претърсят целия бряг до Зеления нос.

Камар отпи голяма глътка и я изплю с отвращение.

— Каква е тая гадост? Да не е катран?

Любкин се разсмя.

— Гореща кола. От „Фуул Стар“. Намерих я на брега до щайгите. Тази вечер наистина сме на Колския залив.

— Предупреждавам те — избухна Васикин и изля течността на снега, — това време ми разваля настроението. Затова без гадни шеги. Стига ми, че трябва да слушам Камар.

— Няма да е за дълго — промърмори другарят му. — Последна обиколка и спираме търсенето. Никой не може да оцелее в тази вода осем часа.

Васикин подаде празната си чаша на якута.

— Нямах ли нещо по-силно? Малко водка, да ни сгрее в студа? Знам, че винаги държиш някъде манерка.

Любкин бръкна в джоба на панталона си, но спря, когато уокитокито на колана му забръмча. Три кратки изпращавания.

— Три пукота. Това е сигналът.

— Какъв сигнал?

Любкин се завтече към доковете и извика през рамо:

— Три пукота по радиото. Това значи, че отрядът К9 е намерил някого.

Оцелелият не беше руснак. Личеше по дрехите му. Всичко — от марковия костюм до кожения шлифер — очевидно бе купено в Западна Европа, може би дори в Америка. Дрехите бяха ушити по мярка от най-качествени материи.

Макар че дрехите на човека бяха относително запазени, тялото му не беше в толкова добро състояние. Босите му стъпала и голите му длани бяха вкочанени от студ. Единият му крак висеше странно обездвижен от коляното надолу, а лицето приличаше на страшна червена маска.

Екипът по издирването го бе изнесъл от една клисура през три заливчета южно от пристанището на импровизирана брезентова носилка. Мъжете бяха наобиколили плячката си и потропваха с крака от студа, който проникваше през ботушите им. Васикин си проправи път с лакти през тълпата и коленичи, за да огледа по-отблизо корабокрушенеца.

— Със сигурност ще остане без крак — отбеляза. — И без един-два пръста. И лицето не изглежда никак добре.

— Благодаря, доктор Михаил — сухо подметна Камар. — Документи за самоличност?

Васикин пребърка джобовете на чужденеца със сръчността на джебчия. Портфейл и часовник.

— Нищо. Това е странно. Такъв богат човек трябва да има някакви лични документи, не мислиш ли?

Камар кимна.

— Мисля — той се обърна към застаналите в кръг мъже. — Десет секунди, иначе ще загазим. Задръжте валутата, всичко останало ми трябва.

Моряците го измериха с погледи. Човекът не беше едра риба. Но все пак беше от мафията, руския синдикат на организираната престъпност.

Портфейлът направи обиколка из тълпата и завърши пътешествието си в една гънка на брезента. След секунди там се озова и оригинален часовник „Картие“. Златен с диамантена инкрустация. Петгодишна средна руска заплата.

— Мъдро — каза Камар и загреба в шепа скъпоценностите.

— Е? — попита Васикин. — Ще го приберем ли?

Камар разтвори портфейла от шевро, извади платинена кредитна карта „Виза“ и погледна името.

— Да, ще го приберем — отговори и включи мобилния си телефон. — Ще го приберем и ще го завием с одеяла. С нашия късмет ще вземе да хване пневмония. А, повярвай ми, този човек трябва да остане невредим. Той ще ни направи богати.

Камар се вълнуваше. Това съвсем не подходдаше на нрава му.

Васикин се изправи.

— На кого се обаждаш? Кой е този човек?

Камар избра един от телефонните номера в менюто.

— Обаждам се на Бритва. На кого мислиш, че се обаждам?
Васикин пребледня. Обаждането на шефа предвещаваше опасности. Знаеше се, че Бритва убива онези, които му носят лоши новини.

— Новините са добри, нали? Нали се обаждаш с добри новини?
Камар почука по картата „Виза“.

— Прочети какво пише тук.

Васикин се взираше в картата няколко секунди.

— Аз не чета на английски. Какво пише? Кое е името?

Камар му отговори. Лицето на Михаил бавно се разтегли в усмивка.

— Обади се — каза той.

ГЛАВА 1: РОДСТВЕНИ ВРЪЗКИ

Загубата на любимия съпруг се отрази тежко на Анджелин Фоул. Тя се оттегли в стаята си и отказваше да излиза. Заклучи се в съзнанието си, като предпочиташе спомените от миналото пред реалния живот. Едва ли щеше да се оправи, ако синът ѝ Артемис Фоул не бе сключил сделка с феята Бодлива Зеленика: здравият разум на майка му в замяна на половината от златния фонд за откупи, който бе откраднал от феината полиция. Майка му се възстанови напълно, а Артемис младши съсредоточи усилията си върху издирването на баща си и вложи значителни суми от семейното богатство в екскурзии до Русия, местни разузнавателни операции и търсене по Интернет.

Младият Артемис бе наследил в двойна доза коварството на Фоул. Но след възстановяването на майка му — нравствена и хубава дама — за него стана непомерно трудно да осъществява пъклените си планове. А това бе още по-необходимо отпреди, за да може да финансира издирването на баща си.

Обезпокоена от страстта на сина си и уплашена от влиянието, което последните две години бяха оказали върху начина му на мислене, Анджелин записа тринадесетгодишното си момче при училищен съветник.

Направо да го съжалиш. Съветника, тоест...

училище за млади господа „сейнт бартълби“, графство уиклоу, ирландия, наши дни

Доктор По се облегна назад в тапицираното си кресло. Очите му сновяха по страницата отпред.

— А сега, господин Фоул, да поговорим, може ли?

Артемис въздъхна дълбоко и отметна тъмната си коса от широкото бледо чело. Кога хората ще проумеят, че не може да се направи дисекция на ум от неговия мащаб? Самият той бе изчел повече книги по психология от съветника. Дори беше публикувал своя статия в „Дъ Сайкологистс Джърнал“ под псевдонима доктор Ф. Рой Дийн Шлипе.

— Разбира се, докторе. Да поговорим за вашето кресло. Викторианско ли е?

По нежно поглади кожения подлакътник.

— Да, точно така. Стара семейна ценност. Дядо ми се е сдобил с него на аукцион в „Сотбис“. Казват, че някога е стояло в двореца. Любимото кресло на кралицата.

Устните на Артемис се разтеглиха в напрегната усмивка, дълга около сантиметър.

— Наистина ли, докторе? В двореца обикновено не държат фалшификати.

По стисна кожения подлакътник.

— Фалшификати? Уверявам ви, господин Фоул, че тази вещ е напълно автентична.

Артемис се наведе, за да огледа креслото по-отблизо.

— Добра работа, в това мога да ви уверя. Но вижте тук.

По проследи с поглед пръста на младежа.

— Тези гвоздеи за опъване на тапицерията. Виждате ли кръстчетата на главичките? Машинна изработка. Не по-рано от 1920. Дядо ви е бил измамен. Но какво значение има? Креслото си е кресло. Нищо и никаква вещ, а, докторе?

По захвана енергично да пише нещо, за да прикрие изумлението си.

— Да, Артемис, много умно. Точно както пише в досието ви. Играете малките си играчки. А сега да се върнем на вас.

Артемис Фоул Втори разглади една гънка на панталоните си.

— Имаме проблем, докторе.

— Наистина ли? И какъв би могъл да бъде той?

— Проблемът е, че знам отговорите на всички въпроси, които можете да ми зададете. По учебника.

Доктор По писа в бележника си близо минута.

— Наистина имаме проблем, Артемис — каза накрая. — Но друг.

Артемис почти се усмихна. Нямаше съмнение, че докторът смята да пробва поредната предсказуема теория. Каква ли диагноза щеше да му постави днес? Раздвоение на личността може би или да го определи като патологичен лъжец?

— Проблемът е, че вие не уважавате никого достатъчно, за да се държите с него като с равен.

Артемис остана поразен от това твърдение. Докторът явно беше по-умен от другите си колеги.

— Това е смешно. Има няколко души, които високо ценя.

По не вдигна поглед от бележника си.

— Наистина ли? Кого например?

Артемис се замисли за миг.

— Алберт Айнщайн. Теориите му обикновено са правилни. И Архимед, гръцкия математик.

— А някого, когото познавате лично?

Артемис потъна в размисъл. Не се сещаше за никого.

— Какво? Няма ли примери?

Той сви рамене.

— Имате вид на човек, който знае всички отговори, доктор По. Защо вие не ми кажете?

По отвори прозорец на монитора на лаптопа си.

— Изключително. Винаги, когато чета това...

— Моята биография, предполагам?

— Да, тя обяснява много неща.

— Като например? — попита Артемис, заинтригуван напук на себе си.

Доктор По разпечата една страница.

— Първо, този ваш помощник, Бътлър. Телохранител, както разбирам. Недотам подходяща компания за едно впечатлително момче. После, майка ви. Прекрасна жена според мен, но не упражнява никакъв контрол върху поведението ви. И накрая, вашият баща. Ако съдим по написаното тук, не би могъл да мине за ролеви модел дори приживе.

Забележката засегна Артемис, но той нямаше намерение да показва на доктора до каква степен го е заболяло.

— В досието ви има грешка, докторе — каза. — Баща ми е жив. Може да отсъства, но е жив.

По прегледа документа.

— Така ли? Аз останах с впечатлението, че е изчезнал преди около две години. И властите са го обявили за юридически мъртъв.

В гласа на Артемис не се долавяше чувство, но сърцето му биеше силно.

— Не ме интересува какво казват властите или Червеният кръст. Той е жив и аз ще го откроя.

По си записа още нещо.

— Но дори баща ви да се върне, какво ще стане? — попита той. — Ще тръгнете ли по неговите стъпки? Ще станете ли престъпник като него? Или може би вече сте станал?

— Баща ми не е престъпник — изтъкна Артемис раздражен. — Той се стремеше да влага всичките ни авоари в законни предприятия. Сделката с Мурманск беше напълно прозрачна.

— Избягвате въпроса, Артемис — каза По.

Но на Артемис му бе дошло до гуша от тези въпроси. Време беше за малка игра.

— Защо ме притискате, докторе? — попита той разтревожен. — Това е болезнена тема. Знаете, че е възможно да страдам от депресия.

— Предполагам, че е така — каза По, почувствал, че може да направи пробив. — Това ли е проблемът?

Артемис зарови лице в ръцете си.

— Заради майка ми е, докторе.

— Майка ви? — колебливо попита По, като се стараеше да потиска вълнението в гласа си. През тази година Артемис вече бе прогонил от „Сейнт Бартълби“ половин дузина съветници. В интерес на истината, По също вече си стягаше куфарите. Но сега...

— Майка ми, тя...

По се наклони напред във фалшивото си викторианско кресло.

— Майка ви, да?

— Тя ме принуждава да се подлагам на тази смехотворна терапия, когато така наречените училищни съветници са заблудени наивници с научни степени.

По въздъхна.

— Много добре, Артемис. Ваша работа, но никога няма да намерите покой, ако продължавате да бягате от проблемите си.

Мобилният телефон на Артемис иззвъня и му спести по-нататъшния анализ. Беше свързан с кодирана засекретена линия. Само един човек знаеше номера. Момчето извади телефона от джоба си и отвори мъничкия микрофон.

— Да?

В слушалката се чу гласът на Бътлър.

— Артемис. Аз съм.
— Очевидно. Тъкмо се занимавах с нещо.
— Получихме съобщение.
— Така. Откъде?
— Не знам точно. Но е свързано с „Фоул Стар“.
Гърбът на Артемис рязко се изправи.
— Къде си?
— На главния вход.
— Добро момче. Тръгвам.
Доктор По избърса очилата си.

— Този сеанс не е приключил, млади човече. Днес напреднахме малко, макар и да не го признавате. Излезете ли сега, ще бъда принуден да уведомя директора.

Предупреждението не стигна до слуха на Артемис. Той вече беше другаде. По кожата му прескачаше познатото електричество. Нещо щеше да се случи. Предчувстваше го.

ГЛАВА 2: РАЗХОДКАТА НА ЧИКЧИРИК

ЗАПАДНОТО КРАЙБРЕЖИЕ, ГРАД УБЕЖИЩЕ, СВЕТЪТ НА НИСШИТЕ ЕЛЕМЕНТИ

Традиционната представа за гном е немирна дребосък в зелени дрехи. Разбира се, такава е човешката представа. Феите имат свои стереотипи. Като цяло Народът си представя служителите в подразделението на Разузнаването към Полицията на Нисшите елементи като агресивни гноми или мускулести елфи, набирани направо от колежанските отбори по чакълбол.

Капитан Бодлива Зеленика не отговаря на нито една от тези представи. Всъщност тя вероятно би била последното същество, което бихте взели за офицер от Гноморазузнаването. Ако някой се помъчеше да отгатне с какво се занимава, котешката грация и жилавите мускули биха го навели на мисълта за гимнастичка или може би професионален пещерняк. Но ако се вгледаше в нея, в хубавичкото ѝ лице и надникнеше право в очите ѝ, щеше да види решителност до ожесточение, плам и природен ум, които я правеха един от най-уважаваните офицери в Разузнаването.

Разбира се, технически погледнато, Зеленика вече не беше в Разузнаването. Още от аферата Артемис Фоул, когато бе заловена и задържана като заложник, положението ѝ на първа жена офицер в Разузнаването бе подложено на преразглеждане. Единствената причина сега да не седи у дома и да полива папратите си беше, че началникът Кореноплод бе заплашил да върне значката си, ако Зеленика бъде уволнена. Кореноплод знаеше, макар и Министерството на вътрешните работи да бе на друго мнение, че Зеленика не беше виновна за отвличането и че само нейната схватливост бе предотвратила гномски и човешки загуби.

Но членовете на Съвета не се интересуваха особено от загубите на човешки живот. Повече ги безпокоеше загубата на феино злато. И според тях Зеленика им бе струвала значителна сума от златния фонд за откупи на Разузнаването. Тя тъкмо се канеше да се качи над земята

и да извие врата на Артемис Фоул, за да го принуди да върне златото, но в полицията не действаша така: в Книгата, Библията на феиния народ, се казваше, че ако човек успее да вземе злато от фея, то остава за него.

Затова вместо да отнеме значката ѝ, Министерството на вътрешните работи нареди на Зеленика да се заеме с мръсна работа — някъде, където не може да навреди. Най-подходящото място бе Полицейски надзор. Зеленика беше прехвърлена в „Митници и акцизи“, напъхана в тясна стаичка, прилепена до скала с изглед към една асансьорна шахта. Доживотно дежурство.

Всъщност, контрабандистите бяха сериозен проблем за Полицията на Нисшите елементи. Не самата контрабанда, която обикновено беше безобидна — маркови слънчеви очила, DVD, машини за капучино и други подобни. Проблемът бе в метода на придобиване на тези предмети.

Триадата на гоблините Бюа Кел държеше целия контрабанден пазар и ставаше все по-дръзка и непредпазлива в екскурзиите си до земната повърхност. Дори се носеше слух, че гоблините са конструирали собствена товарна совалка, за да направят експедициите си икономически по-изгодни.

Основният проблем беше, че гоблините бяха тъпоумни създания. Достатъчно бе някой от тях да забрави да се прикрие и фотографии на гоблини щяха да засноват от сателитите до новинарските станции по целия свят. След което Светът на Нисшите елементи, последната зона на планетата, свободна от Кални създания, щеше да бъде разкрит. А когато това станеше, предвид природата на човешката раса със сигурност щяха да дойдат и замърсяването, изчерпването на природните богатства и разработването на земните недра.

Това означаваше, че всеки служител на полицията, имал нещастieto да бъде нарочен от началството, трябваше да изкара няколко месеца дежурство в Надзора, поради което и Зеленика сега седеше в тясната стаичка до скалата и следеше входа на рядко използваната асансьорна шахта.

ПЗ7 бе хидравличен асансьор, който излизаше на повърхността в центъра на Париж, Франция. Европейската столица беше отбелязана на полицейските карти като особено рисков район, затова дотам рядко се издаваха визи. Само служебни за полицаи. Цивилни не бяха

стъпвали в шахтата от десетилетия, но все още се налагаше наблюдение двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, което правеше шестима офицери на осемчасови смени.

Зеленика дежуреше в двойка с Чикчирик Пустодрън. Както повечето елфи, Чикчирик смяташе себе си за зеленокож Божи дар за жените и прекарваше повече време в опити да впечатли Зеленика, отколкото в работа.

— Тази вечер изглеждаш добре, капитане — подхвана той още от вратата. — Как поддържаш косата си?

Зеленика нагласи фокуса на монитора и се зачуди какво има да се поддържа на една късо подстригана кестенява коса.

— Съсредоточи се, редник. Ако внезапно открият огън по нас, ще се опържим.

— Съмнявам се, капитане. Тук е истинско мъртвило. Обичам такива назначения. Приятно и леко. Като на разходка.

Зеленика огледа шахтата долу. Пустодрън беше прав. Кварталът, който някога кипеше от живот, след затварянето на шахтата за граждани заприлича на призрачен град. Само от време на време се мяркаше някой заблуден трол. А започнеха ли някъде да се мяркат тролове, това бе знак, че мястото е необитаемо.

— Тук сме само ти и аз, капитане. А нощта е в началото си.

— Млъкни, Пустодрън. Съсредоточи мислите си върху работата. Или редник не е достатъчно нисък чин за теб?

— Да, Зеленика, съжалявам, искам да кажа, слушам, сър.

Елфи. Всичките са еднакви. Дай им чифт крила и започват да се мислят за неустоими.

Зеленика прехапа устни. Колко злато на данъкоплатците отиваше за Полицейски надзор! Висшите офицери можеха да казват, че там се върши работа, но не беше така. Дежурството в Надзора бе идеалното средство да държат непокорните служители далеч от очите на обществеността.

Въпреки това Зеленика бе твърдо решена да изпълнява задълженията си по най-добрия възможен начин. Трибуналът към Министерството на вътрешните работи не би пропуснал да ѝ наложи допълнително наказание, ако се провалеше.

Тя извика на плазмения екран списъка с дневните показатели, които се проверяваха по време на дежурство. Индикаторите на

хидравличните клампи светеха зелено. Имаше достатъчно газ, за да прекарат в наблюдателния пост четири дълги, отегчителни седмици.

Следващи в списъка бяха топлинните скенери.

— Чикчирик, искам да направиш една обиколка. Ще направим пробен оглед с топлинен скенер.

Пустодрън се усмихна. Елфите обичаха да летят.

— Разбрано, капитане — каза той и закрепил един термоскенер за гърдите си.

Зеленика отвори процеп в отсека и Пустодрън изхвърча навън. Зарей се в тъмното. Продълговатото приспособление на гърдите му освети с топлочувствителни лъчи района отдолу. Зеленика стартира термосканиращата програма на компютъра. По екрана пробягаха мъгляви изображения в различни оттенъци на сивото. Всяко живо същество щеше да бъде засечено, дори ако се криеше под дебел пласт твърда скала. Но нямаше никой, само няколко ругаещи жаби и опашка на трол в ъгъла на екрана.

В слушалката прозвуча гласът на Пустодрън:

— Хей, капитане! Дали да не огледам по-отблизо?

Това беше проблемът на портативните скенери. Колкото повече се отдалечаваше Чикчирик, толкова по-слаби ставаха лъчите.

— Добре, Чикчирик. Още едно кръгче. Внимавай.

— Не се безпокой, Зеленика. Чикчирик ще се върне при теб цял и невредим.

Зеленика пое дъх, за да изрече някаква заплаха, но отговорът заглъхна в гърлото ѝ. На екрана нещо се движеше.

— Чикчирик! Виждаш ли?

— Тъй вярно, капитане. Виждам, само че не знам какво.

Зеленика увеличи част от изображението на екрана. На второ ниво се забелязваха две живи същества. Бяха сиви на цвят.

— Чикчирик, задръж. Продължи сканирането.

Сиви? Как беше възможно? Сиви, а се движеха. Сивото означаваше неживо. Без топлина, мъртвешки студено. И все пак...

— Бъди нащрек, редник Пустодрън. Възможна опасност.

Зеленика се свърза с Централното полицейско управление. Вихрогон, техническият гений на Полицията на Нисшите елементи, със сигурност следеше видеокартината на своя монитор в отдел „Операции“.

— Вихрогоне! Гледаш ли?

— Да, Зеленика — отговори кентавърът. — Тъкмо те прехвърлих на големия екран.

— Как ти се струва? Как може сиво да се движи? Никога не съм виждала подобно нещо.

— И аз — последва кратко мълчание, в което се чуваше тракане на клавиши. — Има две възможни обяснения. Първо, повреда в оборудването. Това може да са фантомни изображения от друга система. Като смущение в радиочестота.

— А другото обяснение?

— Толкова е нелепо, че не ми се иска да го казвам.

— Добре де, направи ми услуга, Вихрогоне, кажи го.

— Ами, колкото и невероятно да звучи, някой може да е намерил начин да излъже системата ми.

Зеленика пребледня. Щом самият Вихрогон допускаше тази възможност, значи почти със сигурност беше така. Тя прекъсна връзката с кентавъра и насочи вниманието си към редник Пустодрън.

— Чикчирик! Махай се от там! Изтегли се! Изтегли се!

Елфът бе твърде зает с това да впечатлява хубавичкия си партньор, за да осъзнае сериозността на ситуацията.

— Спокойно, Зеленика. Та аз съм елф! Никой не може да се мери с елф.

Точно в този миг през един от прозорците на шахтата излетя някакъв предмет и проби дупка с големината на юмрук в крилото на Пустодрън.

Зеленика пхна в кобура си един „Неутрино 2000“ и започна да издава команди по микрофона в каската:

— Код 14, повтарям, код 14. Свален елф. Свален елф. Ние сме под обстрел. ПЗ7. Изпратете магьосници знахари и подкрепление.

Тя се пхна през отвора в стената на отсека и се спусна с въже до дъното на тунела. Скри се зад една статуя на Вейка, първия елфически крал. Чикчирик лежеше на един чакълен насип на сред някогашна улица. Не изглеждаше добре. Едната страна на каската му беше смачкана от отломките на нисък зид и системата за свързка не функционираше.

Трябваше бързо да стигне до него, в противен случай Пустодрън беше обречен. Мъжките елфи притежават ограничени лечителски способности. Могат да премахнат с магия брадавица, но отворените рани бяха над възможностите им.

— Ще те свържа с началството — обади се Вихрогон в слушалката. — Изчакай.

Дрезгавият глас на началника Кореноплод запращя на честотата на системата. Не личеше да е в добро настроение. Нищо необичайно.

— Капитан Бодлива Зеленика! Искам да останете на позиция, докато дойде подкреплението.

— Съвсем не, началник. Чикчирик е ранен. Трябва да стигна до него.

— Зеленика! Капитан Кафяво Водорасло е на няколко минути от вас. Останете на позиция! Повтарям: останете на позиция!

Зеленика скръцна със зъби под визьора на каската. Беше на крачка от уволнение, а сега и това. За да спаси Чикчирик, трябваше да пренебрегне пряка заповед.

Кореноплод долови колебанието ѝ.

— Зеленика, чуите ме. Не знам с какво стрелят по вас, но крилото на Пустодрън е пробито. Костюмите ви са небезопасени. Затова си налягайте парцалите и чакайте капитан Кафяво Водорасло.

Кафяво Водорасло. Може би най-безразсъдният офицер в Полицията на Нисшите елементи, прочул се с това, че на церемонията по посвещаването си бе избрал името Риск. Все пак нямаше друг офицер, на когото Зеленика с по-голяма готовност би поверила да пази гърба ѝ в опасна ситуация.

— Съжалявам, сър, не мога да чакам. Чикчирик е ранен в крилото. Знаете какво означава това.

Да улучиш крилото на елф не е като да улучиш крилото на птица. Крилете бяха най-големият орган на елфите. През тях преминаваха седем важни артерии. Дупка с такава големина би засегнала поне три от тях.

Подполковник Кореноплод въздъхна. В слушалките това прозвуча като силен пукот на статично електричество.

— Добре, Зеленика. Но действайте предпазливо. Не искам да губя никого от хората си днес.

Зеленика извади от кобура своя „Неутрино 2000“ и го включи на трета степен. Никога не рискуваше със снайперите. Тъй като предполагаше, че бяха гоблини от триадата Бюа Кел, на тази степен още първият изстрел щеше да ги извади от строя за най-малко осем часа.

Тя приклекна и стреля иззад статуята. Незабавно последва отведен огън и от скулптурата се откърниха няколко парчета.

Зеленика притича до падналия си партньор. Край главата ѝ като свръхзвукови пчели свистяха куршуми и снаряди. Като правило в подобна ситуация най-нежелателно беше раненият да се мести, но при такъв обстрел, когато куршумите се сипеха като дъжд, нямаше избор. Зеленика стисна Пустодрън за пагоните и го издърпа зад една ръждясала товарна совалка.

Чикчирик лежеше ранен от дълго време. Слабо се усмихна.

— Ти дойде да ме прибереш, капитане. Знаех, че ще дойдеш.

Зеленика се опита да потисне тревогата в гласа си.

— Разбира се, Чикчирик. Никога не изоставям партньор в беда.

— Знаех си, че съм неустоим — прошепна той. — Знаех си.

После затвори очи. Раната беше доста сериозна. Може би прекалено.

Зеленика огледа крилото му. „Излекувай го“, помисли тя и магията се размърда в нея, сякаш в тялото ѝ се забиха милиони карфици и игли. Тръгна по ръцете ѝ и потече по пръстите. Постави длани върху раната на Пустодрън. От пръстите ѝ заизлизаха сини искри, които прескачаха върху крилото. Те игриво се въртяха около раната, зашиваха разкъсаната тъкан и събираха пролятата кръв. Дишането на елфа стана равномерно и бузите му постепенно се обагриха в здрава зеленина.

Зеленика въздъхна. Чикчирик щеше да се оправи. Може би нямаше да изпълнява повече летателни мисии с това крило, но щеше да оживее. Тя положи на една страна лежащия в безсъзнание елф, като внимаваше да не притисне нараненото крило. А сега трябваше да се заеме с тайнствените сиви силуети. Нагласи оръжието си на четвърта степен и без колебание се затича към входа на шахтата.

През първия ден в Академията на ПНЕ едър космат гном с гърди като на биволски трол нарежда кадетите до стената и ги предупреждава *никога* да не влизат в небезопасна сграда по време на престрелка. Казва им го с максимално настоятелен тон. И го повтаря всеки ден, докато думите му пуснат корени във всяка кадетска глава. Въпреки всичко капитан Бодлива Зеленика от Гноморазузнаването към ПНЕ постъпи точно така.

Тя изпепели двойната врата на терминала, нахлу вътре и се скри зад гише „Информация“. Преди по-малко от четиристотин години тази сграда гъмжеше от оживление, тук се редяха дълги опашки от туристи, които чакаха за наземни визи. Някога Париж бе особено популярна туристическа дестинация. Но вероятно, както неизбежно се случваше, хората бяха решили да запазят европейската столица за себе си. Единственото място, на което феите се чувстваха в безопасност, беше Дисниленд — Париж, където никой не обръщаше особено внимание на дребничките създания, дори ако бяха зелени.

Зеленика активира филтъра с двигателен сензор в каската си и огледа помещението през кварцовото стъкло на гишето. Ако нещо помръднеше, компютърът в каската ѝ щеше автоматично да го оцвети в оранжево. Тя погледна нагоре точно навреме, за да види две фигури, които профучаха по наблюдателната галерия срещу площадката за излитане. Със сигурност бяха гоблини, които в бързината бягаха на четири крака и влачеха след себе си вагонетка на въздушна възглавница. Носеха костюми от нещо като огледално фолио, имаха и каски от същия материал, очевидно с цел да излъжат топлинните сензори. Много хитро. Прекалено хитро за гоблини.

Зеленика затича успоредно с гоблините по долния етаж. Навсякъде наоколо се мяркаха някогашни рекламни надписи, увиснали накриво от конзолите си. „ДВУСЕДМИЧНА ЕКСКУРЗИЯ ПРЕЗ СЛЪНЦЕСТОЕНЕТО. ДВАДЕСЕТ ЗЛАТНИ ГРАМА. ДЕЦА ПОД ДЕСЕТ ГОДИНИ ПЪТУВАТ БЕЗПЛАТНО.“

Тя мина през въртящата се врата, профуча покрай зоната за митническа проверка и безмитните магазинчета. Гоблините слизаха надолу, ботушите и ръкавиците им тракаха по неподвижния ескалатор. В бързината единият изгуби каската си. Беше висок за гоблин, близо метър. Очите му без клепачи панически се щураха насам-натам, а раздвоеният му език облизваше зениците, за да ги навлажни.

Докато тичаше, капитан Бодлива Зеленика произведе няколко изстрела. С единия улучи по-близкия гоблин в гърба. Тя изстена. Беше далеч от нервния център. Но нямаше значение. Тези костюми от фолио имаха един недостатък. Бяха проводници на неутринни заряди. Зарядът прескачаше по костюма като огнени вълни по повърхността на езеро. Гоблинът подскочи поне два метра право нагоре, после се сгромоляса в безсъзнание в подножието на ескалатора. Останала без управление, вагонетката на въздушна възглавница се завъртя и се блъсна в една лента за багаж. От разбитото ремарке се изсипаха стотици малки цилиндрични предмети.

Вторият гоблин изстреля дузина патрони по посока на Зеленика. Не улучи отчасти поради това, че ръцете му трепереха от нерви, и понеже стрелбата напосоки вършеше работа само във филмите. Зеленика опита да заснеме оръжието му с камерата в каската си, за да може компютърът да започне търсене, но имаше твърде силни вибрации.

Преследването продължи по изходите чак до терминала за заминаващи пътници. Зеленика с изненада дочу бръмчене на компютри. Тук не се очакваше да има електрическо захранване. От инженеринга на полицията трябваше да са демонтирали генераторите. На кого и за какво е притрябвал ток на такова място?

Тя вече знаеше отговора. Електричество беше необходимо, за да се задейства монорелсата на совалката и контролът върху полетите. Когато влезе в хангара, подозренията ѝ се затвърдиха. Гоблините бяха построили совалка!

Не беше за вярване. Гоблините нямаха достатъчно електричество в мозъците си за захранване на десетатова крушка. Как биха могли да построят совалка? И все пак тя съществуваше, стоеше в дока, истински кошмар за търговците на стари летателни апарати. Не беше на повече от десет години, а туловището ѝ бе цялото на кръпки от заварки и нитове.

Зеленика преглътна от учудване, но се съсредоточи върху преследването. Гоблинът беше спрял, за да грабне чифт крила от багажното отделение. Можеше да стреля по него, но бе твърде рисковано. Нямаше да се изненада, ако ядрената батерия на совалката имаше само тънък пласт олово за покритие.

Гоблинът се възползва от затишието и се шмугна в ръкава, по който се отиваше до совалката. Монорелсата вървеше по дължината на обгорената скала към масивната шахта. Тази шахта бе един от многото естествени канали в мантията и кората на Земята. По тях от разтопеното ядро на планетата изригваха потоци магма, които се издигаха до повърхността на неравномерни интервали. Ако не беше това периодично освобождаване на налягане, Земята щеше да се разкъса на парчета още преди много еони. Полицията на Нисшите елементи бе впрегнала природната енергия за осъществяване на експресни пътувания до повърхността. При спешни случаи офицерите от Разузнаването се изкачваха с потоците магма в титанови яйца. При туристическите пътувания совалките избягваха парещата магма, като се издигаха по шахтите посредством потоци нагорещен газ до множество терминали в различни точки на света.

Зеленика забави крачка. Гоблинът нямаше къде да се дене. Освен ако не му хрумнеше да се пъхне в шахтата, а никой не беше толкова откачен. Ако го настигнеше магмен поток, щеше да се разпадне до податомно ниво.

Пред нея зейна входът на шахтата. Огромен и ограден от обгорели скали.

Зеленика включи микрофона на каската си.

— Има много време до потока — изкрещя, за да надвика воя на вятъра, издигащ се от ядрото.

— Откажи се. Не можеш да влезеш в шахтата без данни.

На жаргона на Гноморазузнаването „данни“ означаваше техническа информация. В конкретния случай ставаше дума за предполагаемото време на изригване. С точност до десета от секундата. Обикновено.

Гоблинът измъкна странна пушка, като този път се прицели внимателно. Спусъкът щракна, но с каквито и патрони да стреляше това оръжие, вътре не беше останал нито един.

— Проблемът при неядрените оръжия е, че все някога мунициите ти свършват — саркастично отбеляза Зеленика, с което спази старата традиция на препиране по време на стрелба, макар че коленете ѝ всеки момент щяха да се огънат.

В отговор гоблинът насочи пушката към нея. Последва оглушителен изстрел, при който куршумът падна на близо пет метра

пред нея. Все пак послужи за отвличане на вниманието. Престъпникът се възползва от момента, за да включи двигателя на крилата си. Те бяха стар модел: роторен двигател с повреден шумозаглушител. Бученето на машината изпълни тунела.

Разнесе се и друго бучене, освен това на крилата. След хилядите полетни часове в шахтите Зеленика познаваше много добре този шум. Магмата изригваше.

Умът ѝ работеше трескаво. Ако гоблините бяха успели по някакъв начин да доставят хранване до терминала, тогава всички системи за сигурност би трябвало да се активират. Включително и...

Капитан Бодлива Зеленика се обърна, но херметическите врати вече се затваряха. Огнеупорните прегради бяха се задействали автоматично от топлинния сензор в шахтата. Когато отдолу се надигаше магмен поток, стоманени врати с дебелина два метра затваряха ръкава и отрязваха достъпа до останалата част от терминала. Тя и гномът бяха в капан, а отдолу изригваше магма. Магмата нямаше да ги убие — потокът не оставяше много пръски. Но свръхнажеженият въздух щеше да ги изпече до коричка, тънка като сухо есенно листо.

Гоблинът стоеше в края на тунела, без да обръща внимание на приближаващите пламъци. Зеленика осъзна, че той не е луда глава, готов в отчаяния си стремеж да избяга да полети нагоре по шахтата. Просто беше пълен глупак.

Гоблинът помахна непохватно с ръка, намигна и скочи в шахтата, като бързо се понесе нагоре и изчезна от поглед. Но не бе достатъчно бърз. Поток от бликаща лава с диаметър седем метра се стрелна след него като змия и го погълна цял.

Зеленика нямаше време да скърби. Имаше достатъчно свои проблеми. Униформите на Полицията на Нисшите елементи бяха снабдени с топлинни намотки, които разсейваха прекомерната топлина, но това нямаше да ѝ помогне. След секунди въздухът щеше да стане сух и горещ до такава степен, че да пропука стените.

Зеленика погледна нагоре. По покрива на тунела бяха окачени в редица старовремски армирани охладителни резервоари. Тя превключи бластера си на максимална мощност и започна да стреля по туловищата на резервоарите. Нямаше време да се церемони.

Резервоарите се огънаха, пробиха се и от тях изригна застоял въздух и няколко тънки струйки охладител. Безполезно. Вероятно бяха

изпускали охладител през годините на бездействие, а гоблините не си бяха направили труда да ги подменят. Все пак имаше един пълен резервоар, останал непокътнат. Черен и продълговат, различен от стандартните зелени резервоари, които полицията използваше. Зеленика застана точно под него и откри огън.

Три хиляди галона вода, примесени с охладител, се изляха на главата ѝ точно в мига, когато вълната нажежен въздух изригна от шахтата. Беше странно усещане почти едновременно да се вкочаниш от студ и да бъдеш обгорен. Зеленика усети как по раменете ѝ избиват мехури, които налягането на водата свива. Тя падна на колене. Белите ѝ дробове копнееха за въздух. Но не можеше да си поеме дъх, не и сега, а нямаше сили да вдигне ръка, за да пусне от резервния въздух в каската.

След цяла вечност бученето секна и Зеленика отвори очи. Видя, че тунелът е пълен с дим. Задейства изпарителя на визьора си и се изправи на крака. По костюма ѝ се стичаха струи вода. Тя освободи закопчалките на каската си и вдиша дълбоко въздуха в тунела. Все още беше горещ, но поносим.

Зад гърба ѝ се плъзнаха хидравличните врати и капитан Риск Кафяво Водорасло се появи в процепа, следван от отряд за бързо реагиране от Полицията на Нисшите елементи.

— Добра маневра, капитане.

Зеленика не отговори. Вниманието ѝ беше погълнато от оръжието, изоставено от изпарилия се гоблин. Представляваше дебела пушка, дълга половин метър, с прицел за нощно виждане, закрепен върху дулото.

Първата ѝ мисъл беше, че Бюа Кел са успели по някакъв начин да организират производство на собствено оръжие. Но после осъзна, че истината е далеч по-неприятна. Капитан Бодлива Зеленика откърти пушката от полуразтопената скала. Знаеше за нея от лекциите по история на правоохранителната дейност. Стар модел лазер „Зурла“. Зурлите бяха забранени със закон преди много години. Но това не беше най-лошото. Вместо с феин енергиен източник оръжието работеше с човешка алкална батерия АА.

— Риск! — извика тя. — Ела да видиш това.

— Д'Арвит — промърмори Кафяво Водорасло и веднага посегна към копчето за радиовръзка на каската си. — Свържете ме спешно с

подполковник Кореноплод. Имаме контрабанда от клас А. Да, клас А. Трябва ми пълен екип от техници. Извикайте и Вихрогон. Искам да отцепите целия квадрант...

Риск продължаваше да дава нареждания, но те бяха заглушени от тихо бръмчене в ушите на Зеленика. Бюа Кел търгуваха с Калните създания. Човеци и гоблини си сътрудничат във възстановяването на забранени оръжия. А щом оръжията бяха тук долу, колко време бе необходимо на Калните създания да слязат под земята?

Помощта дойде с малко закъснение. След тридесет минути около ПЗ7 гъмжеше от халогенни светлини като на филмова премиера в Големския свят.

Вихрогон беше коленичил до ескалатора и разглеждаше гоблина, който лежеше в безсъзнание. Кентавърът беше допринесъл най-много за това човеците все още да не са разкрили подземните скривалища на Народа. Технически гений, пионер във всяко по-важно научно постижение, от предсказване на магмените потоци до технологията за заличаване на памет. Всяко негово откритие го правеше все по-малко уважаван и все по-досаден. Но злите езици говореха, че изпитва топли чувства към един офицер от женски пол, служил в Разузнаването. Всъщност в Разузнаването имаше една-единствена жена офицер.

— Добра работа, Зеленика — каза кентавърът и потърка огледалния костюм на гоблина. — Влязла си в престрелка с кебап.

— Точно така, Вихрогоне, какво ли не правиш, за да отвлечеш вниманието от факта, че Бюа Кел са заблудили твоите сензори.

Вихрогон опипа една от каските.

— Не са Бюа Кел. Няма начин. Прекалено тъпи са. Гоблините не притежават такива мозъчни параметри. Това е човешко производство.

Зеленика изсумтя.

— И откъде ти хрумна? По заварките ли позна?

— Не — отговори Вихрогон и й подаде каската.

Зеленика прочете надписа. „Произведено в Германия“.

— Предполагам, че това е пожарникарски костюм. Материалът задържа горещината както отвън, така и отвътре. Това е сериозно, Зеленика. Не става дума за чифт маркови ризи и кашонче шоколади. Някое от човешките същества върти голяма контрабанда с Бюа Кел.

Вихрогон се отдръпна, за да даде възможност на техническия екип да се приближи към пленника. Техниците щяха да му бият подкожно приспивателно. То съдържаше микрокапсули седативен агент и миниатюрен детонатор. След това престъпникът можеше да бъде ликвидиран по компютърен път, ако полицията научеше, че отново е престъпил закона.

— Знаеш кой е човекът, нали? — попита Зеленика.

Вихрогон ококори очи.

— О, чакай да позная. Старият враг на капитан Бодлива Зеленика, господарят Артемис Фоул.

— Добре, кой друг?

— Имаш голям избор. През тези години Народът е установявал контакт с хиляди Кални създания.

— Така ли? — отвърна Зеленика. — И на колко от тях не сме заличили паметта?

Вихрогон се престори, че мисли и намести станиоловата шапка на главата си, която имаше за цел да отклонява всеки сигнал за разчитане на мисли, насочен към мозъка му.

— На трима — измънка той накрая.

— Моля?

— Да, на трима.

— Точно така. Фоул и горилите му. Артемис стои зад това. Помни ми думата.

— Просто ти се иска да е така, нали? Най-накрая ще имаш възможност да си го върнеш. Помниш ли какво се случи последния път, когато полицията се сблъска с Фоул?

— Помня. Но това беше предишния път.

Вихрогон се ухили самодоволно.

— Искам да ти напомня, че сега той е на тринадесет години.

Зеленика отпусна ръка върху вълшебната си пръчица.

— Не ме интересува на колко години е. Едно докосване с пръчицата — и ще заспи като бебе.

Вихрогон кимна към вратата.

— Ако бях на твое място, бих си спестил барута. Ще ти потрябва.

Зеленика проследи погледа му. Началникът Юлиус Кореноплод пресичаше отцепената зона. Колкото повече неща виждаше, толкова

по-червендалест ставаше, откъдето идваше и прякорът му — Червено цвекло.

— Подполковник — подхвана Зеленика, — трябва да видите това.

Погледът на Кореноплод я накара да млъкне.

— А вие какво си мислехте?

— Моля, сър?

— Не ми излизайте с това. Бях в „Операции“ през цялото време. Гледах видеоматериала от каската ви.

— О!

— „О“ не е изчерпателен отговор, капитане! — щръкналата ниско подстригана коса на Кореноплод се полюшваше от вълнение. — Това трябваше да бъде наблюдателна мисия. Няколко екипа, изпратени за подкрепление, седяха на отлично обучените си задници и чакаха да се обадите! Но не, капитан Бодлива Зеленика решава сама да се бори с Бюа Кел.

— Партньорът ми беше ранен, сър. Нямах избор.

— Какво изобщо е търсил Пустодрън навън?

Зеленика за пръв път сведе поглед.

— Изпратих го да направи проверка на термосензор, сър. Само изпълнявах нарежданията.

Кореноплод кимна.

— Току-що говорих с магьосника лечител. Пустодрън ще се оправи, но с дните му на летец е свършено. Ще има трибунал, разбира се.

— Да, сър. Разбрано.

— Формалност, сигурен съм, но нали знаете какви са в Съвета.

Зеленика отлично знаеше какви са в Съвета. Тя щеше да бъде първият офицер в историята на Полицията на Нисшите елементи, разследван едновременно за два случая.

— Та какво чувам за клас А?

Цялата контрабанда беше класифицирана. Клас А бе кодовото наименование за опасни човешки технологии. Енергийни източници например.

— Оттук, сър.

Зеленика поведе останалите към задната част на ремонтното отделение, а оттам към самата площадка за излитане на совалката. Там

беше издигнат купол за ограничаване на достъпа до мястото. Зеленика се промъкна под обгорените задкрилки.

— Виждате ли? Това е сериозно.

Кореноплод огледа очевидното. В товарния отсек на совалката имаше кашони с алкални батерии. Зеленика взе една опаковка.

— Графитни батерии — отбеляза тя. — Типичният човешки енергиен източник. Недодялан, неефективен и катастрофален за околната среда. Тук има дванадесет кашона. Кой знае колко вече стоят на склад в тунелите.

Кореноплод остана равнодушен.

— Простете, че не ми треперят мартинките. Голяма работа, няколко гоблини ще поиграят на човешки видеоигри. Какво толкова?

Вихрогон забеляза гоблинския лазер „Зурла“.

— О, не! — възкликна и прегледа оръжието.

— Точно така — съгласи се Зеленика.

Началникът не обичаше да го изключват от разговора.

— „О, не“? Дали не драматизираш?

— Не, шефе — отговори кентавърът и изведнъж лицето му стана мрачно. — Това е много сериозно. Бюа Кел използват човешки батерии за захранване на старите лазери „Зурла“. С една батерия се произвеждат само около шест изстрела. Но ако напълните джоба на всеки гоблин с енергийни източници, това прави много изстрели.

— Лазери „Зурла“? Те бяха забранени още преди десетки години. Не ги ли изпратихме всичките за претопяване?

Вихрогон кимна.

— Така мислехме. Моят отдел следеше претопяването. Не че го считахме за приоритет. Навремето работеха с една слънчева батерия, която издържаше по-малко от десет години. Очевидно някой е успял да отклони два-три лазера от цеха за претопяване.

— Като гледам колко батерии има тук, не са два-три. Само това ми липсваше: гоблини, въоръжени със зурли.

Технологията на изработване на зурла изискваше поставяне на инхибитор върху бластера, което позволяваше на лазера да работи на малка скорост, така че направо да пронизва целта. Първоначално разработено за целите на минното дело, изобретението бързо бе пригодно за оръжие от някой алчен оръжеен производител.

Зурлите бързо бяха забранени от закона поради очевидния факт, че бяха създадени да убиват, а не да изваждат от строя. Някои от тях обаче явно бяха попаднали в ръцете на престъпна групировка. Но това не приличаше на дребна контрабандна търговия. Някой като че ли планираше мащабна операция.

— Знаете ли кое е най-тревожното тук? — попита Вихрогон.

— Не — отговори Кореноплод с измамно спокойствие. — Кажете ми кое е най-тревожното тук.

Вихрогон завъртя оръжието в ръцете си.

— Начинът, по който този лазер е пригоден към човешките батерии. Много умно. Няма начин гоблин да е измислил това сам.

— Но защо им е да ги пригаждат към други източници? — попита началникът. — Защо просто не използват старите слънчеви батерии?

— Някогашните слънчеви батерии се намират много рядко. Струват злато. Антикварните търговци ги използват за всички видове стари приспособления. А би било невъзможно да се построи фабрика за производството им, без моите сензори да прихванат емисиите. Много по-просто е да откраднат батерии от хората.

Кореноплод запали една от любимите си гъбени пури.

— Кажете ми, че е само това. Да няма нещо друго.

Зеленика отмести поглед към задната част на хангара. Кореноплод забеляза това, промъкна се покрай кашоните и се приближи към самата совалка. Качи се вътре.

— А това какво е, Вихрогоне?

Кентавърът прокара ръка по туловището на совалката.

— Поразително. Невероятно. Сглобили са я от отпадъци. Цяло чудо е, че това нещо може да лети.

Началникът стисна със зъби пурата си.

— Когато престанеш да се възхищаваш на гоблините, Вихрогоне, може би ще успееш да ми обясниш как Бюа Кел са се сдобили с това. Мислех, че всички остарели летателни технологии се унищожават.

— И аз така мислех. Самият аз лично съм бракувал някои от нещата тук. Този десен двигател до миналата година беше в П1, преди капитан Бодлива Зеленика да го повреди. Помня, че лично подписах заповедта за унищожаването му.

Кореноплод отдели една секунда, за да хвърли на Зеленика унищожителен поглед.

— Значи имаме налице отклоняване на части от совалки, както и на лазери „Зурла“, от пещите за претопяване. Проучи как тази совалка е стигнала дотук. Част по част. Разглоби я. Искам всяка жичка да мине през лазерен тест за отпечатъци и ДНК. Вкарай всички серийни номера в компютърната мрежа. Да видим дали не може да се направи връзка.

Вихрогон кимна.

— Добра идея. Ще възложа на някого да свърши тази работа.

— Не, Вихрогоне. Ти лично ще се заемеш. Това е задача от първостепенна важност. Затова отложи за няколко дни конспиративните си теории и ми намери служителя в системата, който разпродава отпадъците.

— Но, Юлиус — запротестира Вихрогон, — това е мръсна работа.

Кореноплод направи крачка напред.

— Първо, не ме наричай Юлиус, гражданино. И, второ, бих казал, че това е по-скоро тежка работа.

Вихрогон забеляза пулсиращата вена на слепоочието на началника.

— Вземам си бележка — каза той и откачи от колана си ръчен компютър. — Веднага се заемам.

— Направи го. А сега, капитан Бодлива Зеленика, какво казва нашият пленник от Бюа Кел?

Зеленика сви рамене.

— Засега нищо, още е в безсъзнание. Когато се събуди, един месец ще храчи сажди. А и нали знаете как действат Бюа Кел. На простите редници не се казва нищо. Този е обикновена горила. Жалко, че Книгата забранява употребата на хипноза върху други феи.

— Хм — измънка Кореноплод и лицето му почервения като задните части на бабуин. — По-жалко е, че Конвенцията от Атлантида постави извън закона серумите на истината. Иначе можехме да напомним този обвиняем със серум, докато запее като пияно Кално създание — Началникът вдиша дълбоко няколко пъти, за да се успокои, преди сърцето му да се е пръснало. — Сега трябва да

разберем откъде са дошли тези батерии и дали у Нисшите елементи има още от тях.

Зеленика пое дъх.

— Имам една теория, сър.

— Не ми казвай — изпъшка Кореноплод. — Артемис Фоул, нали?

— Кой друг може да бъде? Знаех, че пак ще се появи на сцената. Сигурна бях.

— Знаеш правилата, Зеленика. Миналата година той ни победи. Играта свърши. Така гласи Книгата.

— Да, сър, но това беше друга игра. Нова игра — нови правила. Поне бихме могли да проверим дали Фоул снабдява Бюа Кел с енергийни източници.

Кореноплод обмисли това. Ако Фоул стоеше зад това, положението можеше да се усложни твърде много за кратко време.

— Не ми харесва идеята да разпитваме Фоул на негова територия. Но не можем да го докараме тук. Налягането под земята ще го убие.

Зеленика не беше съгласна.

— Не и ако го държим в безопасна среда. Налягането в града е изравнено. В совалките също.

— Добре, действайте — каза началникът. — Доведете го тук за кратък разговор. Доведете и здравеняка.

— Бътлър?

— Да, Бътлър — Кореноплод направи пауза. — Но запомнете: ще направим само няколко проверки, Зеленика, и това е всичко. Не искам да се възползвате от ситуацията за разчистване на сметки.

— Няма, сър. Ще разговаряме строго делово.

— Обещавате ли ми?

— Да, сър. Гарантирам ви.

Кореноплод стъпка угарката от пурата с тока на обувката си.

— Не искам още някой да пострада днес, пък бил той и Артемис Фоул.

— Разбрано.

— Е — добави началникът, — освен ако не е абсолютно необходимо.

ГЛАВА 3: СПУСКАНЕ ПОД ЗЕМЯТА

УЧИЛИЩЕ ЗА МЛАДИ ГОСПОДА „СЕЙНТ БАРТЪЛБИ“

Бътлър беше на служба при Артемис Фоул от самото му раждане. Първата си нощ на телохранител той прекара пред вратата на родилното отделение в Болницата на Милосърдните сестри. Близо десет години Бътлър бе играл ролята на учител, възпитател и защитник на младия наследник. Досега двамата никога не се бяха разделяли за повече от седмица. Той знаеше, че трябва да гледа равнодушно на това. Телохранителят никога не бива да се привързва към охранявания обект, защото чувствата влияят на преценките му. Но в съкровения си мигове Бътлър не можеше да не мисли за наследника Фоул като за син или по-малък брат, каквито никога не бе имал.

Телохранителят паркира семейното червено „Бентли Арнидж“ на алеята пред колежа. Ако не с друго, икономът от евроазиатски произход можеше да се похвали, че от началото на учебния срок беше заякнал. Докато Артемис беше в училищния пансион, той прекарваше много повече време във физкултурния салон. В интерес на истината, Бътлър се отегчаваше от вдигането на щанги, но управата на колежа упорито отказваше да му даде легло в стаята на Артемис. А след като градинарят откри наблюдателния пост на телохранителя точно зад седемнадесетия храст, му забраниха да прекрочва границата на училищните владения.

Артемис се промъкна през портала на колежа, като още размишляваше върху забележките на доктор По.

— Проблеми, а, сър? — предположи Бътлър, когато забележа киселата физиономия на работодателя си.

Артемис се пъкна в коженото купе цвят бордо на просторното бентли и си взе минерална вода от бара.

— Нищо сериозно, Бътлър. Просто имах скучен разговор с поредния психиатър шарлатанин.

Бътлър продължи с безизразен тон:

— Да поговоря ли с него?

— Остави го сега. Какви са новините за „Фоул Стар“?

— Тази сутрин в имението пристигна съобщение по имейла. Формат MPG.

Артемис се намръщи. Не можеше да чете MPG-видеофайлове от мобилния си телефон.

Бътлър извади от жабката портативен компютър.

— Помислих си, че ще бързате да видите файла, затова го записах тук.

Той подаде компютъра през рамо. Артемис го включи, като отвори плоския цветен монитор. Отначало реши, че батерията на камерата е изтощена, после осъзна, че вижда пред себе си заснежено поле. Бяло върху бяло, само едва забележими сенки загатваха за наличието на падини и хълмове.

Артемис усети, че му прилошава. Странно как такава невинна картина можеше да предизвика толкова лошо предчувствие.

Камерата тръгна нагоре и откри безцветно сумрачно небе. После — черен обемист предмет в далечината. От малките тонколони долиташе ритмично хрускане — човекът зад камерата вървеше в снега. Предметът стана по-ясно различим. Беше мъж, седнал — не, вързан за стол. Кубчетата лед в чашата на Артемис издрънкаха. Ръцете му трепереха.

Човекът беше облечен в дрипи от някогашен хубав костюм. Лицето му бе набраздено от белези като светкавици. Единият крак като че ли липсваше. Трудно беше да се определи. Сега Артемис дишаше на пресекулки като бегач в маратон.

На врата на мъжа бе окачена табелка. Картонче, вързано с връв. С дебели черни букви беше изписано: „Здравствуйте сын“. Камерата се задържа за няколко секунди върху надписа, после угасна.

— Това ли е всичко?

Бътлър кимна.

— Само човекът и надписът. Това е.

— „Здравствуйте сын“ — промърмори Артемис с безупречно произношение. Откакто баща му бе изчезнал, той сам учеше езика.

— Да ви го превода ли? — попита Бътлър, който също говореше руски. Беше го научил по време на петгодишната си служба в

шпионска група към края на осемдесетте. Произношението му обаче не беше така съвършено, както на младия му господар.

— Не, знам какво означава — отговори Артемис. — *Здравствуйте син*: здравейте, сине.

Бътлър подкара бентлито по двойното платно. Няколко минути двамата мълчаха. Накрая Бътлър все пак попита:

— Мислите ли, че е той, Артемис? Може ли този човек да е баща ви?

Артемис върна назад MPG-файла и се спря на загадъчното лице на мъжа. Докосна екрана, с което предизвика разноцветни изкривявания по картината.

— Така мисля, Бътлър. Но качеството на картината е много лошо. Не мога да бъда сигурен.

Бътлър разбираше емоциите, които изпълваха младия му господар. Той също бе изгубил близък на борда на „Фоул Стар“. По време на злополучното пътуване неговият чичо, Старши, беше прикрепен към бащата на Артемис. За нещастие тялото на Старши беше разпознато в моргата в Черски.

Артемис възвърна хладнокръвието си.

— Трябва да проследя съобщението, Бътлър.

— Знаете какво ще последва, нали?

— Да. Искане на откуп. Това е само уловка, за да привлекат вниманието ми. Трябва да обърнем в пари в брой малко от златото на Народа. Незабавно се свържи с Ларс в Цюрих.

Бътлър увеличи скоростта и премина в платното за изпреварване.

— Господарю Артемис, имам известен опит в тези неща.

Артемис не го прекъсна. Кариерата на Бътлър преди раждането на сегашния му господар беше, най-общо казано, богата.

— Всички похитители започват с елиминиране на всички свидетели. След това обикновено се опитват да премахнат другарите си, за да не делят откупа.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че плащането на откупа по никакъв начин не гарантира безопасността на баща ви. Ако този човек *наистина* е вашият баща. Напълно е възможно похитителите да вземат парите и после да избият всички ни.

Артемис се загледа в монитора.

— Прав си, разбира се. Ще трябва да съставя план.

Бътлър преглътна. Не беше забравил последния план. За малко всички да умрат и на планетата да избухне война между видовете. Той не беше от хората, които се плашат лесно, но от искрицата в очите на Артемис Фоул го полазиха тръпки.

ТЕРМИНАЛ П1: ТАРА, ИРЛАНДИЯ

Капитан Бодлива Зеленика беше решила да изкара две поредни смени и да тръгне право към повърхността. Само хапна набързо блокче клетъчна храна и глътна един енергиен шейк и скочи на първата совалка за терминала Тара.

Един от служителите на Тара реши да вгорчи пътуването й. Шефът на охраната се подразни от това, че капитан Бодлива Зеленика не само промени цялото разписание на совалките, за да получи приоритетно кабина от П1, но на всичкото отгоре искаше да ангажира цяла совалка за обратния си полет.

— Защо не проверите отново в компютъра? — процеди през зъби Зеленика. — Сигурна съм, че командировъчното от Централното полицейско управление вече е пристигнало.

Сприхавият гном направи справка в ръчния си компютър.

— Не, госпо'ице. Тука ня'а такова нещо.

— Вижте, господин...

— Комендант Глинич.

— *Комендант* Глинич. Натоварена съм с важна мисия. Засяга националната сигурност. Наложително е през следващите два-три часа в залата за пристигащи да не влизат пътници.

Глинич превъзходно имитира състояние, близко до припадък.

— Два-три часа! Ти добре ли си бе, девойче? Аз чакам три совалки от Атлантида. К'во предлагаш да им кажа? Всички туристи вълн, понеже ПНЕ правят к'вото си искат! Посред разгара на сезона! Не мога ей тъй да затварям терминали. Не става, няма как.

Зеленика сви рамене.

— Добре. Значи нямате нищо против туристите да видят двамата човеци, които ще докарам тук. Ще има бунт. Гарантирам ви.

— Двама човеци? — попита шефът на охраната. — В терминала? Луда ли си?

Зеленика губеше търпение и време.

— Виждате ли това? — настоятелно попита тя, като посочи знака на каската си. — Аз съм от Гноморазузнаването. Капитан. И никой наемен охранител гном няма да ми попречи да изпълня заповедите.

Глинич се изопна в целия си ръст, което правеше близо седемдесет сантиметра.

— Да, чувал съм за тебе. Лудото девойче капитан. Май миналата година забърка голяма каша тука, а? Пък после моите златни кюлчета за данъци отиват да ти плащам бъркотиите.

— Обади се в Централното управление, бюрократичен идиот!

— Приказвай к'вото си искаш, госпо'ице. Тука има правила и като няма потвърждение, нищо не мо'а да напра'я. Камо ли за няк'во си девойче с лошо възпитание.

— Тогава се свържи по домофона в шахтата с Централно управление!

Глинич подсмръкна.

— Ей сега е тръгнала магмата. Няма да ми дадат линия. Мо'а да пробвам после, като напра'я обиколката. Седни в чакалнята за заминаващи.

Зеленика посегна към вълшебната си пръчица.

— Даваш ли си сметка какво вършиш?

— К'во? — гракна гномът.

— Възпрепятстваш полицейска акция.

— К'во, аз нищо не възпрепятствам...

— При тези обстоятелства аз съм задължена да премахна препятствието, като в случай на необходимост приложа сила.

— Я не ме заплашвай, госпо'ице.

Зеленика извади пръчицата и ловко я завъртя.

— Не те заплашвам. Само те уведомявам за полицейската процедура. Ако продължаваш да ми пречиш, ще премахна пречката, в случая теб, и ще продължа съгласно заповедите.

Глинич не изглеждаше убеден.

— Не ти стиска.

Зеленика се усмихна.

— Аз съм лудото девойче капитан, забрави ли?

Гномът се замисли. Не му се вярваше полицай да го зашемети с пръчица, но, от друга страна, от женски елф можеше да се очаква всичко.

— Добре де — каза той и разпечата една страница на принтера.
— Това е виза за двадесет и четири часа. Няма ли те дотогава, ще наредя да те задържат, като се върнеш. Да видиш, че и аз мога да заплашвам.

Зеленика грабна листа.

— Ще видим. И не забравяй да разчистиш залата за пристигаци, когато кацна.

ИРЛАНДИЯ, НА ПЪТ ОТ „СЕЙНТ БАРТЪЛБИ“ КЪМ ИМЕНИЕТО ФОУЛ

Артемис подхвърляше на Бътлър идея след идея. Това беше похват, до който често прибегваше, когато се опитваше да начертае план за действие. В края на краищата, ако изобщо някой разбираше от подмолни операции, това бе неговият телохранител.

— Не можем ли да проследим MPG-файла?

— Не, Артемис. Вече опитах. Към съобщението е прикрепен вирус за унищожаване. Едва успях да сваля филма на диск, преди оригиналът да се унищожи.

— А самото MPG? Можем ли да определим географското разположение по звездите?

Бътлър се усмихна. Младият господар Артемис започваше да разсъждава като войник.

— Нямаме късмет. Изпратих кадър от небето на един приятел в НАСА. Дори не си направи труда да го вкара в компютъра. Качеството не е достатъчно добро.

Артемис помълча около минута.

— За колко време можем да стигнем до Русия?

Бътлър почука с пръсти по волана.

— Зависи.

— От какво зависи?

— От това как ще пътуваме, легално или нелегално.

— Как е по-бързо?

Бътлър се засмя. Това не се чуваше много често.

— Обикновено нелегално става по-бързо. Но и в двата случая ще отнеме много време. Не можем да пътуваме по въздуха, това е сигурно. Мафията ще изпрати свои хора на всяко летище.

— Сигурни ли сме, че е мафията?

Бътлър надникна в огледалото за обратно виждане.

— Боя се, че да. Всички отвличания минават през ръцете на мафията. Дори ако обикновен престъпник е успял да отвлече баща ви, той е бил принуден да го предаде на мафията веднага щом от там са научили за това.

Артемис кимна.

— И аз така мисля. Значи ще трябва да пътуваме по море, а това ще отнеме най-малко седмица. Можем да потърсим помощ за транспорта. Да направим нещо неочаквано за мафията. Как стои въпросът с документите ни?

— Няма проблем. Мислех да пътуваме като руснаци. Ще събудим най-малко подозрение. Имам паспорти и визи.

— Да. Под какво прикритие?

— Какво мислите за Степан Башкир и чичо му Константин?

— Отлично. Шахматният гений и неговият компаньон.

Вече много пъти бяха използвали това прикритие по време на предишните си мисии. Веднъж един служител на контролно-пропускателен пункт, който също беше голям шахматист, се усъмни в историята им, докато Артемис не го победи с шест хода. Оттогава тази техника носеше наименованието „комбинацията на Башкир“.

— Кога най-рано можем да тръгнем?

— Почти веднага. Тази седмица госпожа Фоул и Джулиет са в Ница. Това ни дава на разположение осем дни. Можем да пишем до училището, да скалъпим някакво извинение.

— Бих казал, че в „Сейнт Бартълби“ ще се радват да се отърват от мен за известно време.

— От имението Фоул можем да отидем направо на летището, лиърджетът ни очаква. Можем да стигнем с него поне до скандинавските страни, а оттам ще опитаме да се качим на кораб. Само трябва да си взема някои неща от имението.

Артемис можеше ясно да си представи какви неща иска да вземе от там прислужникът. Остри и взривоопасни.

— Добре. Колкото по-рано, толкова по-добре. Трябва да намерим тези хора, преди да са разбрали, че ги търсим. По пътя можем да проверяваме съобщенията в имейла.

Бътлър сви към имението Фоул.

— Трябва да знаете, Артемис — каза той, като хвърли поглед в огледалото, — че ще се изправим срещу руската мафия. Имал съм

вземане-даване с тези хора. Те не се пазарят и не преговарят. Играта може да загубее. Ако предизвикаме тези гангстери, някой може да пострада. И най-вероятно ние.

Артемис кимна разсеяно, загледан в собственото си отражение в огледалото. Трябваше му план за действие. Нещо дръзко и гениално. Нещо, което никой досега не се е осмелявал да прави. Артемис не се тревожеше излишно. Умът му никога не го беше подвеждал.

ЛЕТИЩЕ ЗА СОВАЛКИ — ТАРА

Феиното летище за совалки в Тара бе впечатляващо съоръжение. Терминалът, който се простираше на тридесет хиляди кубически фута, се криеше под обрасла с гъста растителност могила в средата на фермата на Макгрейни.

От векове семейство Макгрейни зачиташе границите на феиния форт и през цялото това време се радваше на изключително добър късмет. Болестите загадъчно преминаваха за една нощ. Семейството с невероятно постоянство изравяше от земята безценни произведения на изкуството, а болестта луда крава сякаш старателно отбягваше стадата им.

След като разреши визовите си проблеми, Зеленика най-накрая си проправи път до добре прикритата врата и се плъзна през холографската маскировка. Специално за пътуването беше успяла да се снабди с Гномски Двупалубни. Приспособлението работеше на слънчева батерия със сателитна връзка и се отличаваше с революционен дизайн. Имаше два чифта криле, или две палуби; единият чифт служеше за плъзгане по въздуха, а другият, по-малкият, за маневриране. Зеленика гореше от желание да изпробва Двупалубни, но лабораториите „Гномски“ бяха произвели само няколко бройки. Вихрогон неохотно ги отпускате на полицаите, защото не бяха проектирани по негов дизайн. Професионална завист. В лабораторията Зеленика се бе възползвала от отсъствието му, за да си вземе едни „Гномски“ от рафта.

Тя се издигна на петдесет фута над земята и позволи на нефилтрирания въздух от повърхността да изпълни дробовете ѝ. Макар и пълен с отрови, все пак беше по-сладък от рециклирания въздух в тунелите. В продължение на няколко минути Зеленика се

наслаждаваше на усещането, след което съсредоточи вниманието си върху поставената задача: да отвлече Артемис Фоул.

Нямаше как да го направи от дома му, имението Фоул, това бе сигурно. От гледна точка на закона бе твърде рисковано да влиза в човешки дом без разрешение. Макар че, технически погледнато, миналата година Фоул я беше поканил там, като я бе отвлякъл. Но малко адвокати биха използвали това в нейна защита. При всички положения имението представляваше същинска крепост, успяла да отблъсне цял полицейски Отряд по изтеглянето. Нима тя можеше да се справи по-добре?

Имаше и още едно усложнение: Артемис може би я очакваше, особено ако *наистина* търгуваше с Бюа Кел. Идеята да попадне в капан не ѝ допадаше. Зеленика вече познаваше затворническия живот в имението Фоул. Несъмнено обзавеждането в затворническата ѝ килия не се бе променило.

Тя активира пакета за компютърна навигация и извика изображението на имението Фоул на визьора в каската си. Мека пурпурна светлина започна да примигва край триизмерния план на къщата. Сградата беше отбелязана с червено от Полицията на Нисшите елементи. Зеленика изпъшка. Сега ѝ се налагаше да изгледа информационен видеоматериал, подготвен за всеки случай, ако под земята съществува офицер от Разузнаването, който да не е чувал за Артемис Фоул.

На екрана се появи лицето на ефрейтор Лилия Клонка. Разбира се, че ще изберат Лилия за тази задача. Сладникавата хубавица на ПНЕ. В Централното полицейско управление сексизмът все още беше жив и в добро здраве. Носеше се слух, че постиженията на Клонка в ПНЕ се дължат на това, че е потомка на елфическите крале.

— Вие избрахте имението Фоул — каза образът на Клонка и запърха с клепачи. — Това е сграда, маркирана в червено. Влизането без разрешение е абсолютно забранено. Не се опитвайте дори да прелетите над нея. Артемис Фоул е квалифициран като реална заплаха срещу Народа.

До Клонка се появи изображение на Фоул с дигитално усилено намръщено изражение.

— Съучастникът му, известен само като Бътлър, не бива да бъде доближаван при никакви обстоятелства. Обикновено е въоръжен и

винаги опасен.

Масивната глава на Бътлър се появи редом с другите две изображения. Въръжен и опасен не бяха точните думи. Той беше единственият човек в историята, който се бе сблъсквал с трол и бе победил.

Зеленика даде координатите на полетния компютър и остави крилата да я водят. Отдолу бързо преминаваше селският пейзаж. От последното ѝ посещение насам нашествието на Калните създания като че ли бе придобило още по-големи мащаби. Почти не беше останал свободен акър земя, незастроен от техни домове, враснали дълбоко в почвата, и миля река, в чиито води да не се изливат отрови от техните фабрики.

Слънцето най-после потъна зад хоризонта и Зеленика вдигна филтрите на визъора си. Сега времето беше на нейна страна. Разполагаше с цяла нощ, за да измисли план за действие. Тя осъзна, че ѝ липсват саркастичните забележки на Вихрогон. Колкото и досадно да беше бърбенето на кентавъра, наблюденията му обикновено се оказваха точни и бяха ѝ помагали в не една тежка ситуация. Зеленика опита да установи връзка, но магменият стълб все още беше висок и нямаше проходимост. Чуваше се само пукот на статично електричество.

В далечината се показва имението Фоул, което рязко се извисяваше над околния пейзаж. Зеленика огледа сградата с топлинния си сензор и не намери друго, освен насекоми и дребни гризачи. Паяци и мишки. Нямаше никой вкъщи. Това идеално я устройваше. Тя се приземи върху главата на един каменен грифон с особено мрачно изражение и зачака.

ИМЕНИЕТО ФОУЛ

Първият замък Фоул бе построен от лорд Хю Фоул през XV век. От всички страни го ограждаха ниски долини. Това беше тактика, заимствана от норманите: да се издигаш на височина, недостъпна за враговете. През вековете замъкът бе претърпял някои промени, докато се превърна в имение, където по традиция се обръщаше особено внимание на сигурността. Имението беше оградено от зидове с дебелина един метър и снабдено с най-модерна охранителна система.

Бътлър слезе от пътя и отвори портите на имението с помощта на дистанционно. Погледна назад към замисленото лице на работодателя си. Понякога му се струваше, че въпреки всичките си контакти, информатори и служители Артемис Фоул бе най-самотното момче, което беше срещал.

— Можем да вземем чифт от онези феини бластери — каза прислужникът.

По време на миналогодишната обсада той беше конфискувал цялото оръжие на Първи отряд по изтегляне към ПНЕ.

Артемис кимна.

— Добра идея, но извади ядрените батерии и сложи бластерите в една чанта с няколко стари игри и книги. Ако ни заловят, можем да кажем, че това са играчки.

— Да, сър. Добре разсъждавате.

Червеното бентли тръгна по алеята за коли и активира охранителното осветление в района. Имаше няколко лампи, разположени на главната сграда. Те работеха с таймери, нагласени за различни периоди от време. Бътлър откопча предпазния колан и пъргаво слезе от колата.

— Имате ли нужда от нещо друго, Артемис?

Момчето кимна.

— Вземи от кухнята малко хайвер. Не можеш да си представиш с какви боклуци ни хранят в „Бартълби“ за десет хиляди на семестър.

Бътлър отново се усмихна. Тийнейджър да иска хайвер. Самият той така и не можа да свикне с него.

Усмивката застина на устните му по пътя към наскоро ремонтираната входна врата. Сърцето му трепна. Добре познаваше това усещане. Както казваше майка му, сякаш някой бе направил копка на гроба му. Шесто чувство. Вътрешен инстинкт. Някъде го дебнеше опасност. Невидима, но съвсем наблизо.

Зеленика забеляза светлините от фаровете, които прорязаха небето на около миля от имението. От мястото, където беше кацнала, нямаше добра видимост. Дори когато предното стъкло на колата влезе в полезрението ѝ, то беше затъмнено и вътре не се виждаше нищо.

Феята усети как сърцето ѝ заби учестено при вида на семейния автомобил на Фоул.

Колата сви по пътя към имението и пое между редовете върби и конски кестени. Зеленика инстинктивно се сниши, макар че щитът ѝ я правеше напълно невидима за човешки очи. Но с човек като прислужника на Артемис Фоул никога не се знаеше. Миналата година Артемис беше откраднал феина каска и бе конструирал прибор за виждане, който позволи на Бътлър да открие и неутрализира цял ударен отряд от командоси на ПНЕ. Нямаше голяма вероятност в момента да носи визъора, но както показваше горчивият опит на Риск Кафяво Водорасло и момчетата му, не биваше да се подценява нито Артемис, нито прислужникът му.

Зеленика нагласи своя „Неутрино“ малко над препоръчваната степен за зашеметяване. Можеше да изгори една-две клетки от мозъка на Бътлър, но не си струваше да се тормози за това.

Колата пое по алеята за коли и чакълът захруска под гумите ѝ. Бътлър слезе. Зеленика чу как зъбите ѝ скърцат. Някога тя беше спасила живота му, като го бе излекувала след смъртоносна схватка с трол. Не беше убедена, че би го направила повторно.

Затаила дъх, капитан Бодлива Зеленика от Гноморазузнаването нагласи своите Двупалубни на плавно спускане. Тя полетя безшумно покрай стената на къщата и насочи оръжието си към гърдите на Бътлър. А това беше цел, която и заслепено от слънцето джудже би улучило.

Човекът не би могъл да установи присъствието ѝ. Това беше невъзможно. И все пак нещо го накара да се спре. Той спря и подуши въздуха. Това Кално създание приличаше на куче. Не, не на куче, на вълк. Вълк с голяма пушка.

Зеленика фокусира визъора на каската си върху оръжието и изпрати фотографска снимка до компютърната база данни. След секунди в ъгъла на визъора ѝ се появи контрастно триизмерно изображение, което се въртеше.

— „Зиг зауър“ — произнесе записаният глас на Вихрогон. — Девет милиметра. Големи патрони. Тринадесет в пълнител. Ако ви улучи, може да ви отнесе главата и дори магия не може да ви излекува. В останалите случаи всичко е наред, ако не сте забравили да спазите наредбата и да си сложите наземния костюм от микрофибър, наскоро

патентован от мен. Но като знам какви сте юначаги в Разузнаването, сигурно не сте го сложили.

Зеленика се намръщи. Вихрогон ставаше още по-досаден, когато беше прав. Тя беше скочила в първата свободна експресна кабина, без да си направи труда да се преоблече в наземен костюм.

Сега очите ѝ се изравниха с тези на Бътлър. До земята оставаше повече от метър разстояние. Тя освободи закопчалките на визьора и потръпна от хидравличното съскане.

Бътлър дочу звука от изтичащ газ и насочи зиг зауъра по посока на шума.

— Фейо! — възкликна той. — Знам, че си тук. Свали щита или ще стрелям.

— Здравей, Бътлър — произнесе Зеленика с равен глас.

Икономът запъна ударника на зиг зауъра.

— Здравей, капитане. Спусни се бавно на земята и не опитвай някоя от своите...

— *Свали оръжието* — каза Зеленика с плътен хипнотизиращ глас.

Бътлър се съпротивляваше, дулото на пушката трепереше неудържимо.

— *Свали оръжието, Бътлър. Не ме принуждавай да ти изпържа мозъка.*

Една вена на клепача на Бътлър затрепка.

„Странно — помисли си Зеленика. — Никога досега не съм виждала такова нещо.“

— *Не се съпротивлявай, Кално създание. Предай се.*

Бътлър отвори уста да каже нещо. Искеше да предупреди Артемис. Тя направи още едно усилие и искрици магия заподскачаха около главата на човека.

— *Казах да свалиш оръжието!*

По бузата на телохранителя потече струйка пот.

— **СВАЛИ ОРЪЖИЕТО!**

И Бътлър се подчини, бавно и неохотно.

Зеленика се усмихна.

— *Добре, Кално създание. А сега се върни в колата и се дръж естествено, сякаш всичко е наред.*

Краката на прислужника послушно се подчини на въпреки сигналите, които изпращаше мозъкът му.

Зеленика отново сложи щита си. Щеше да бъде забавно.

Артемис съчиняваше съобщение на лаптопа си.

„Уважаеми доктор Гуини — гласеше то, — в резултат на нетактичните въпроси на Вашия съветник към моя малък Арти се налага синът ми да отсъства от училище, за да посещава курс от терапевтични сеанси при истински професионалисти в клиниката «Мон Гаспар» в Швейцария. Възнамерявам да предприема съдебни мерки. Не се опитвайте да ме търсите, защото това само ще ме разстрои допълнително, а когато съм разстроена, винаги се обаждам на адвокатите си.

С уважение,
Анджелин Фоул.“

Той изпрати съобщението и си позволи лука да се усмихне. Струваше си да види изражението на директора Гуини, след като прочетеше електронното съобщение. За съжаление миниатюрната камера, която бе поставил в кабинета на директора, можеше да се задейства само в радиус от един километър.

Бътлър отвори вратата откъм мястото на шофьора и след секунда се отпусна на седалката.

Артемис прибра телефона в портфейла си.

— Капитан Бодлива Зеленика, предполагам. Защо не престанеш да вибрираш и не навлезеш във видимия спектър?

Зеленика се появи. В ръцете ѝ блестеше оръжие. Познайте накъде беше насочено.

— Наистина, Зеленика, необходимо ли е това?

Тя изсумтя.

— Ами, чакай да помисля. Отвлечане, телесно нараняване, изземане на оръжие, заговор за убийство. Бих казала, че е необходимо.

— Моля ти се, капитан Бодлива Зеленика — каза Артемис, — тогава бях млад и самолюбив. Ако искаш вярвай, но изпитвам известни угризения относно онова свое приключение.

— Недотам, че да върнеш златото, нали?

— Не — призна Артемис. — Недотам.

— Как разбра, че съм тук?

Момчето разпери пръсти.

— Имаше няколко дреболии, които ми подсказаха. Първо, Бътлър не направи обичайната проверка за бомба под колата. Второ, върна се без нещата, за които беше тръгнал. Трето, вратата остана отворена няколко секунди повече — нещо, което никой добър телохранител не би допуснал. И, четвърто, забелязах леко трептене, когато ти влезе в колата. Елементарно наистина.

Зеленика се намръщи.

— Какво наблюдателно Кално създание!

— Старая се. А сега, капитан Бодлива Зеленика, ще бъдеш ли така любезна да ми кажеш какво търсиш тук?

— Сякаш не знаеш.

Артемис се замисли за момент.

— Интересно. Бих предположил, че нещо се е случило. Очевидно нещо лошо, в което обвинявате мен — той повдигна част от веждата си, което при него беше израз на силно вълнение. — Човешки същества търгуват с Народа.

— Наистина забележително — отбеляза Зеленика. — Или поне можеше да бъде, ако и двамата не знаехме, че ти стоиш зад това. И ако не изкопчим признание от теб, не се съмнявам, че компютърните ти файлове ще се окажат много полезни.

Артемис затвори лаптопа.

— Капитане, разбирам, че не изпитваш топли чувства към мен, но сега нямам време за това. Много е важно да ме оставиш на мира няколко дни, за да сложа в ред някои свои неща.

— Няма да стане, Фуул. Под земята има няколко души, които биха желали да поговорят с теб.

Артемис сви рамене.

— Предполагам, че след стореното от мен не мога да се надявам на снизхождение.

— Точно така. Не можеш.

— Добре тогава — въздъхна момчето. — Едва ли имам избор.
Зеленика се усмихна.

— Правилно, Фоул, нямаш.

— Да тръгваме ли? — каза Артемис с тон на примирение, но умът му работеше трескаво. Може би сътрудничеството с феите не беше толкова лошо. В края на краищата те притежаваха известни способности.

— Защо не? — отвърна Зеленика и се обърна към Бътлър: — *Карай на юг. Движи се по черните пътища.*

— Към Тара, предполагам. Често съм се чудил къде точно излиза П1.

— Продължавай да се чудиш, Кално създание — промърмори Зеленика. — *А сега поспи.* Всички тези умствени упражнения крайно ме изтощават.

ГЛАВА 4: ФОУЛ ЗНАЧИ ПОЧТЕН

КИЛИЯ 4 НА АРЕСТА, ЦЕНТРАЛНО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ, ГРАД УБЕЖИЩЕ, СВЕТЪТ НА
НИСШИТЕ ЕЛЕМЕНТИ

Артемис се събуди в стаята за разпит в Полицията на Нисшите елементи. Можеше да се намира в стаята за разпит на който и да е полицейски участък по света. Същите неудобни мебели, същата неизменна рутина.

Кореноплод влетя в стаята.

— Хайде, Фоул, говори.

Артемис изчака секунда, за да събере мислите си. Зеленика и Кореноплод седяха от другия край на ниска маса с пластмасово покритие и го гледаха. Високоватова крушка светеше право в лицето му.

— Наистина, началник! Това ли било? Очаквах нещо повече.

— О, има и повече. Но не за престъпници като теб.

Артемис забеляза, че ръцете му са приковани с белезници за стола.

— Да не би още да ми се сърдите за миналата година? В края на краищата аз победих. Би трябвало да се примирите, както пише в собствената ви Книга.

Кореноплод се надвеси над масата, докато върхът на пурата му спря на няколко инча от носа на Артемис.

— Това е напълно различен случай, малко Кално създание. Затова не се преструвайте на невинен.

Момчето не се смути.

— Вие от кои ченгета сте — от добрите или от лошите?

Кореноплод се разсмя с цяло гърло и върхът на пурата му започна да описва странни фигури във въздуха.

— Добро ченге, лошо ченге! Не ми е приятно да ти го казвам, Дороти, но вече не си в Канзас.

Началникът обичаше да цитира „Магьосникът от Оз“. Във филма участваха трима негови братовчеди.

От мрака се отдели силует. Имаше опашка, четири крака, две ръце и държеше нещо, което приличаше на обикновени кухненски лъжици с дълги дръжки.

— Добре, Кално създание — каза силуетът. — Само се отпусни и може да не те боли много.

Вихрогон постави вакуумните накрайници върху очите на Артемис и момчето веднага изгуби съзнание.

— Приспивателното е в гумените уплътнители — обясни кентавърът. — Прониква през порите на кожата. Изобщо не усещат кога се унасят. Кажете, че не съм най-умното същество във Вселената.

— О, не съм сигурен — невинно отговори Кореноплод. — Онази фея Гномски има изключително остър ум.

Вихрогон ядосано тропна с копито.

— Гномски? Гномски! Последните й крила са направо смешни. Ако питате мен, напоследък използваме прекалено много технически изобретения на Гномски. Не е добре да позволяваме на една компания да снабдява цялата полиция.

— Освен ако не става дума за теб, разбира се.

— Говоря сериозно, Юлиус. Познавам Опал Гномски още от университета. Не е благонадеждна. Във всички нови модели на „Неутрино“ има нейни чипове. Ако лабораториите „Гномски“ фалират, ще останем само с ДНК-оръдията в Централното полицейско управление и няколко кашона електрически парализиращи оръжия.

Кореноплод изсумтя.

— Гномски усъвършенства всеки модел оръжие и превозно средство. Три пъти по-голяма мощност, наполовина по-малко отделяне на топлина. Това е по-добре от последните статистически данни от твоята лаборатория, Вихрогоне.

Вихрогон включи към компютъра чифт фиброоптични кабели.

— Да, може би ако Съветът ми отпусне приличен бюджет...

— Стига си хленчил, Вихрогоне. Видях какви средства са ти отпуснали за тази машинария. Май че става само за отпушване на тръби.

Вихрогон махна с опашка, сериозно засегнат.

— Това е Ретимаг, след това изобретение мога да се пенсионирам.

— И за какво точно служи?

Вихрогон активира плазмения екран на стената в килията.

— Виждате ли тези черни кръгове? Това са ретините на човека. Всеки образ оставя тънък отпечатък, нещо като фотографски негатив. Можем да вкараме в компютъра което изображение пожелаем и да търсим съвпадения.

Кореноплод не ахна от възторг.

— Изглежда удобно.

— Да, наистина е удобно. Вижете.

Вихрогон извика изображение на гоблин и го съпостави с базата данни от Ретимага.

— Съпоставяме последователно всяка точка от изображението. Нормално е да има около двеста съвпадения. Грубо очертание на главата, черти на лицето и така нататък. Всеки резултат, който значително надвишава средното число, говори, че човекът вече е виждал този гоблин.

На екрана се появи числото сто осемдесет и шест.

— Тестът с гоблина е отрицателен. Да опитаме със зурла.

Отново се появи число под двеста.

— Отново отрицателен резултат. Съжалявам, капитане, но в този случай господарят Фоул е невинен. Никога не е виждал гоблин, така че няма начин да върти търговия с Бюа Кел.

— Може да са заличили паметта му.

Вихрогон свали гумените накрайници от очите на Артемис.

— Това му е хубавото на моето изобретение. Заличаването на паметта не върши работа. Ретимаг оперира с реални физически доказателства. Трябва да се остърже ретината, за да не остави следи.

— Нещо интересно в човешкия компютър?

— Много неща — отговори Вихрогон. — Но нищо, което да го уличава в престъпление. Никъде не се споменава за гоблини или батерии.

Кореноплод се почеса по четвъртитата брадичка.

— Ами здравенякът? Той може да е посредникът.

— Вече го проверих с Ретимага. Нищо. Откажете се, Полицията на Нисшите елементи е заловила не когото трябва от Калните създания. Заличете паметта им и ги върнете у дома.

Зеленика кимна. Началникът — не.

— Почакай малко. Мисля.

— За какво? — попита Зеленика. — Колкото по-бързо махнем Артемис Фоул от тук, толкова по-добре за работата ни.

— Може и да не е така. И без това са тук...

Зеленика зяпна от учудване.

— Подполковник! Не познавате Фоул така добре, както го познавам аз. Дадете ли му и най-малката възможност, ще ни създаде повече проблеми от гоблините.

— Може да ни помогне да намерим Калните създания, които ни трябват.

— Налага се да възразя, подполковник. На тези човеци не може да се има доверие.

Лицето на Кореноплод несъмнено аленееше в тъмното.

— Мислите ли, че ми харесва, капитане? Мислите ли, че ми допада идеята да се моля на това невръстно Кално създание? Ни най-малко. По-скоро бих глътнал жив червей, отколкото да моля Артемис Фоул за помощ. Но някой снабдява Бюа Кел с батерии за оръжията им и аз трябва да разбера кой. Затова да се залавяме за работа, Зеленика. Тук има по-важни неща от вашата жалка вендета.

Зеленика прехапа език. Не можеше да противоречи на началника, не и след всичко, което беше направил за нея, но да моли Артемис Фоул за помощ не ѝ се струваше редно, независимо от сериозността на положението. Нито за миг не се съмняваше, че човекът може да разреши проблема им, но на каква цена?

Кореноплод пое дълбоко дъх.

— Добре, Вихрогоне, доведи го. И му сложи електронен преводач. Разговорите с Кални създания ми причиняват главоболие.

Артемис разтриваше зачервената кожа под очите си.

— Приспивателно в гумените крайници? — попита той и погледна към Вихрогон. — С микроигли?

Кентавърът остана поразен.

— Доста сте досетлив за Кално създание.

Артемис докосна малкия сърповиден предмет, поставен над ухото му.

— Преводач?

Вихрогон кимна към началника.

— Някои получават главоболие, когато разговарят на чужди езици.

Артемис оправи ученическата си вратовръзка.

— Разбирам. Добре, с какво мога да ви услужа?

— Какво те кара да мислиш, че имаме нужда от помощта ти, човече? — изрева Кореноплод и задъвка пурата си.

Момчето се подсмихна самодоволно.

— Имам предчувствие, началник. Ако не искахте нещо от мен, щях да се намеря в собственото си легло, без да си спомням абсолютно нищо от срещата ни.

Вихрогон прикри усмивката си с космат крайник.

— Имаш късмет, че не се събуждаш в килия — каза Зеленика.

— Още ли се сърдиш, капитан Бодлива Зеленика? Не можем ли да заровим томахавете?

Злобният поглед на феята беше достатъчно красноречив отговор.

Артемис въздъхна.

— Много добре. Ще се помъча да отгатна. Човеци търгуват с Нисшите елементи. И вие искате Бътлър да проследи търговците. Близо ли съм до истината?

Феите млъкнаха за миг. Като чуха това от устата на Фоул, изведнъж се върнаха в действителността.

— Доста близо — призна Кореноплод. — Добре, Вихрогоне, осведоми Калното създание за положението.

Консултантът извика един файл от централния сървър на ПНЕ. На плазмения екран се появиха записи на телевизионни новинарски емисии. Репортерът беше елф на средна възраст с перчем с размерите на вълна от крайбрежието на Хонолулу.

— Централната част на Убежище — заговори той. — Поредната полицейска операция по залавяне на контрабандисти. Холивудски лазерни дискове на улична стойност петстотин златни грама. Подозрението пада върху гоблинската триада Бюа Кел.

— Става по-лошо — мрачно отбеляза Кореноплод.

Артемис се усмихна.

— И по-лошо ли има?

Репортерът се появи отново. Този път зад гърба му се виждаха пламналите прозорци на някакъв склад. Перчемът му изглеждаше малко разчорлен.

— Тази вечер Бюа Кел разпростряха територията си до Източния насип, като подпалиха склад, използван от лабораториите „Гномски“. Очевидно феята със златна пръчица е отказала да им плати такса за защита.

Пламъците отстъпиха място на поредния отрязък от новинарска емисия, която този път показваше разгневена тълпа.

— Днес пред Централното полицейско управление се състоя митинг като израз на обществения протест срещу полицията, която не може да се справи с гоблинския проблем. Много стари фамилии са разорени от рекета на Бюа Кел. Най-чест обект на изнудване са лабораториите „Гномски“, пострадали шест пъти при опити за саботаж само през последния месец.

Вихрогон натисна пауза. Тълпата не изглеждаше доволна.

— Трябва да разберете, Фоул, че гоблините са глупави. Не ги обиждам, това е научно доказано. Умствените им способности не са по-големи от тези на плъховете.

Артемис кимна.

— И кой ги организира?

Кореноплод смачка пурата си.

— Не знаем. Но става все по-лошо. Бюа Кел се разрастват от дребни престъпници до военизирана групировка, обявила война на полицията. Миналата нощ заловихме пратка с батерии от повърхността. Тези батерии се използват за хранване на незаконно оръжие — лазерите „Зурла“.

— И капитан Бодлива Зеленика реши, че аз може да съм Калното създание, което осъществява другата част от сделката.

— Можеш ли да ме обвиняваш за това? — промърмори Зеленика.

Артемис не обърна внимание на забележката ѝ.

— Откъде знаете, че гоблините не обират складове на едро? В края на краищата батериите рядко се охраняват.

Вихрогон се изкиска.

— Не, струва ми се, че не разбирате колко тъпи са гоблините. Ще ви дам един пример. Един от босовете на Бюа Кел — при това най-главният — бил заловен при опит да използва фалшива кредитна карта, защото се подписал със собственото си име. Не, който и да стои зад това, със сигурност би осъществил контакт с човеците, за да се увери, че нещата ще вървят гладко.

— Значи вие искате да разбера с кого от човеците е осъществен този контакт — каза Артемис. — И което е по-важно, какво знае за Народа.

Докато говореше, умът му работеше. Можеше да обърне цялата ситуация в своя полза. Способностите на Народа можеха да бъдат неоченими при воденето на преговори с гангстерите. В главата му започна да зрее план.

Кореноплод неохотно кимна.

— Така е. Не мога да рискувам, като изпратя агенти от Гноморазузнаването на повърхността. Кой знае какви технологии са продали гоблините на човеците. Мога да вкарам хората си в капан. В качеството си на човеци вие двамата можете да останете незабелязани.

— Бътлър да остане незабелязан? — попита Артемис и се усмихна. — Съмнявам се.

— Поне няма четири крака и опашка — отбеляза Вихрогон.

— Разбрах какво имате предвид. А няма съмнение, че ако някой може да открие вашия търговец, това е Бътлър. Само че...

„Започна се — помисли си Зеленика. — Артемис Фоул не прави нищо без изгода.“

— Само че какво? — додаде Кореноплод.

— Ако искате да ви помогна, ще трябва да ми дадете нещо в замяна.

— Какво точно? — предпазливо попита началникът.

— Трябва ми транспорт до Русия — отговори Артемис. — До Полярния кръг, ако трябва да бъдем точни. Нуждая се от помощ, за да спася един човек.

Кореноплод се намръщи.

— Северна Русия не е подходящо място за нас. Там не можем да ползваме щитовете си заради радиацията.

— Такива са моите условия — обяви Артемис. — Човекът, когото искам да спася, е баща ми. Доколкото знам, вече може и да е късно. Затова наистина нямам време за преговори.

Калното създание изглеждаше искрено. Дори сърцето на Зеленика трепна за миг. Но с Артемис Фоул никога нищо не се знае, това можеше да е част от поредния план. Кореноплод взе окончателно решение.

— Споразумяхме се — каза той и подаде ръка.

Те си стиснаха ръцете. Фея и човешко същество. Историческо събитие.

— Добре — отсече Кореноплод. — А сега, Вихрогоне, събуди здравеняка и направи бърза проверка на системите в онази гоблинска совалка.

— Ами аз? — попита Зеленика. — Пак ли да се връщам в Надзора?

Ако Кореноплод не беше началник, сигурно щеше да се разсмее.

— О, не, капитане. Вие сте най-добрият ни пилот. Заминавате за Париж.

ГЛАВА 5: МОМИЧЕТО НА ТАТКО

ЛАБОРАТОРИИ „ГНОМСКИ“, ИЗТОЧЕН НАСИП, ГРАД УБЕЖИЩЕ

Лабораториите „Гномски“ бяха издълбани в скала от Източния насип на Убежище. Те заемаха осем етажа и бяха оградени от пет страни с дълги един километър гранитни стени. Вход имаше само отпред. Управата беше засилила охраната, но кой можеше да ги вини? В края на краищата Бюа Кел си бяха набелязали „Гномски“ за своите набези и палежи. Съветът беше стигнал дотам да издаде на компанията индивидуални разрешителни за оръжие — ако лабораториите „Гномски“ фалираха, цялата отбрана на град Убежище щеше да се срине заедно с тях.

Всеки гоблин от Бюа Кел, който дръзнеше да нападне лабораториите „Гномски“, щеше да бъде посрещнат с парализиращи оръдия с ДНК-кодове, които сканираха външните лица, преди да открият огън по тях. В сградата нямаше нито едно тъмно кътче, нито едно скришно място. Системата беше напълно обезопасена.

Но гоблините нямаше защо да се безпокоят. Охранителните системи на лабораториите всъщност имаха за цел да държат на разстояние всички служители на Полицията на Нисшите елементи, на които им хрумнеше да душат наоколо в неподходящ момент. Лично Опал Гномски финансираше гоблинската триада. Атаката срещу „Гномски“ бе всъщност прах в очите и имаше за цел да отклони подозренията от собствените ѝ кирливи ризи: дребничката фея беше задкулисният ръководител на операцията с батериите и причина за засилената активност на Бюа Кел. Е, един от ръководителите. Но защо му е на някого с почти неизчерпаемо богатство да се свързва с гоблинска банда от тунелите?

Още от деня на раждането ѝ на Опал Гномски не възлагаха големи надежди. Родена в семейство на заможни феи с древни корени,

които живееха на Княжеския хълм, родителите на младата Опал не очакваха от нея нещо повече от дипломиране в частно училище, получаване на степен по някоя вятърничава дисциплина като история на изкуството и брак с вицепрезидент на уважавана семейна фирма.

Всъщност баща ѝ Бурен Гномски мечтаеше за умерено интелигентна, хубавичка и, разбира се, скучна дъщеря. Но Опал не демонстрираше качествата, на които Бурен се бе надявал. Още на десетмесечна възраст тя проходи без чужда помощ, на година и половина боравеше с речник от близо петстотин думи. Преди втория си рожден ден бе успяла да разглоби първия си компютър.

Опал се развиваше по-бързо от връстниците си, растеше твърдоглава и красива. Опасна комбинация. Бурен не помнеше колко пъти бе усмирявал дъщеря си и я беше съветвал да остави момчешките занимания. Накрая Опал престана да се вижда с него. Неприкритата ѝ враждебност будеше тревоги.

Бурен имаше основание да се тревожи. Първата работа на Опал в колежа беше да се премести от история на изкуството в мъжкото братство на инженерите. Веднага щом получи дипломата си, Опал започна бизнес, който открито се конкурираше с този на баща ѝ. Скоро последваха патентите. Заглушител за двигател, който работеше и като енергиен ускорител, триизмерна система за развлечение и, разбира се, нейният специалитет — серията Двупалубни крила.

След като съсипа бизнеса на баща си, Опал започна да изкупува дяловете му на най-ниска цена и накрая обедини авоарите си под общото наименование лаборатории „Гномски“. За пет години лабораториите „Гномски“ бяха сключили повече договори за производство на военна техника от всяка друга компания. За десет години лично Опал Гномски беше регистрирала повече патенти от всяка друга жива фея. Изключение правеше кентавърът Вихрогон.

Но това не ѝ бе достатъчно. Опал Гномски жадуваше за власт, каквато не беше притежавала нито една фея от времето на монархията насам. За късмет тя познаваше някого, който можеше да ѝ помогне в осъществяването на тази своя амбиция. Разочарован офицер от Полицията на Нисшите елементи и съученик от колежа. Някой си Трънак Мъх...

Трънак имаше сериозно основание да се сърди на полицията; в края на краищата те бяха го унижили публично в лицето на Юлиус

Кореноплод и не можеха да не си платят. Не стига това, ами след катастрофалния му провал в аферата Артемис Фоул бе понижен в чин...

За Опал не беше никак трудно да пусне едно хапче със серум на истината в питието на Мъх, докато двамата седяха в едно от модните заведения на Убежище. За своя голяма радост тя научи, че отмъстителният Трънак вече беше измислил план да накаже полицията. Доста изобретателен план, както се оказа. Имаше нужда само от съмишленик. Някой, който да разполага с големи запаси от злато и тайна лаборатория. Опал с удоволствие му предостави и двете.

Опал се беше свила като котка във въртящия се стол и следеше какво става в Централното полицейско управление, когато в лабораторията влезе Мъх. Последния път, когато инженерите ѝ правиха ъпгрейд на полицейската система, тя бе инсталирала шпионски камери в мрежата на ПНЕ. Приспособленията работеха на същата честота като охранителните камери на Централното полицейско управление, освен това се захранваха от топлината, излъчвана от полицейските фиброоптически прибори. По никакъв начин не можеха да бъдат проследени.

— Е? — попита Мъх с обичайния си рязък тон.

Гномски не си направи труда да завърти стола към него. Не се съмняваше, че е Трънак. Само той разполагаше с необходимия чип за достъп до личния ѝ кабинет. Чипът беше имплантиран в кокалчето на един от пръстите на ръката му.

— Изгубихме последната доставка батерии. Рутинна полицейска проверка. Лош късмет.

— Д'Арвит! — изруга Мъх. — Нищо, няма значение. Имаме достатъчно запаси. Пък и за полицията това са нищо и никакви батерии.

Опал въздъхна.

— Гоблините бяха въоръжени...

— Не ми казвай.

— Със зурли.

Мъх удари с юмрук по бюрото.

— Тези идиоти! Предупредих ги да не използват такива оръжия. Сега Юлиус ще разбере, че се крои нещо.

— Може и да разбере — каза Опал с утешителен тон. — Но е безсилен да ни спре. Докато се досетят, вече ще бъде късно.

Мъх не се усмихна. Не го беше правил от година. Вместо това намръщената му физиономия стана още по-сърдита.

— Добре. Имаме още време на разположение... Може би трябваше сами да започнем производство на батерии — промърмори той замислен.

— Не. Само построяването на фабрика щеше да ни отнеме две години, а и Вихрогон можеше да я разкрие. Нямахме избор.

Гномски се завъртя с лице към партньора си.

— Изглеждаш ужасно. Използваш ли мехлема, който ти дадох?

Мъх внимателно опипа главата си. Беше осеяна с отвратителни цицини.

— Не помага. Съдържа кортизон. Алергичен съм.

Състоянието му беше необичайно, може би уникално. Предишната година по време на обсадата на имението Фоул началникът Кореноплод му бе инжектирал приспивателно. За съжаление веществото беше реагирало лошо на някои забранени вещества за стимулиране на умствените способности, с които бившият лейтенант обичаше да експериментира. В резултат на това челото на Мъх заприлича на разтопена смола, а едното му око остана полузатворено. Грозен и разжалван не беше особено сполучливо съчетание.

— Трябва да отидеш да ти изрежат тези циреи. Непоносимо ми е да те гледам.

Понякога Опал Гномски забравяше с кого разговаря. Трънак Мъх не беше прост лакей. Той хладнокръвно извади изработения по поръчка бластер „Бунтар“ и стреля два пъти в стойката на въртящия се стол. Механизмът се завъртя над релефната гумена подова настилка и след като спря, Опал се просна върху купчина хард дискове.

Сприхавият елф от ПНЕ хвана Опал за острата брадичка.

— По-добре свиквай да ме гледаш, драга Опал. Защото скоро това лице ще се появи на всеки екран под повърхността на планетата, че и отгоре.

Дребничката фея сви пръстчета в юмрук. Не беше свикнала на неподчинение, да не говорим за насилие. Но в моменти като този в очите на Мъх проблясваше лудост. Стимулантите му бяха стрували не само магическите способности и външния вид, но му бяха взели и ума.

И изведнъж отново стана предишния Мъх: любезно ѝ помогна да се изправи, сякаш нищо не се беше случило.

— А сега, драга, доклад за развоя на събитията. Бюа Кел са жадни за кръв.

Опал разглади предната част на гащеризона си.

— Капитан Бодлива Зеленика ескортира човека Артемис Фоул до ПЗ7.

— Фоул тук? — възкликна Мъх. — Разбира се! Трябваше да се досетя, че ще заподозрат него. Това е отлично! Нашият човешки роб, Люк Карер, ще се заеме с него. Карер е хипнотизиран. *Това* все още го владее.

Гномски си сложи дебел слой алено червило.

— Ако заловят Карер, може да имаме проблем.

— Не се тревожи — увери я Мъх. — Мосю Карер е подлаган на хипноза толкова пъти, че умът му е по-празен от изтрит диск. Не може да разкаже нищо, дори и да поиска. После, след като свърши вместо нас мръсната работа, френската полиция ще го настани в килия с дебели решетки.

Опал се изкиска. За елф, който никога не се усмихваше, Мъх притежаваше превъзходно чувство за хумор.

ГЛАВА 6: ВЪЗМОЖНОСТ ЗА ФОТОСЕАНС

ШАХТА ПЗ7, УБЕЖИЩЕ

Новите съюзници се качиха на гоблинската совалка и поеха нагоре по ПЗ7. Зеленика не беше особено щастлива. Първо, беше й наредено да работи съвместно с обществен враг номер едно, Артемис Фоул. И, второ, гоблинската совалка се крепеше на магия и молитви.

Зеленика окачи комуникатор на едно от остриите си уши.

— Хей, Вихрогоне! Там ли си?

— Тук съм, капитане.

— Кажете ми защо летя на тази стара трошка?

Пилотите от Гноморазузнаването наричаха подозрителните совалки „трошки“ заради тревожното им свойство да се трошат вследствие на удари в стените на шахтите.

— Причината да летиш на тази стара трошка, капитане, е, че гоблините са построили тази совалка в района на летището, а и трите оригинални рампи за качване са преместени още преди години. Необходими са няколко дни, за да се оборудва нова. Затова се боя, че единствената ни възможност е гоблинската совалка.

Зеленика се привърза с ремъци за пилотската седалка, която обгърна тялото й от всички страни. Лостовете за управление сякаш сами скочиха в ръцете й. За част от секундата капитан Бодлива Зеленика възвърна обичайното си добро настроение. Тя беше ас, най-добрата в класа и в Академията. На дипломния й изпит командирът на ескадрилата Лозя беше написал, че „кадет Бодлива Зеленика може да прекара совалка през дупка в зъбите“. Това беше комплимент, в който се криеше известна ирония. По време на първия пробен полет Зеленика бе изгубила контрол и бе приземила совалката на два метра от носа на Лозя.

Затова в първите пет секунди Зеленика беше доволна. После си спомни кои бяха пътниците й.

— Чудя се дали можеш да ми кажеш — заговори Артемис, като се настани в стола до пилота — близо ли е руският терминал до Мурманск?

— На цивилни се забранява да прекрочват жълтата линия — изрева Зеленика и пренебрегна въпроса.

Артемис прояви упорство.

— Важно е да знам. Опитвам се да съставя план за спасяване на човешки живот.

Зеленика се усмихна сдържано.

— В думите ти има такава ирония, че мога да напиша цяла поема за това. Похитител търси помощ за поредното си отвлечане.

Артемис разтърка слепоочията си.

— Зеленика, аз съм престъпник. В това ме бива най-много. Когато те отвлякох, мислех само за откупа. Нямах намерение да ти причиня нищо лошо.

— О, няма? — възкликна Зеленика. — Ако не се броят биологическите бомби и троловете.

— Наистина — призна Артемис. — Понякога при прехвърляне на плановете от хартията в реалния живот не всичко минава гладко. — Той помълча, за да махне някаква несъществуваща прашинка от маникюра си. — Аз пораснах, капитане. Става дума за баща ми. Имам нужда от цялата информация, която мога да събера, преди да застана лице в лице с мафията.

Зеленика омекна. Не беше лесно да растеш без баща. Знаеше го. И нейният баща почина, когато тя беше едва на шестдесет. Преди повече от двадесет години.

— Добре, Кално създание. Слушай. Ще ти го кажа само веднъж.

Артемис се настани по-удобно. През отворената врата се показва главата на Бътлър. Прислужникът отдалеч надушваше военните истории.

— През последните два века с напредъка на човешката техника ПНЕ се видя принудена да затвори около шестдесет терминала. През шестдесетте години се изтеглихме от Северна Русия. Целият Колски полуостров е унищожен от ядрена катастрофа. Народът има непоносимост към радиация, така и не успяхме да изградим имунитет. В интерес на истината, не беше останало кой знае какво за затваряне. Само третокласен терминал и един-два маскиращи прожектора.

Народът не обича особено Арктика. Малко е студено. Всички се радваха, че си тръгват от там. Та, отговарям на въпроса ти: има един неподдържан терминал, с малко или дори никакви наземни съоръжения, намира се на около двадесет хвърлея северно от Мурманск...

От комуникатора се обади гласът на Вихрогон и прекъсна разговора, който ставаше опасно непринуден.

— Добре, капитане. Имаш свободен коридор до метрото. Все още има малко сгур от последния магмен поток, затова внимавай.

Зеленика свали микрофона към устата си.

— Прието, Вихрогоне. Нека противорадиационните костюми да бъдат готови, когато се върна. Гоним график.

Вихрогон се изкиска.

— Не натискай много лостовете, Зеленика. Технически погледнато, Артемис лети за пръв път по шахта, като се има предвид, че двамата с Бътлър бяха хипнотизирани на слизане. Може да си глътне езика от страх.

Зеленика отвори клапана малко повече, отколкото беше необходимо.

— Не — извика тя. — Не искаме да си глътне езика, нали?

Артемис реши да се закопчае с ремък за седалката. Добра идея, както се оказа по-късно.

Капитан Бодлива Зеленика подкара закърпената совалка по магнетизираната писта. Вертикалните стабилизатори се тресяха и от тях се сипеха два реда искри, които се разпиляваха покрай страничните отвори. Зеленика нагласи вътрешните жироскопи, в противен случай Калните създания щяха да оповръщат всичко около седалките за пътници.

Палците ѝ се доближиха до копчетата на турбините.

— Добре. Е, да видим какво може тази ламарина.

— Не се опитвай да чупиш рекорди, Зеленика — обади се Вихрогон в слушалките. — Тази совалка не е пригодена за високи скорости. Виждал съм джуджета с по-аеродинамична форма.

Зеленика изсумтя. В края на краищата какъв беше смисълът да се лети бавно? Никакъв. Дори неволно да посплашиш някое и друго Кално създание, това може да бъде само предимство.

Сервизният тунел излизаше в главната шахта. Артемис ахна. Гледката будеше възторг. И връх Еверест да паднеше в тази шахта, нямаше дори да одраска стените. От земното ядро пулсираше тъмночервена огнена лава, която приличаше на адски пламъци, а постоянното пукане на скалната маса отекваше в корпуса с почти физическа болка.

Зеленика запали всичките четири двигателя и пусна совалката в бездната. Тревогите ѝ се разсеяха като малките облачета пара, които се вдигаха над главата ѝ в пилотската кабина. Това беше истинско предизвикателство за всеки пилот. Колкото по-ниско пикираш, толкова по-голям смелчага си. Дори ужасната смърт сред пламъците на офицера от Изтеглянето Снаряд Дръвски не можеше да спре полицейските пилоти да пикират към ядрото. Зеленика държеше рекорда. Петстотин метра до земното ядро — и сваляш задкрилките. Последния път това ѝ костваше двуседмична забрана за летене плюс голяма глоба.

Днес обаче нямаше да поставя рекорди. Никакви опити за рекорди с трошка. Земното притегляне изопваше кожата на бузите ѝ, затова тя дръпна лостовете назад и извади носа от вертикала. Изпита голямо удовлетворение, когато дочу облекчените въздишки на двамата човеци.

— Добре, Вихрогоне, държим курс право нагоре. Какво е положението на повърхността?

Зеленика чуваше как Вихрогон трака по клавиатурата.

— Съжалявам, Зеленика. Не мога да направя връзка с никой от уредите ни на повърхността. От последния магмен поток нивото на радиация се е покачило. Оправяй се сама.

Зеленика погледна преbledнелите лица на човеците в кабината.

„Сама — помисли си тя. — Как бих искала!“

ПАРИЖ

Значи, ако Артемис не беше човекът, който помагаше на Мъх в опитите му да въоръжи Бюа Кел, кой тогава? Някой тираничен диктатор? Или може би недоволен генерал, който имаше достъп до неограничени запаси от батерии? Е, не. Не съвсем.

Люк Карер беше човекът, който продаваше батерии на Бюа Кел. Не че бихте се досетили от пръв поглед, всъщност самият той не го

знаеше. Люк беше беден френски частен детектив, прочут със своята некадърност. В гилдията се говореше, че Люк не би могъл да намери топка за голф в качае моцарела. Мъх реши да използва Люк по три причини. Първо, в архивите на Вихрогон се казваше, че Карер се слави с репутация на амбулантен търговец. Въпреки че беше некадърен детектив, Люк умееше да изнамира всичко, което клиентът търсеше да купи. Второ, човекът беше алчен и никога не можеше да устои пред изкушението на лесните пари. И, трето, Люк беше глупав. А както знаят дори и малките феи, слабите умове се поддават по-лесно на хипноза.

Фактът, че бе открил Карер в базата данни на Вихрогон, накара Мъх да се усмихне. Разбира се, Трънак би предпочел във веригата да няма човешко звено. Но ако в една верига има само гоблински звена, тя не върши работа.

Установяването на контакт с което и да било Кално създание не беше нещо, което Мъх би предприел с лекота. Въпреки умопомрачението си Трънак ясно осъзнаваше какво може да се случи, ако хората надушат възможността за отваряне на нови пазари под земята. Биха се втурнали към земното ядро като хищни червени мравки. Мъх не беше подготвен да се опълчи сам срещу хората. Още не. Не и преди да е принудил Полицията на Нисшите елементи да му се подчини.

Затова Мъх изпрати на Люк Карер малък пакет. Препоръчана пратка по гоблинската поща...

В една юлска вечер Люк Карер влезе в апартамента си, който му служеше и за офис, и намери на бюрото малък колет. Нищо особено, обикновена пратка по Федералната експресна поща. Или нещо, което много приличаше на пратка по Федералната експресна поща.

Люк разпечата пакета. В кутията върху пачка стофранкови банкноти лежеше нещо малко и плоско. Приличаше на портативен CD-плейър, но беше изработено от странен черен метал, който като че ли поглъщаше светлината. На Люк му се прииска да повика секретарката и да ѝ нареди да не го свързва с никого. Ако имаше секретарка. Вместо това частният детектив започна да тъпче банкнотите по джобовете на изцапаната с мазни петна риза, сякаш се боеше, че могат внезапно да изчезнат.

Неочаквано странният предмет се отвори и откри миниатюрен екран с тонколони. На екрана се появи тъмно лице. Макар че не се виждаше нищо освен чифт кървясали очи, това бе достатъчно, за да накара Люк да настръхне.

Чудна работа, но когато лицето заговори, тревогите на детектива се изпариха като дим. Защо да се тревожи? Това създание очевидно беше приятелски настроено. Какъв приятен глас! Като хор на ангели.

— Люк Карер?

Люк едва се удържа да не ахне. Каква поезия!

— Уи. Това съм аз.

— Бонсоар. Виждаш ли тези пари, Люк? Всичките са твои.

Сто километра по-надолу Мъх почти се усмихна. Стана по-лесно, отколкото очакваше. Той се безпокоеше, че жалките останки сила в мозъка му няма да бъдат достатъчни, за да хипнотизира човека. Но това Кално създание имаше воля колкото гладен шопар, застанал пред копаня с жълъди.

Люк стискаше в юмруците си две пачки банкноти.

— Тези пари? Мои ли са? Какво трябва да направя?

— Нищо. Парите са твои. Можеш да правиш с тях каквото поискаш.

Люк Карер отлично знаеше, че никой не дава пари даром, но този глас... От миниатюрните тонколони сякаш говореше гласът на истината.

— Има още. Още много.

Люк застина неподвижно точно в мига, в който целуваше банкнота от сто франка.

— Още ли? Още колко?

Очите на екрана сякаш светнаха с пурпурен блясък.

— Колкото пожелаеш, Люк. Но за да ги получиш, трябва да ми направиш една услуга.

Люк се хвана на въдицата.

— Разбира се. Каква услуга?

Гласът от колоните беше ясен и звънлив като пролетен ручей.

— Нещо съвсем просто, дори не е незаконно. Имам нужда от батерии, Люк. От хиляди батерии. Може би дори милиони. Мислиш ли, че можеш да ми намериш толкова?

Люк помисли около две секунди. Банкнотите го гъделичкаха по брадичката. Всъщност той имаше познат на реката, който редовно изпращаше кораби с хардуер до Средния изток, включително и батерии. Детективът беше убеден, че може да отклони някоя и друга доставка.

— Батерии. Уи, без проблем, ще го направя.

Това продължи няколко месеца. Люк Карер доставяше на клиента си всяка батерия, до която можеше да се добере. Работата беше приятна. Люк складираше батериите в дома си, а на сутринта от тях нямаше и следа. На мястото им се мъдреше прясна купчина банкноти. Разбира се, франковете бяха фалшиви, изкарани на стария принтер на Гномски, но Люк не можеше да забележи разликата. Никой извън държавната хазна не я забелязваше.

От време на време гласът от екрана искаше нещо по-специално. Малко противопожарни костюми например. Но Люк вече беше играч от класа. Сега от всичко го делеше само едно телефонно обаждане. За шест месеца Люк Карер смени няколко жилища, от едностайно студио до луксозен апартамент на „Сен Жермен“. Естествено службите за сигурност и Интерпол го разследваха по няколко подозрения. Но Люк не искаше и да знае. Знаеше само, че за пръв път в дългата му корумпирана кариера му бе провървяло.

Една сутрин на новото му мраморно бюро го чакаше нов пакет. Този път по-голям. По-обемист. Но Люк не се разтревожи. Предположи, че е по-голяма сума пари.

Той вдигна капака. Намери алуминиево сандъче и втори комуникатор. Очите го очакваха.

— Бонжур, Люк. Са ва?

— Добре съм — отговори Люк, хипнотизиран още от първата сричка.

— Днес имам особена задача за теб. Справиш ли се, до края на живота си няма да се тревожиш за пари. Инструментът ти е в сандъчето.

— Какво е това? — нервно попита детективът. Инструментът приличаше на оръжие и колкото и хипнотизиран да беше Люк, Мъх не притежаваше достатъчно магическа сила, за да потисне напълно

природата на парижанина. Макар и подкупен, детективът не беше убиец.

— Това е специален фотоапарат, Люк, нищо повече. Ако дръпнеш онова нещо, което прилича на спусък, получаваш снимка — каза Мъх.

— О! — възкликна неопределено Люк.

— Мои приятели ще те посетят. Искам да им направиш снимка. Това е само на шега.

— Как да позная кои са твоите приятели? — попита Люк. — При мен идват много хора.

— Ще те питат за батериите. Като попитат за батериите, ще им направиш снимка.

— Разбира се. Отлично.

И наистина беше отлично. Защото гласът никога не би го накарал да извърши нещо лошо. Това бе гласът на приятел.

ЛЕТИЩЕ ЗА СОВАЛКИ ПЗ7

Зеленика завъртя трошката и навлезе във финалната права. Сензорът за близост, разположен на носа на совалката, активира светлините за кацане.

— Хм — промърмори феята.

Артемис присви очи зад кварцовото предно стъкло.

— Проблем ли има?

— Не. Просто не очаквах тези светлини да работят. В терминала не е имало електричество от миналия век.

— Предполагам, че това е работа на нашите приятели гоблините. Зеленика се намръщи.

— Съмнявам се. Дори да се съберат половин дузина гоблини, могат най-много да завинтят електрическа крушка. За да електрифицираш летище за совалки, трябва наистина да разбираш от техника. От елфическа техника.

— Играта загрубява — каза Артемис. Ако имаше брада, със сигурност щеше да я почеше. — Мирише ми на предателство. Кой има достъп до цялата тази технология и мотив да я продаде?

Зеленика насочи конуса на совалката към пистите за кацане.

— Много скоро ще разберем. Само ми намерете търговеца, ще го хипнотизирам и всичко ще изпее.

Совалката кацна с пневматично съскане — гуменият ръкав плътно обхвана изходния люк.

Бътлър скочи от седалката, преди още лампичката за разкопчаване на коланите да е изгаснала. Беше готов да действа.

— Само не убивай никого — предупреди го Зеленика. — Полицията на Нисшите елементи не действа по този начин. Пък и мъртвите Кални създания не издават съучастниците си.

Тя извика една схема на стенния екран. Изобразяваше старата част на Париж.

— Добре — каза, като посочи един от мостовете над Сена. — Ние сме тук. Точно под този мост, на двеста крачки от „Нотр Дам“. Катедралата, не футболният отбор. Летището е маскирано като служба по поддръжка на моста. Стойте до вратата, докато не ви дам знак. Тук трябва да сме внимателни. Последното, от което се нуждаем, е някой парижанин да види как изниквате от тухлена стена.

— Ти няма ли да ни придружиш? — попита Артемис.

— Заповедите са заповеди — намръщено каза Зеленика. — Явно се очаква да има някакъв капан. Знае ли се кой дебне зад вратата и с какъв хардуер е въоръжен? Имате късмет, че не будите подозрение. Ирландски туристи на почивка — идеално отговаряте на профила.

— Да, имаме късмет. С каква информация разполагаме?

Зеленика пъкна диск в четящото устройство.

— Вихрогон изпробва своя Ретимаг върху нашия затворник. По всичко личи, че гоблинът е виждал този човек.

Капитанът извика на екрана полицейска снимка.

— Вихрогон намери досието му в данните на Интерпол. Люк Карер. Юрист, лишен от адвокатски права, занимава се с частна детективска дейност.

Тя принтира файла.

— Ето адреса му. Току-що се е преместил в шикозен апартамент. Това може да не означава нищо, но поне има откъде да започнем. Искам да го притиснете и да му покажете това.

Зеленика подаде на телохранителя нещо, което приличаше на часовник на водолаз.

— Какво е това? — попита прислужникът.

— Екран на комуникатор. Ако го сложиш пред Карер, аз мога да измъкна истината от него, като го хипнотизирам. Освен това съдържа

една от измишльотините на Вихрогон — личен щит. Мрежобран. Ще ви бъде приятно да узнаете, че е прототип. На вас се пада честта да го тествате. Докосвате екрана и микрореакторът генерира трифазна светлинна сфера с диаметър два метра. Не върши работа за остри предмети, но за лазерни изстрели и електрошок става.

— Хм — недоверчиво измънка Бътлър. — На повърхността рядко се налага да се пазиш от лазерни изстрели.

— А, не го използвайте. Мен какво ме засяга?

Бътлър разгледа мъничкото приспособление.

— С радиус един метър? Ами какво да правим с частите от тялото, които стърчат отвън?

Зеленика шеговито смушка телохранителя в корема.

— Моят съвет, едри човече, е да се свиеш на кълбо.

— Ще се помъча да го запомня — каза Бътлър и пристегна ремъка около китката си. — А вие двамата гледайте да не се избиете един друг, докато ме няма.

Артемис се изненада. А това не се случваше много често.

— Докато *те* няма? Нали не очакваш да остана тук?

Бътлър почука по челото си.

— Не се тревожете, ще виждате всичко през ирисовата камера.

Няколко минути Артемис пушеше от гняв, после седна обратно на седалката на втория пилот.

— Разбирам. Мога само да те забавя, а това на свой ред ще забави търсенето на баща ми.

— Разбира се, ако настоявате...

— Не. Сега не е време за детинщини.

Бътлър леко се усмихна. Детинщините бяха последното нещо, в което господарят Артемис можеше да бъде обвинен.

— С колко време разполагам?

Зеленика сви рамене.

— Колкото е необходимо. Очевидно е, че колкото по-бързо, толкова по-добре за всички.

Тя хвърли поглед към Артемис.

— Особено за баща му.

Въпреки всичко Бътлър се чувстваше добре. Това беше истинската същност на живота. Ловът. Не като в каменната ера, нито с дълго полуавтоматично оръжие през рамо. Но принципът беше един и същ: оцеляваше най-силният. А в съзнанието на Бътлър нямаше и капчица съмнение, че той е най-силният.

Като следваше напътствията на Зеленика, той стигна до вътрешна стълба, по която бързо се изкачи до входа. Изчака пред металната врата, докато зелената светлина над нея се смени с червена и замаскираната преграда безшумно се плъзна назад. Телохранителят предпазливо се показва навън. Мостът беше все още безлюден. В такова време той трудно можеше да мине за бездомник в скъпия си моден костюм.

Бътлър усети хлада на бриза върху обръснатото си теме. Сутрешният въздух беше приятен, особено след няколко часа, прекарани под земята. Можеше да си представи как се чувстват феите, които човеците бяха прогонили от родната им среда. От всичко, което бе видял, можеше да заключи, че ако Народът решише да си върне някогашната собственост, битката нямаше да трае дълго. За късмет на човечеството феите бяха миролюбив народ и нямаха намерение да воюват за територии.

Брегът беше безлюден. Бътлър небрежно тръгна по алеята край реката и се запъти на запад към район „Сен Жермен“.

Вдясно премина речен кораб, който разхождаше из града стотици туристи. Бътлър машинално закри лицето си с длан. Просто за всеки случай, ако някой от туристите насочеше фотоапарата си в негова посока.

Телохранителят изкачи няколкото каменни стъпала до улицата отгоре. Зад него високо в небето стърчеше островърхата пика на „Нотр Дам“, а отляво на фона на облаците се открояваше легендарният силует на Айфеловата кула. Бътлър закрачи уверено по главната улица и кимна на няколко францужойки, които се спряха да го огледат. Познаваше тази част от Париж. Беше прекарал тук един месец, когато му се наложи да се възстановява след особено опасна операция за френските тайни служби.

Бътлър тръгна по улица „Жакоб“. Дори в този час тясната улица гъмжеше от коли и камиони. Шофьорите се подаваха от прозорците и натискаха клаксоните, давайки воля на буйния си галски темперамент.

Сред върволиците от коли сновяха мотопеди, по тротоара минаха няколко хубави момичета. Бътлър се усмихна. Париж. Почти го беше забравил.

Апартаментът на Карер се намираше на улица „Бонапарт“, точно срещу църквата. Месечните наеми на апартаментите в „Сен Жермен“ надвишаваха годишната заплата, която получаваха повечето парижани. В кафе „Бонапарт“ Бътлър си поръча кафе и кроасан и се настани на маса отвън. Според изчисленията му от там имаше отличен изглед към балкона на мосю Карер.

Не му се наложи да чака дълго. След по-малко от час нисичкият парижанин излезе на балкона, облегна се на перилата от ковано желязо и постоя така няколко минути, като услужливо показа профила и анфаса си.

В ушите на Бътлър прозвуча гласът на Зеленика.

— Това е нашият човек. Сам ли е?

— Не мога да кажа — промърмори телохранителят в шепа. Микрофонът с телесен цвят, залепен за гръкляна му, долавяше всички вибрации и ги предаваше на Зеленика.

— Само секунда.

Бътлър чу тракане на клавиатура и изведнъж ирисовата камера в окото му примигна. Едното му око започна да вижда в съвсем различен спектър.

— Топлинен сензор — уведоми го Зеленика. — Топлината оцветява в червено. Студеното — в синьо. Системата не е много мощна, но лещата ще проникне през външната стена.

Бътлър огледа с нови очи апартамента. В стаята имаше три предмета, оцветени в червено. Единият беше сърцето на Карер, което пурпурно туптеше в розовото му тяло. Вторият явно беше чайник или джезве. Третият беше телевизорът.

— Добре. Чисто е. Влизам.

— Потвърдено. Внимавай къде стъпваш. Изглежда прекалено лесно.

— Разбрано.

Бътлър пресече павираната улица пред четириетажната жилищна сграда. Имаше домофон, но вратата — както и сградата — беше от XIX век, така че по-силен удар с рамо на подходящото място можеше да откачи вратата от пантите.

— Вътре съм.

От горните етажи се чу шум. Някой слизаше по стълбището. Бътлър не се разтревожи особено. За всеки случай пъкна ръка под сакото и обхвана с пръсти ръкохватката на пистолета. Не вярваше, че ще се наложи да го използва. Дори най-наперените младоци обикновено заобикаляха Бътлър отдалеч. Имаше нещо в безмилостния му поглед. Помагаше и това, че беше висок близо седем фута^[1].

Изад ъгъла на стълбището се показа група хлапета.

— Екскюзе-моа^[2] — каза Бътлър и галантно отстъпи встрани.

Момчетата се изкикотиха. Момчетата го изгледаха злобно. Едно от тях, свъсило вежди като ръгбист, дори понечи да подхвърли някаква забележка. Тогава Бътлър му намигна. Намигането беше особено, някак едновременно закачливо и страховито. Забележка не последва.

Бътлър стигна до четвъртия етаж без произшествия. Апартаментът на Карер се намираше в дъното, в края на фронтоната. Две от стените бяха целите в прозорци. Много скъпо жилище.

Телохраниелят обмисляше как да ги счупи и да нахлуе вътре, когато забеляза, че вратата е отворена. Обикновено отворените врати говореха за две неща: първо, че няма останал жив, който да затвори, или две, че го очакват. Нито една от двете възможности не му допадна.

Бътлър влезе предпазливо. Покрай стените на апартамента бяха наредени отворени кашони. Изпод стиропоровите уплътнители се подаваха опаковки с батерии и противопожарни костюми. По пода бяха разпилени дебели пачки банкноти.

— Ти приятел ли си?

Беше Карер. Седеше в огромен фотьойл и държеше в скута си нещо подобно на оръжие.

Бътлър бавно се приближи. Важно правило във всяка битка е да вземаш противника си насериозно.

— Успокой се.

Парижанинът вдигна оръжието. Беше направено за малки ръце. Детски или може би феини.

— Попитах дали си приятел.

Бътлър извади пистолета си.

— Няма нужда да се стреляме.

— Не мърдай — заповяда Карер. — Няма да те застрелям, може би само ще ти направя снимка. Гласът каза така.

В ухото на Бътлър прозвуча гласът на Зеленика.

— Приблѝжи се. Трябва да виждам очите му.

Телохранителят прибра пистолета в кобура и направи крачка напред.

— Виждаш ли, никой няма да пострада.

— Ще наглася картината — каза Зеленика. — Може малко да ти залюти.

Малката камера в окото му избръмча и изведнъж образът стана четворно по-голям. Това би било чудесно, ако увеличаването не беше съпроводено от рязка болка. Бътлър замига и от окото му потекоха сълзи.

Долу, в гоблинската совалка, Зеленика изучаваше зениците на Люк.

— Бил е хипнотизиран — обяви тя. — Няколко пъти. Виждаш ли как ирисът се е нацърбил? Ако хипнотизираш човек прекалено често, може да ослепее.

Артемис се вгледа в образа на екрана.

— Не е ли опасно да го хипнотизираш отново?

Зеленика сви рамене.

— Няма значение. Той в момента е под влияние на хипноза. Този човек само изпълнява заповеди. Умът му не участва по никакъв начин.

Артемис сграбчи микрофона.

— Бътлър! Махай се оттам. Веднага.

В апартамента Бътлър стоеше неподвижно. Всяко рязко движение можеше да се окаже последно.

— Бътлър — заговори Зеленика. — Слушай внимателно. Оръжието, насочено към теб, е широкообхватен нискочестотен бластер. Наричаме го „Скакалец“. Предназначен е за тунелни престрелки. Ако Люк дръпне спусъка, лазерът ще рикошира в стените, докато уцели нещо.

— Разбирам — промърмори Бътлър.

— Какво каза? — попита Карер.

— Нищо. Просто не искам да ми правиш снимка.

Люк извади на повърхността алчната си същност.

— Часовникът на ръката ти ми харесва. Изглежда скъп. „Ролекс“ ли е?

— Не ти трябва — отвърна Бътлър, който нямаше желание да се раздели с комуникатора. — Евтин е. Пълен боклук.

— Дай ми часовника.

Бътлър откопча каишката на уреда.

— Ако ти дам този часовник, ще ми кажеш ли нещо за тези батерии?

— Ти си бил! Кажи „зеле“! — извика Карер, с известно усилие пъкна дебелия си пръст в колелцето на нестандартния спусък и дръпна с всичка сила.

За Бътлър секундите запълзяха като охлюви. Сякаш някой беше спрял времето само за него. Съзнанието му на войник обхвана всички факти и бързо анализира възможностите. Пръстът на Карер бе отишъл твърде далеч. За миг изстрелът с широкообхватния лазер щеше да увеличи скоростта си и след това да отскача от стените, докато убие и двамата. В такава ситуация пистолетът му беше неизползваем. Всичко, с което разполагаше, беше Мрежобранът, но двуметровата сфера нямаше да бъде достатъчна. Не и за двама добре сложени човеци.

Така че за частта от секундата, която му оставаше, Бътлър изгради нова стратегия. Ако сферата можеше да спира ударни вълни, насочени срещу нея, вероятно би могла да ги спре и ако изстрелът идва от вътрешността ѝ. Бътлър докосна екрана на Мрежобрана и запрати устройство по посока на Карер.

Сферичното поле се разтвори като цвете и обгърна нарастващия лъч от бластера на Карер: 360-градусова защита. Гледката си заслужаваше, приличаше на фойерверк в сапунен мехур. Екранът увисна във въздуха, снопове светлина рикошираха в заоблените страни на сферата.

Карер беше като хипнотизиран от гледката и Бътлър се възползва от заплесването му, за да го обезоръжи.

— Пали двигателите — изрева телохраниелят в микрофона на гръкляна си. — След минути ще нахълтат силите за сигурност. Мрежобранът на Вихрогон не изолира шума.

— Прието. Какво ще правим с мосю Карер?

Бътлър повали смаяния парижанин на килима.

— Двамата с Люк ще си поговорим.

За пръв път Карер като че ли си даде сметка какво става около него.

— Кой си ти? — промърмори той. — Какво става?

Бътлър разкъса ризата на мъжа и постави длан върху сърцето му. Време беше за малък трик, който бе научил от мадам Ву, японската му лечителка.

— Не се тревожете, мосю Карер. Аз съм лекар. Имаше инцидент, но вие сте съвсем добре.

— Инцидент? Не помня нищо за никакъв инцидент.

— От травмата е. Напълно нормално. Просто ще проверя жизнените ви показатели.

Бътлър допря палец до врата на Люк и напипа артерията.

— Ще ви задам няколко въпроса, за да проверя дали нямате мозъчно сътресение.

Люк не възрази. Пък и кой би възразил на висок здравеняк от евразийски произход с мускули като на статуя на Микеланджело?

— Името ви Люк Карер ли е?

— Да.

Бътлър премери пулса му. Първо провери сърдечния ритъм, после каротидната артерия. Пулсът беше стабилен въпреки случилото се.

— Частно ченге ли сте?

— Предпочитам думата детектив.

Пулсът не се ускори. Човекът казваше истината.

— Продавали ли сте батерии на съмнителен клиент?

— Не, не съм — запротестира Люк. — Що за лекар сте?

Пулсът му рязко се учести. Лъжеше.

— Отговаряйте на въпросите, мосю Карер — сгълча го Бътлър. — И последно. Търгували ли сте с гоблини?

Люк изпита облекчение. Полицайте не задаваха въпроси за феи.

— Какво ви става? Луд ли сте? Какви гоблини? Не знам за какво говорите.

Бътлър затвори очи, за да се съсредоточи върху тупкането между палеца и дланта му. Пулсът на Люк се беше стабилизирал. Казваше истината. Никога не беше търгувал лично с гоблините. Очевидно Бюа Кел не бяха чак толкова глупави.

Икономът стана и прибра „Скакалеца“ в джоба. Чуваше воя на сирените отвън.

— Хей, докторе! — извика Люк. — Не можете да ме оставите просто така.

Бътлър го изгледа хладно.

— Бих ви взел със себе си, но полицията ще поиска да узнае защо апартаментът ви е пълен с банкноти, които ми изглеждат фалшиви.

Гигантът се отдалечи по коридора, а Люк само гледаше със зяпнала уста. Знаеше, че трябва да бяга, но от уроците по физическо през седемдесетте не беше пробягвал повече от петдесет метра. Освен това краката му бяха омекнали като желе. Така се чувства човек при мисълта за продължителен престой в затвора.

[1] Около 2,10 метра. — Бел.прев. ↑

[2] Excusez-moi — извинете (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7: ДА СЪЕДИНИШ ТОЧКИТЕ

ЦЕНТРАЛНО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ, ГРАД УБЕЖИЩЕ

Кореноплод авторитетно посочи с пръст Зеленика.

— Поздравления, капитане. Успяхте да загубите полицейска техника.

Зеленика беше подготвена.

— Вината не е изцяло моя, сър. Човекът беше хипнотизиран, а вие ми наредихте да не напускам совалката. Не владеех ситуацията.

— Десет от десет — обади се Вихрогон. — Добър отговор. Няма значение, Мрежобранът може да се саморазрушава, както и всичко, което съм предназначил за бойното поле.

— Тишина, гражданино — отсече началникът.

Но в избухването му нямаше злоба. Изпитваше облекчение като всички останали. Бяха преодолели човешката заплаха, при това без да загубят нито един живот.

Седяха в зала за съвещания, в която се провеждаха само граждански конференции. Обикновено такива важни въпроси се обсъждаха в отдел „Операции“, но Полицията на Нисшите елементи не беше готова да покаже на Артемис Фоул сърцето на феината отбрана.

Кореноплод натисна едно копче от интеркома на бюрото си.

— Риск, там ли си?

— Да, сър.

— Добре. Слушай, искам да обявиш отбой. Изпрати отрядите в дълбоките тунели да заловят няколко гоблински банди. Все още има много неща за изясняване: най-вече кой организира Бюа Кел и защо?

Артемис знаеше, че не бива да се обажда. Колкото по-рано изпълнеше своята част от сделката, толкова по-бързо щеше да се озове на Полярния кръг. Но цялата тази парижка история му се струваше подозрителна.

— Не ви ли се струва, че всичко мина прекалено гладко? Стана точно така, както искахте. Да не говорим, че там може да има и други

хипнотизирани хора.

Кореноплод не се почувства поласкан от наставленията на Калното създание. Особено на това невръстно Кално създание.

— Виж, Фоул, ти направи каквото искахме. Парижката връзка е прекъсната. По тази шахта вече няма да пристигат нелегални товари, уверявам те. Всъщност ние удвоихме охраната на всички шахти, независимо дали се използват или не. Най-важното е, че който и да търгува с хората, не им е казал за Народа. Разбира се, ще има и по-сериозно разследване, но това е вътрешен проблем. Така че не тревожи младостта си с него. Изчакай да ти поникне брада.

Преди Артемис да успее да отговори, се намеси Вихрогон.

— Относно Русия — каза той, като бързо напъха туловището си между Артемис и началника. — Имам информация.

— Проследил си имейла? — попита Артемис и съсредоточи цялото си внимание върху кентавъра.

— Точно така — потвърди Вихрогон и се настрои да изнася лекция.

— Но той се самоунищожи. Не можеше да се проследи.

Вихрогон се изсмя весело.

— Самоунищожил ли се е? Не ме размивай. Тези Кални създания и техните комуникационни системи! Небеса, та вие все още използвате кабели! Щом някой го е изпратил, значи може да се проследи.

— Е, и къде те отведе следата?

— Всеки компютър си има почерк, точно както всеки индивид — отпечатъци — продължи Вихрогон. — Същото важи и за мрежите. Те оставят миниатюрни следи в зависимост от възрастта на свързването. Всичко се състои от молекули и когато натовариш гигабайти данни в мъничък кабел, част от него се износва.

Бътлър ставаше нетърпелив.

— Слушай, Вихрогоне. Времето е от съществено значение. Животът на господин Фоул е в опасност. Затова давай по същество, преди да съм счупил нещо.

Първата реакция на кентавъра беше да се засмее. Човекът със сигурност се шегуваше. После обаче си спомни какво беше направил Бътлър с отряда на Риск Кафяво Водорасло и реши да премине право към същината на въпроса.

— Много добре, Кално създание. Запази спокойствие.

Е, това беше почти същината на въпроса.

— Прекарах MPG-файла през моите филтри. Урановата утайка сочи към Северна Русия.

— Каква изненада!

— Не съм свършил — каза Вихрогон. — Гледайте и се учете.

Кентавърът извика на стенния екран сателитна снимка на Полярния кръг. С всеки удар по клавишите изобразеният район се стесняваше.

— Уранът ни насочва към Североморск. Или място в радиус от сто километра. Медта в кабела показва, че мрежата е стара. Началото на двадесети век; многократно кърпена през годините. Единствената възможност е Мурманск. Лесно е, като да съединиш точките.

Артемис седна на ръба на стола.

— В мрежата има двеста осемдесет и четири хиляди надземни кабела — Вихрогон спря, за да се посмее. — *Надземни кабели. Варвари!*

Бътлър шумно изпука с кокалчета.

— Ах, та значи двеста осемдесет и четири хиляди надземни кабела. Създадох програма за търсене на съвпадения и вкарах в нея MPG-файла. Две възможности. Едната е Съдебната палата.

— Не ми се вярва. Другата?

— Другата линия е регистрирана на името на Михаил Васикин, който живее на „Ленински проспект“.

Артемис усети как всичко в стомаха му се преобърна.

— И какво знаем за този Михаил Васикин?

Вихрогон разкърши пръсти като професионален пианист.

— Пуснах го за търсене в моите разузнавателни архиви. Обичам да поддържам база данни въз основа на данните от така наречените разузнавателни агенции на Калните създания. Впрочем на няколко места се споменава и за теб, Бътлър.

Прислужникът се постара да придобие невинно изражение, но то не се удаде добре на лицевите му мускули.

— Михаил Васикин е бивш агент на КГБ, сега работи за мафията. Официалният термин е „хулиган“. Престъпник. Не е от висок ранг, но не е и уличен бандит. Босът на Васикин е жител на Мурманск и е известен като Бритва. Основният източник на приходи на

групировката е отвличане на европейски бизнесмени. За последните пет години са отвлекли шестима германци и един швед.

— Колко от тях са се върнали живи? — почти шепнешком попита Артемис.

Вихрогон направи справка в документацията си.

— Нито един — каза. — В два от случаите и преговарящите изчезват безследно. Осем милиона долара за откупи са изчезнали безследно.

Бътлър с мъка се изправи от малкия феин стол.

— Добре. Стига приказки. Мисля, че е време господин Васикин да бъде представен на моя приятел господин Юмрук.

„Мелодраматично — помисли си Артемис. — Но дори аз не бих го казал по-добре.“

— Да, стари приятелю. Това ще стане много скоро. Но аз нямам желание да те прибавям към списъка от изчезнали преговарящи. Тези хора са хитри. Само че ние сме по-хитри от тях. Ние имаме преимущество, каквото нито един от предшествениците ни е нямал. Знаем кой е похитителят, знаем къде живее и, най-важното, разполагаме с феина магия — Артемис погледна към началника Кореноплод. — Разполагаме с феина магия, нали?

— При всички случаи разполагате с една фея в мое лице — отговори началникът. — Но не мога да принудя никого от хората си да отиде в Русия. Все пак мога да използвам някои резерви — той погледна към Зеленика. — Какво мислите, капитане?

— Разбира се, че ще отида — каза Зеленика. — Аз съм най-добрият пилот, с който разполагате.

ЛАБОРАТОРИИ „ГНОМСКИ“

В мазето на лабораториите „Гномски“ имаше учебно стрелбище. Опал го беше построила по свои съвсем точни спецификации. То включваше нейната триизмерна система за изстрелване, беше абсолютно звукоизолирано и монтирано върху жироскопи. Дори да пуснете отгоре му слон от височина 50 фута, никой сеизмограф по света не би доловил нищо повече от лека тръпка.

Целта на стрелбището беше да се предостави на Бюа Кел място, където да се упражняват с техните лазери „Зурла“, преди операцията да е започнала. Но най-много часове в симулаторите прекарваше

Трънак Мъх. Той като че ли прекарваше всяка свободна минута във водене на виртуални битки със своята Немезида, началника Юлиус Кореноплод.

Когато Опал отиде при него, той стреляше без прекъсване със своята „Зурла Бунтар“ по триизмерен холоекран, на който вървеше един от старите учебни филми на Кореноплод. Беше наистина жалка гледка; факт, който Опал не си направи труда да отбележи.

Мъх свали наушниците си.

— Така. Кой е умрял?

Опал му подаде видеобележник.

— Това е заснето току-що от една от шпионските камери. Както винаги, Карер се е държал като глупак. Всички са оцелели, но както ти беше предвидил, Кореноплод отмени тревогата. А сега началникът се съгласи лично да придружи човеците до Северна Русия, зад Полярния кръг.

— Знам къде се намира Северна Русия — отсече Мъх. Помълча и замислено потърка обсипаното си с цирей теме. — Това може да се обърне в наша полза. Сега имаме идеална възможност да отстраним началника. Без Юлиус ПНЕ ще се превърне в безглав смрадлив червей. Особено ако има повреда в комуникациите с повърхността. *Има повреда, нали?*

— Разбира се — отговори Опал. — Заглушителят е прикачен за шахтовите сензори. Всички смущения в предавателите на повърхността ще бъдат приписани на магмените потоци.

— Отлично — каза Мъх и устата му се изкриви в нещо, което почти можеше да мине за усмивка. — Сега искам да извадиш от строя всички оръжия на полицията. Няма защо да даваме на Юлиус каквито и да било предимства.

Когато лабораториите „Гномски“ изработиха подобрени варианти на оръжията и транспорта на ПНЕ, във всяко от тях бяха поставени малки спойки. Те представляваха смес на меркурий с глицерин, която щеше да детонира при подаден сигнал на определена честота от сателитната чиния на „Гномски“. Бластерите на полицията щяха да се окажат безполезни, докато групировката Бюа Кел щеше да бъде въоръжена до зъби с лазери „Зурла“.

— Считай, че е направено — каза Опал. — Уверен ли си, че Кореноплод няма да се върне? Той може да обърка целия ни план.

Мъх избърса своя „Бунтар“ в крачола на униформата си.

— Не се вълнувай, драга. Юлиус няма да се върне. Сега, когато знам къде отива, ще му устроя малко парти за добре дошъл. Сигурен съм, че след това люспестите ни приятелчета горят от желание да ни служат.

Най-забавно от всичко беше, че Трънак Мъх дори не харесваше гоблините. Всъщност дори го отвращаваха. Само видът им го караше да настръхва. Те дишаха тежко, въртяха изцъклени очи без клепачи и раздвоените им езици постоянно се мятаха насам-натам.

Но предоставяха на Мъх онова, от което имаше нужда: мускули и сляпо подчинение.

Векове наред триадата Бюа Кел дебнеше в покрайнините на Убежище, разрушаваше всичко, което не можеше да отмъкне, и обираше всеки по-глупав турист, отклонил се от оживените градски улици. Но никога не бе представлявала реална заплаха за обществото. Когато гоблините станеха по-безочливи, подполковник Кореноплод изпращаше полицейски отряд в тунелите, за да ги прочисти от нарушители.

Една вечер Трънак Мъх влезе дегизиран във „Втората кожа“, известно свърталище на Бюа Кел, сложи на бара дипломатическо куфарче, пълно със златни кюлчета, и каза:

— Искам да говоря с триадата.

Мъх беше претърсен и заслепен от няколко здравеняка от охраната на клуба. Когато му свалиха лепенката от очите, той се озова във влажен склад, чиито стени бяха покрити с пълзящ мъх. На масата срещу него седяха трима застаряващи гоблини. Той ги разпозна от снимките в полицейския участък. Стълбус, Слюний и Кръвопуск. Старата гвардия на триадата.

Златните кюлчета и обещанието за още възбудиха любопитството им. Първите им думи бяха грижливо премерени.

— О, генерали, поласкан съм, че ме приемате лично.

Гоблините гордо изпъчиха набръчканите си стари гърди. „Генерали“!

Мъх продължи със същия любезен тон. Беше готов да „помогне“ за организирането, модернизирането и което е най-важно,

взоръжаването на Бюа Кел. После, когато настъпи подходящият момент, те ще се надигнат и ще свалят от власт Съвета и лакеите му, Полицията на Нисшите елементи. Мъх обеща, че първата му работа като Управляващ генерал ще бъде да освободи всички гоблини, затворени в крепостта Ревльов връх. За по-убедително подсили думите си с малко хипноза.

Това беше предложение, което гоблините не можеха да отхвърлят. Злато, оръжие, свобода за братята и, разбира се, възможност да смажат омразната Полиция на Нисшите елементи. На никого от Бюа Кел не можа да му хрумне, че Мъх би ги предал със същата лекота, с която бе предал полицията. Бяха глупави като вонящи червеи и два пъти по-малко далновидни.

Мъх се срещна с боса Стълбус в тайна стаичка под лабораториите „Гномски“. След провала на Люк той беше в такова настроение, че можеше да одраска всеки, който му се изпречи на пътя. Но винаги съществуваше резервен план... Бюа Кел винаги биха се радвали да убият някого. Нямаше голямо значение кого.

Гоблинът беше въодушевен и жаден за кръв. Изпускаше сини пламъци като повреден нагревател.

— Кога тръгваме на война, Мъх? Кажи ни, кога?

Елфът запази дистанция в отношенията. Мечтаеше за деня, когато тези глупави създания вече нямаше да му бъдат необходими.

— Скоро, генерал Стълбус. Много скоро. Но първо имам нужда от една услуга. Засяга подполковник Кореноплод.

Гоблинът присви жълтите си очи.

— Кореноплод? Омразният! Може ли да го убием? Може ли да строшим черепа му и да изпържим мозъка му?

Мъх се усмихна великодушно.

— Разбира се, генерале. Можете да направите всичко това. След като Кореноплод умре, градът лесно ще падне.

Сега гоблинът кимаше и се кискаше от въодушевление.

— Къде е? Къде е Кореноплод?

— Не знам — призна Мъх. — Но знам къде ще бъде след шест часа.

— Къде? Кажи ми, елфе!

Мъх сложи на масата голям сандък. В него имаше четири чифта Гномски Двупалубни.

— В шахта 93. Вземете тези крила, изпратете най-добрата си ударна група. И им кажете да се облекат топло.

ШАХТА 93

Юлиус Кореноплод винаги пътуваше в изискана обстановка. В този случай реквизира совалката на посланика на Атлантида. Отвътре всичко беше в кожа и злато. Седалките бяха по-меки от задните части на гном, а имаше и амортизьори, които смекчаваха всички удари, освен най-силните тласъци. Няма нужда да казваме, че посланикът на Атлантида му даде чипа за стартера без особено въодушевление. Но не беше лесно да откаже на началника на полицията, когато пръстите му почукваха по трицевния бластер, окачен на хълбока му. Затова сега човеците и двамата им феини придружители се изкачваха по шахта П93 в условия на относителен комфорт.

Артемис си взе минерална вода от хладилния бар.

— Тази вода има необичаен вкус — отбеляза той. — Не е неприятен, но е различен.

— По-правилно е да се каже „чист“ — отвърна Зеленика. — Няма да повярвате през колко филтри се налага да я прекарваме, за да премахнем замърсяванията, които Калните създания причиняват.

— Не се заяждайте, капитан Бодлива Зеленика — предупреди я Кореноплод. — Сега сме на една и съща страна. Искам мисията да мине гладко. Облечете костюмите, всички до един. Там няма да издържим и пет минути без защитно облекло.

Зеленика отвори едно шкафче над главата си.

— Фоул, напред и центрирай.

Артемис се подчини. На устните му се появи учудена усмивка.

Зеленика извади няколко квадратни кутии от шкафчето.

— Колко си висок, около шест?

Артемис сви рамене. Не беше запознат с мерните единици на Народа.

— Какво? Артемис Фоул не знае! Мислех, че си най-големият специалист по феи в света. Нали ти открадна Книгата миналата година?

Артемис отвори кутията. Беше костюм от някакъв невероятно лек гумен полимер.

— Антирадиационен костюм — обясни Зеленика. — Клетките ти ще ми бъдат благодарни след петдесет години, ако още си жив.

Артемис навлече костюма върху дрехите си. Беше изработен така, че му прилепна като втора кожа.

— Хитро измислен материал.

— Запаметяващ латекс. Приема твоите очертания, в рамките на нормалното. За съжаление костюмът е за еднократна употреба. Обличаш го и после го рециклираш.

Бътлър се приближи с дрънчене. Беше накачил по себе си толкова много феини приспособления, че се наложи Вихрогон да му даде един Лунен пояс. Поясът намаляваше ефективното тегло на оръжията и мунициите до една пета от земната норма.

— Ами аз? — попита телохранителят, като кимна към антирадиационните костюми.

Зеленика се намръщи.

— Нямаме нищо толкова деформирано. Латексът не се разпъва чак дотам.

— Не се тревожи. Бил съм вече в Русия. Не умрях.

— Още не си. Имай търпение.

Бътлър сви рамене.

— Имам ли избор?

Зеленика се усмихна и в усмивката ѝ се долови малко злоба.

— О, не съм казала, че имаш избор.

Тя бръкна в шкафчето и извади голяма кутия спрей. По някаква причина тази феина кутийка изплаши Бътлър повече от бункер, пълен с ракети.

— А сега не мърдай — каза феята и насочи подобния на грамофонна фуния накрайник към телохранителя. — Може да вони по-лошо от джудже отшелник, но поне кожата ти няма да блести в тъмното.

ГЛАВА 8: КЪМ РУСИЯ С РЪКАВИЦИ

„ЛЕНИНСКИ ПРОСПЕКТ“, МУРМАНСК

Михаил Васикин губеше търпение. Вече две години трябваше да играе ролята на бавачка. По молба на Бритва. Е, не беше точно молба. Думата „молба“ предполагаше, че имаш избор — дали да приемеш или не. С Бритва не се спореше. Дори не му се възразяваше. *Мениджърът* бе човек със стара закалка, думата му беше закон.

Инструкциите на Бритва бяха прости: да го храни, да го къпе и ако до една година не излезе от кома, да го убие и да хвърли тялото в Колския залив.

Две седмици преди крайния срок ирландецът скочи в леглото. Събуди се с вик. Крецеше име. Името беше Анджелин. Камар така се стресна, че изпусна бутилката вино, която тъкмо се канеше да отвори. Бутилката се счупи, като повреди обувките му от Феручи и съсипа един от ноктите на краката му. Ноктите на краката порастват, но обувки от Феручи не се намират лесно на Полярния кръг. Михаил беше принуден да седне върху партньора си, за да му попречи да убие заложника.

Така че сега те си играеха на изчакване. Отвлечането беше солиден бизнес и си имаше правила. Първо изпращаш съобщение примамка, в дадения случай — имейл. Изчакваш няколко дни, за да дадеш на баламата възможност да събере пари, и после му изпращаш искането за откуп.

Бяха се затворили в апартамента на Михаил на „Ленински проспект“ и чакаха обаждане от Бритва. Дори не смееха да излязат на разходка, да подишат чист въздух. Не че имаше къде да се разхождат. Мурманск беше един от онези руски градове, които бяха излени от бетон на голо място. „Ленински проспект“ изглеждаше добре само когато беше покрит със сняг.

Камар изскочи от спалнята. Острите му черти бяха изопнати от изумление.

— Иска хайвер, представи си. Аз му давам голяма паница борш, а той иска хайвер, неблагодарният му *ирландский*.

Михаил завъртя очи.

— Повече ми харесваше, като спеше.

Камар кимна и плю в камината.

— Разправя, че чаршафите били прекалено грапави. Има късмет, че не съм го пхнал в чувал и не съм го хвърлил в залива...

Телефонът иззвъня и прекъсна заплахите му.

— Това е, приятелю — каза Васикин и потупа Камар по рамото.
— Чакането свърши.

Михаил вдигна телефона.

— Да?

— Аз съм — обади се глас с метално звучене, породено от старите телефонни линии.

— Господин Брит...

— Млъкни, идиот! Никога не ме наричай по име!

Михаил преглътна. Мениджърът не обичаше да го свързват с различните му дейности. Това означаваше, че не биваше да записват нищо на хартия и не биваше да споменават името му, защото можеше някой да ги подслушва. Винаги провеждаше телефонните си разговори, докато пътуваше из града, за да не може никой да установи мястото, където се намира.

— Съжалявам, шефе.

— Има за какво — продължи мафиотският бос. — А сега слушай и не говори, няма нищо, което да не знам.

Васикин закри слушалката с ръка.

— Всичко е наред — прошепна той и вдигна палци на Камар. — Справяме се много добре.

— Фоул са хитро племе — продължи Бритва. — И не се съмнявам, че сега се опитват да проследят последния имейл.

— Но аз му пуснах вирус...

— Какво ти казах?

— Казахте да не говоря, господин Брит... шефе.

— Правилно. Сега изпрати съобщението за откупа и премести Фоул на мястото за размяна.

Майкъл пребледня.

— На мястото за размяна?

— Да. Никой няма да те търси там, бъди сигурен.

— Но...

— Пак се разприказва! Стегни се, човече. Само за няколко дни. Дори да ти съкрати живота с някоя година, няма да те убие.

Васикин си блъскаше главата в търсене на извинение. Нищо не му идваше наум.

— Добре, шефе. Както кажете.

— Правилно. Сега ме слушай. Това е голямата ти възможност. Справиш ли се, ще се издигнеш в организацията.

Васикин се усмихна. Животът с шампанско и скъпи коли изглеждаше примамлив.

— Ако този човек наистина е бащата на младия Фоул, момчето ще плати. Като вземете парите, хвърлете и двамата в Колския залив. Не искам живи, ще се започне вендетата. Обади се, ако има нещо.

— Добре, шефе.

— А, и още нещо.

— Да?

— Не ми се обаждай.

Връзката прекъсна. Васикин стоеше загледан в слушалката, сякаш беше заразна.

— Е? — попита Камар.

— Трябва да изпратим второто съобщение.

На лицето на Камар цъфна широка усмивка.

— Отлично. Най-последният се вижда.

— После трябва да преместим пратката на мястото за размяна.

Широката усмивка се скри като лисица в дупка.

— Как? Сега ли?

— Да. Сега.

Камар закрочи из тясната всекидневна.

— Това е глупаво. Направо откачено. Фоул трябва да изчезне от тук най-малко за два дни. Няма нужда и ние да прекарваме два дни в това отровено място. Какъв е смисълът?

Михаил му подаде телефона.

— Питай него. Сигурен съм, че мениджърът ще се зарадва, като му кажеш, че е откачен.

Камар се отпусна на овехтелия диван и подпря главата си с ръце.

— Ще свърши ли някога всичко това?

Партньорът му включи древния компютър с шестнадесетмегабайтов диск.

— Не съм сигурен — отговори и изпрати предварително написаното съобщение. — Но знам какво ще стане, ако не направим каквото казва Бритва.

Камар въздъхна.

— Мисля да отида да покрещя малко на нашия затворник.

— Ще помогне ли това?

— Не — призна Камар. — Но поне ще ми олекне.

193, АРКТИЧЕСКО ЛЕТИЩЕ ЗА СОВАЛКИ

Арктическото летище никога не беше заемало едно от първите места в списъка с предпочитани туристически дестинации. Разбира се, айсбергите и полярните мечки бяха красива гледка, но не си заслужаваше заради тях да тровиш дробовете си с радиоактивен въздух.

Зеленика приземи совалката на единствената пригодна писта. Самият терминал приличаше на изоставен склад. По пода се въргаляха статични вериги за конвейери, а в тръбите за отопление гъмжеше от насекоми.

Зеленика отвори един ръждясал шкаф и подаде на човеците палта и ръкавици.

— Облечете се добре, Кални създания. Навън е студено.

Артемис нямаше нужда да му го казват. Слънчевите батерии на летището не работеха отдавна и стените бяха се пропукали от студ като орехи в менгеме.

Зеленика подхвърли отдалеч палто на Бътлър.

— Знаеш ли, Бътлър? Вониш! — извика тя и се разсмя.

Прислужникът избухна:

— От твоя антирадиоактивен гел е. Имам чувството, че цветът на кожата ми се промени.

— Не се тревожи. За петдесет години ще се измие.

Той закопча дебелия кожух до самия врат.

— Не знам защо се навличате така. Имате си чудни костюми.

— Палтата са за маскировка — обясни Зеленика и намаза лицето и врата си с антирадиоактивен гел. — Ако си сложим щитове, от

вибрацията костюмите стават безполезни. Можем да се отровим с радиация чак до костите. Затова тази вечер всички сме човеци.

Артемис се намръщи. Щом феите не можеха да използват щитовете си, спасяването на баща му щеше да стане по-трудно. Трябваше да направи промени в плана.

— По-малко приказки! — изрева Кореноплод и нахлупи меча шапка на островърхите си уши. — Излизаме в пет, искам всички ви на линия, въоръжени и опасни. Дори ти, Фоул, ако малките ти юмручета могат да стискат оръжие.

Артемис избра един феин бластер от арсенала в совалката. Постави нова батерия и нагласи оръжието на трета степен.

— Не се тревожете за мен, началник. Тренирал съм. В имението имаме достатъчно оръжие на Полицията на Нисшите елементи.

Цветът на лицето на Кореноплод стана по-морав.

— Добре, само че има голяма разлика между стрелба по картонена мишена и по живо същество.

Артемис пусна в ход вампирската си усмивка.

— Ако всичко се развива според плана, няма да имаме нужда от оръжия. В първия етап основен принцип е простотата; ще поставим наблюдателен пост до апартамента на Васикин. Когато се отвори възможност, Бътлър ще отвлече руския ни приятел и всички ние ще си поговорим с него. Убеден съм, че под влияние на хипнозата ви ще каже всичко, което трябва да знаем. Нататък е просто — зашеметяваме охраната и освобождаваме баща ми.

Кореноплод уви дебел шал около устата си.

— Ами ако нещата не се развият по план?

Очите на Артемис гледаха студено и решително.

— Тогава, подполковник, ще се наложи да импровизираме.

Зеленика усети как я побиват тръпки. Не беше от студа.

Летището бе разположено на петдесет фута дълбочина под леден блок. Всички се качиха на автоматичния асансьор до повърхността и излязоха навън в полярната нощ. Отстрани приличаха на един възрастен с три деца. Само че трите деца бяха въоръжени до зъби с нечовешко оръжие и трепереха под множеството дрехи.

Зеленика погледна локатора на китката си.

— Намираме се в областта Роста, началник. На двадесет хвърлея северно от Мурманск.

— Какво казва Вихрогон за времето? Не искам да попадна в снежна буря, която да ме отнесе на двадесет километра от целта.

— Нямаме късмет. Не мога да се свържа. Сигурно магменият стълб е висок.

— Д'Арвит — изруга Кореноплод. — Е, предполагам, че ще се наложи да вървим пеша. Бътлър, ти си специалист по тази част, затова ще водиш колоната. Капитан Зеленика, вие ще се движите на края. Имате разрешението да сритвате всеки човешки задник, който изостава.

Зеленика смигна на Артемис.

— Няма нужда да повтаряте, сър.

— Убеден съм в това — промърмори Кореноплод и на устните му заигра едва забележима усмивка.

Луната изгря и разнородната група пое на югоизток, докато стигна железопътната линия. Ако се движеха по траверсите, можеха да избегнат възможните отклонения и затъвания в снега. Напредваха бавно. Северният вятър се процеждаше през всяка пролука в дрехите им и студът хапеше кожата им като милиони електрически стрели.

Почти не разговаряха. Полярният кръг влияеше по този начин на хората, въпреки че трима от пътниците носеха костюми с нагревателни бобини.

Зеленика прекъсна мълчанието. От известно време я измъчваше една мисъл.

— Каж ми нещо, Фоул — заговори тя зад гърба му, — баща ти като теб ли е?

За миг Артемис забави крачка.

— Странен въпрос. Защо питаш?

— Ами, ти не си приятел на Народа. Ако човекът, когото се опитваме да спасим, после ни унищожи?

Последва дълго мълчание, в което се чуваше само тракане на зъби. Зеленика видя как Артемис опря брадичка в гърдите.

— Нямаш основания за тревога, капитане. Макар че някои от начинанията на баща ми бяха откровено незаконни, той беше... той

е... почтен човек. Не би му допаднала идеята да нарани живо същество.

Зеленика издърпа ботуша си от осеминчова пряспа.

— А какво се е случило с теб?

Артемис заговори през рамо и от устата му заизлиза пара.

— Аз... Допуснах грешка.

Зеленика присви очи зад гърба му. Достатъчно искрен ли беше Артемис Фоул? Беше трудно да се повярва. Още повече я изненада фактът, че не знаеше как да реагира. Дали да протегне ръка за примирие или крак за възмездие. Накрая реши да отложи преценката си за друг път.

Те навлязоха в клисура, изгладена от бушуващия вятър. Мястото не се хареса на Бътлър. Войнишкият му нюх запали червена лампичка в главата му. Той вдигна юмрук.

Кореноплод заситни отзад, докато се изравни с него.

— Проблем ли има?

Бътлър примижа от снега и се наведе да огледа за следи.

— Може би. Удобно място за засада.

— Може би, ако някой знае, че идваме.

— Възможно ли е? Кой би могъл да знае?

Кореноплод изсумтя и дъхът образува облаци пред лицето му.

— Невъзможно. Шахтата е напълно изолирана, а Охраната на нисшите елементи е най-сигурната в света.

Точно тогава иззад хребета се показва гоблински отряд.

Бътлър безцеремонно сграбчи Артемис за яката и го метна встрани. С другата ръка вече изваждаше оръжието си.

— Залегнете, Артемис. Време е да заработя заплатата си.

Артемис би отвърнал нещо остроумно, ако главата му не беше заровена под три фута сняг.

Четирима гоблини летяха в разпръснат строй — тъмни силуети на фона на грейналото от звезди небе. Те бързо се издигнаха до височина хиляда фута, без да правят какъвто и да било опит да се скрият. Нито нападаха, нито бягаха, просто летяха над главите им.

— Гоблини! — изрева Кореноплод и придърпа към себе си едно далекобойно неутрино. — Прекалено глупави са, за да живеят.

Трябваше само да ни изпозастрелят.

Бътлър се прицели. Разкрачи се за по-голяма стабилност.

— Да чакаме ли, докато видим бялото на очите им, началник?

— Гоблините нямат бяло на очите — отговори Кореноплод. —

Но дори така да е, прибери оръжието си. Двамата с капитан Зеленика ще ги зашеметим. Не е необходимо никой да умира.

Бътлър прибра зиг зауъра в кобура под мишницата си. И без това на такова разстояние беше почти безполезен. Интересно му беше да види как Зеленика и Кореноплод участват в престрелка. В края на краищата животът на Артемис до голяма степен зависеше от тях. Да не говорим за неговия собствен.

Бътлър погледна настрана. Зеленика и началникът натиснаха спусъците на различни оръжия. Нямаше резултат. Оръжията им бяха безжизнени като мишка в змийско гнездо.

— Не разбирам — мърмореше Кореноплод. — Лично ги проверих.

Естествено, Артемис пръв се досети. Изтръска снега от косата си.

— Саботаж — обяви той и хвърли настрана безполезния феин бластер. — Няма друго обяснение. Затова Бюа Кел използват лазери „Зурла“, защото по някакъв начин феините лазери са станали безполезни.

Но началникът не го слушаше. Същото важеше и за Бътлър. Нямаше време за мъдри умозаклучения; трябваше да се действа. Бяха се превърнали в беззащитни мишени, ясно видими на фона на искрящия арктически сняг. Теорията на Артемис се потвърди, когато няколко лазерни изстрела оставиха димящи дупки в снега около тях.

Зеленика задейства оптичната система в каската си, като я насочи към врага.

— Струва ми се, че един от тях има лазер „Зурла“, сър. С дълга цев. Трябва да се прикрием. Бързо!

Бътлър кимна.

— Вижте. Навес! Точно под хребета.

Прислужникът грабна своя господар за яката и то повлече със същата лекота, с която дете вдига коте. Те с мъка тръгнаха през снега към навеса под хребета. Може би преди милиони години снегът се беше стопил и беше образувал леден блок, който леко се бе разтопил и

после отново замръзнал. Образувалата се гънка беше оцеляла през годините и сега можеше да спаси живота им.

Те се пъгнаха под козирката и се притиснаха към ледената стена. Снежното прикритие беше достатъчно дебело, за да издържи на стрелба от всяко конвенционално оръжие. Бътлър закри Артемис с тялото си и пое риска да погледне нагоре.

— Много са далеч. Не мога да ги видя. Зеленика!

Капитан Бодлива Зеленика подаде глава изпод ледения навес и фокусира оптичeskия визьор.

— Е, какво са наумили?

Зеленика изчака секунда, докато силуетите станат ясно различни.

— Чудна работа — каза. — Всички стрелят, но...

— Но какво, капитане?

Зеленика чукна по каската си, за да се увери, че лещите са в изправност.

— Може би има някакво смущение в системата, сър, но ми се струва, че те нарочно не улучват целта, а стрелят високо над главите ни.

Бътлър усети как кръвта се качва в главата му.

— Това е капан! — изкрещя и посегна назад, за да сграбчи Артемис. — Всички навън! Всички навън!

И точно тогава в резултат на стрелбата се откъсна голям леден къс и петдесет тона скална, ледена и снежна маса се сгромоляса на земята.

Почти успяха. Разбира се, „почти“ не носеше печалба от една кошница сепии на гномска рулетка. Ако не беше Бътлър, никой от групата нямаше да остане жив. Нещо се случи с него. Необясним прилив на сили, нещо като внезапните изблици на енергия, които позволяват на майката да повдигне паднало дърво, за да измъкне детето си.

Прислужникът грабна Артемис и Зеленика и ги хвърли напред като камъчета по повърхността на езеро. Не беше най-достойният начин за придвижване, но със сигурност бе по-приятно от притискане под паднал лед.

За втори път Артемис се приземи по нос в снежна пряспа. Зад гърба му Бътлър и Кореноплод се измъкнаха изпод козирката и

ботушите им се хлъзгаха по ледената повърхност. Във въздуха се разнесе грохот на лавина и ледът под тях се пропука. Дебели късове скала и лед запушиха отвора на пещерата. Бътлър и Кореноплод се озоваха в капан.

Зеленика се изправи на крака и затича към началника. Но какво можеше да направи? Да се хвърли под козирката?

— Назад, капитане — заговори Кореноплод в микрофона на каската си. — Това е заповед!

— Началник! — извика Зеленика задъхано. — Вие сте жив!

— Оцелях някак — отговори началникът. — Бътлър е в безсъзнание и сме заклещени. Козирката всеки момент ще се срути. Крепи се само на отломки. Ако се опитаме да излезем...

Поне бяха живи. Хванати в капан, но живи. План, трябваше им план.

Зеленика беше странно спокойна. Това бе едно от качествата, които я правеха толкова добър полеви агент. В моменти на голямо напрежение капитан Бодлива Зеленика имаше способността да следи развоя на събитията. Често това беше единственото решение. В бойния симулатор на изпита за капитан Зеленика се бе преборила с многобройни виртуални врагове, като бе взривила прожектора. Тъй като технически бе унищожила враговете си, контролното табло трябваше да я признае за победител.

Тя заговори в микрофона:

— Началник, свалете Лунния пояс на Бътлър и се пристегнете с него. Ще изтегля и двама ви.

— Прието, Зеленика. Имате ли нужда от питон?

— Подайте ми един, ако можете.

— Пригответе се.

Една стрела с окачен на нея питон излетя през пролука в ледените късове и падна на метър от ботушите на Зеленика. За стрелата беше вързано дълго гладко въже.

Зеленика закачи питона за карабинера на колана си и провери да няма усуквания. Междувременно Артемис се беше измъкнал от прясната.

— Този план е направо смехотворен — каза той и изтупа ръкавите си от снега. — Не се надявай да изтеглиш такъв товар със

скорост, достатъчна да разшири пролуката в ледените късове и да изпревари срутването.

— Аз няма да ги тегля — отсече Зеленика.

— За какво ти е тогава въжетото?

Капитанът посочи железопътната линия. Към тях се движеше зелен влак.

— За това — отвърна тя.

Бяха останали три гоблина. Имената им бяха Д'Нал, Амон и Нил. Трима новобранци, които отчаяно се стремяха към отскоро освободения пост на лейтенанта им. Лейтенант Полюс приключи кариерата си, след като се бе озовал в прекалена близост до лавина и един петстотинкилограмов леден блок го закачи.

Те кръжаха на хиляда фута височина, далеч извън огневия обхват. Разбира се, не се намираха извън обхвата на феините оръжия, но в момента лазерите на ПНЕ не функционираха. Лабораториите „Гномски“ се бяха погрижили за това.

— Ама как само пострада лейтенант Полюс! — подсвирна Амон.
— Можех да видя небето през дупката в корема му. Изобщо не преувеличавам.

Гоблините не се привързваха особено един към друг. Като се имаха предвид дразгите, злословията и пословичната отмъстителност на членовете на Бюа Кел, не си струваше да се завързват приятелства.

— Какво си мислиш? — попита Д'Нал, най-хубавият от тримата, ако говорим относително. — Може би някой от вас трябва да направи едно кръгче отблизо.

Амон изсумтя.

— Естествено. Спускаме се долу и здравенякът ни гръмва. За толкова тъпи ли ни мислиш?

— Здравенякът излезе от строя. Аз лично го гръмнах. Добър изстрел беше.

— Моят изстрел предизвика лавината — възрази Нил, хлапето на бандата. — Все си присвояваш моите попадения.

— Кои попадения? Единственият път, когато си улучвал, беше един вонящ червей. И то по случайност.

— Дрън-дрън — нацупи се Нил. — Наистина стрелях по червея. Той ме дразнеше.

Амон се пъкна между двамата.

— Добре. Затваряйте си устата и двамата. Трябва само да изстреляме няколко откоса по оцелелите от тук.

— Страхотен план, умнико — озъби се Д'Нал. — Само че няма да стане.

— И защо?

Д'Нал посочи с маникюра на палеца си фигурките долу.

— Защото се качват на онзи влак.

Четири зелени вагона се задаваха от север, теглени от стар дизелов локомотив. След тях се виеше вихрушка от снежни парцали.

„Спасени сме!“ — помисли си Зеленика.

Или може би не. Само видът на тракация локомотив накара стомаха ѝ да се обърне. Но нямаше възможност да избира.

— Това е химическият влак „Маяк“ — каза Артемис.

Зеленика хвърли поглед през рамо. Момчето изглеждаше още побледо от обикновено.

— Какво?

— Защитниците на околната среда по цял свят го наричат „Зелената машина“. Подигравателно. Влакът кара отработени уранови и плутониеви отпадъци до химическия комбинат „Маяк“ за рециклиране. Има само машинист, заключен в локомотива. Няма охрана. Ако е натоварен догоре, този влак е по-опасен от ядрена подводница.

— А ти откъде знаеш за това?

Артемис сви рамене.

— Обичам да знам всичко за тези неща. В края на краищата радиацията е световен проблем.

Зеленика вече го усещаше. Уранът се процеждаше през антирадиационния гел на бузите ѝ. Този влак караше отрова. Но той беше единствената ѝ възможност да измъкне началника жив.

— Положението става все по-розово — промърмори Зеленика.

Влакът приближаваше. Беше очевидно. Движеше се с около десет хвърлея в час. Нямаше проблем, ако Зеленика беше сама, но с

двама заклещени и едно почти безполезно Кално създание щеше да бъде доста трудно да се качи на този локомотив.

Тя отдели една секунда, за да огледа за гоблините. Кръжаха на едно място на хиляда фута височина. Не ги биваше в импровизациите. Не бяха очаквали влак; щеше да им трябва поне минута, за да изработят нова стратегия. Голямата дупка в тялото на падналия им другар вероятно им даваше още един повод за размисъл.

Зеленика усещаше радиацията, която се излъчваше от вагоните и изгаряше кожата ѝ през всяка мъничка пролука в защитния гел. Очите ѝ пареха. Беше само въпрос на време магията ѝ да изчезне. Без нея дните ѝ бяха преброени.

Сега нямаше време да мисли за това. Най-важен беше началникът. Трябваше да го измъкне жив от ледения капан. Щом Бюа Кел се осмеляваха да предприемат операция срещу главата на ПНЕ, със сигурност под земята се кроеше нещо голямо. Какъвто и да беше сценарият, Юлиус Кореноплод беше необходим, за да оглави контранастъплението.

Зеленика се обърна към Артемис:

— Добре, Кално създание. Имаме само една възможност. Хващай се за каквото можеш.

Артемис не можа да прикрие страха си и се разтрепери.

— Не се бой, Артемис, можеш да се справиш.

Момчето се наежи.

— Студено е, фейо. Хората треперят от студ.

— Същото важи и за феите — отговори капитанът от ПНЕ и затича. Питонът се вееше зад нея като риболовна корда, макар че въпреки еднаквата дебелина въжетото беше достатъчно здраво да удържи два съпротивляващи се слона.

Артемис тичаше след нея, доколкото му позволяваха луксозните обувки. Те бягаха успоредно на железопътната линия и стъпките им скърцаха в снега. Зад тях влакът приближаваше и изтласкваше напред студения въздух.

Артемис с мъка се държеше на краката си. Това не беше по неговата част. Да тича и да се поти. Да участва в битка. За Бога! Той не беше войник. Беше тактик. Мозъкът на операциите. Истинският сблъсък, боят и пушилката бяха по-скоро за Бътлър и хора като него. Но този път прислужникът му не беше наблизо, за да му спести

физическото натоварване. И никога вече нямаше да бъде, ако двамата със Зеленика не успеяха да се качат на този влак.

Артемис дишаше тежко, въздухът кристализираше пред лицето му и замъгляваше погледа му. Сега влакът ги беше настигнал и стоманените колела мятаха сняг и искри.

— Вторият вагон — извика Зеленика задъхана. — Има стъпало. Пригответи се да скочиш.

Платформа? Артемис хвърли поглед назад. Вторият вагон бързо приближаваше. Но снегът му пречеше да вижда. Възможно ли беше? Изглеждаше страшно. Непоносимо. Там, под металните врати. Тясна стъпенка. Достатъчно широка, за да се задържи. На един крак.

Зеленика леко подскочи и се прилепи за стената на вагона. Направи го без видимо усилие. Просто отскочи и се озова на сигурно място, далеч от тракащите колела.

— Хайде, Фоул! — извика феята. — Скачай!

Артемис опита, наистина. Но токът на обувката му попадна в една траверса. Той се олюля и размаха ръце за равновесие. Очакваше го мъчителна смърт.

— Имаш два леви крака! — промърмори Зеленика и грабна най-непоносимото Кално създание за яката. Инерцията го тласна напред и го залепи за вратата като герой от анимационно филмче.

Въжето се удряше в стената на вагона. Само след секунда Зеленика можеше да падне от влака със същата бързина, с която се беше качила. Капитанът от ПНЕ търсеше място, където да се закрепил. Лунният пояс щеше да намали тежестта на Кореноплод и Бътлър, но рязкото дръпване спокойно можеше да я свали от влака. А ако това се случеше, щеше да настъпи краят.

Зеленика обхвана с ръка едно от стъпалата на външната стълба. Забеляза, че костюмът ѝ се е прокъсал и около дупката кръжат магически искри. Те се бореха с радиацията. Колко ли можеше да издържи магическата ѝ сила в тези условия? Постоянното лекуване наистина можеше да я изтощи до краен предел. Трябваше спешно да изпълни Ритуала за възстановяване на силата. И колкото по-рано, толкова по-добре.

Зеленика се готвеше да откопчае въжето и да го привърже към едно от стъпалата, когато то се изопна и единият крак на Зеленика се изплъзна от опората. Тя здраво се хвана за стъпалото, ноктите ѝ се

забиха в кожата на дланите ѝ. Изглежда, че планът имаше нужда от малко усъвършенстване. Времето сякаш се разтегна като ластик и за миг ѝ се стори, че лакътят ѝ ще изскочи от ставата. После ледът поддаде и Кореноплод и Бътлър изхвърчаха от ледения си капан като тапа от бутилка.

След секунди двамата залепнаха за стената на вагона и поради намаленото си тегло успяха да се задържат. Засега. Но беше само въпрос на време гравитацията да ги притегли към железните колела.

Артемис се хвана за стъпалото до Зеленика.

— Какво да направя?

Тя кимна към джоба на ръкава си.

— Вътре. Малко шишенце. Извади го.

Артемис отлепи капака на джоба и извади малък пулверизатор.

— Добре. Взех го.

— Хубаво. Сега е твой ред, Фоул. Качи се на покрива.

Артемис зяпна.

— Да се кача...

— Да. Това е единствената ни надежда. Трябва да отворим тази врата, за да вкараме вътре Бътлър и началника. На два хвърлея от тук линията прави завой. Ако влакът забави скорост, те падат.

Артемис кимна.

— А шишенцето?

— Киселина. За катинара. Механизмът е от вътрешната страна. Закрий лицето си и се пъхни през дупката. Излей цялото шишенце. Внимавай да не се залееш.

Това беше дълъг разговор за подобни обстоятелства. Особено сега, когато всяка секунда бе от значение. Артемис реши да не губи време в сбогуване.

Той се покатери на следващото стъпало, като се притискаше с цяло тяло към стената на вагона. Вятърът плющеше по дължината на влака, като забиваше ледени иглички. Те жилеха като пчели. Въпреки това Артемис свали ръкавиците си и затрака със зъби. По-добре беше да замръзне, отколкото да попадне под колелата.

Нагоре. Стъпало по стъпало, докато главата му се показва над вагона. Сега за вятъра нямаше никаква преграда. Той блъскаше в челото му и си пробиваше път чак до гърлото. Артемис примижа срещу виелицата на покрива. Ето! В центъра. Люк. Насред

стоманената пустиня, гладка като стъкло. Нямаше нищо, за което да се улови, на разстояние от пет метра. Артемис реши, че тук силата не върши работа. Най-после имаше възможност да използва ума си. Кинетика и инерция. На теория изглеждаше просто.

Като се държеше за предния ръб на вагона, Артемис запълзя по покрива. Вятърът се промъкваше под краката му и ги вдигаше на пет сантиметра от повърхността, като заплашваше да го отнесе.

Артемис обхвана ръба с пръсти. Пръстите му не бяха силни. От месеци насам той не беше държал в ръце нищо по-тежко от мобилен телефон. Ако имахте нужда от някого, който да препечата „Изгубения рай“ за по-малко от двадесет минути, Артемис беше вашият човек. Но да се държи за ръба на покрив във виелица! Не сте познали. Но, за щастие, това също беше част от плана.

За част от секундата преди ставите на пръстите му да изхвъркнат, Артемис се пусна. Въздушният поток го запрати право в металния капак на люка.

Отлично, би казал той, ако в дробовете му имаше поне един кубически сантиметър въздух. Но дори да го беше казал, вятърът щеше да отнесе думите, преди да са стигнали до ушите му. Имаше няколко секунди, преди вятърът да запрати туловището му в ледената степ. Щеше да бъде като топовен салют за гоблините.

Артемис извади шишенцето с киселина от джоба си и стисна горната част със зъби. Капка от киселината прелетя покрай ухото му. Но сега нямаше време да се тревожи за това. Нямаше време за нищо.

Люкът беше заключен с голям катинар. Артемис пръсна два пъти. Трябваше да стигне.

Ефектът не закъсня. Киселината разяде метала, както лава пробива лед. Феина технология. Най-добрата в подземния свят.

Катинарът се отвори и вятърът заблъска капака. Той се вдигна и Артемис падна върху пале с варели. Не изглеждаше много елегантно.

Движението на влака го накара да се търкулне от варелите. Приземи се по гръб, с лице към три триъгълника — знак за радиация, отпечатан на всеки контейнер. За щастие варелите бяха запечатани, макар че някои бяха ръждясали.

Артемис се търкулна по полегатия под и падна на колене до вратата. Дали капитан Бодлива Зеленика още се държеше или вече беше сам? За пръв път в живота си. Съвсем сам.

— Фоул! Отвори вратата, кално влечуго!

Добре. Все пак не беше сам.

Като закри лицето си с ръка, Артемис напръска тройното резе на вагона с феина киселина. Резето веднага се стопи и потече по земята като меркуриев поток. Артемис дръпна плъзгащата се врата. Зеленика висеше на стената на вагона с мрачно лице, което пушеше на места, там където радиацията беше прояла гела. Артемис я грабна за колана.

— На три.

Зеленика кимна. Нямахше сили да говори.

Артемис разкърши пръсти. Надяваше се да не го подведат. Ако се измъкнеше жив от тук, щеше непременно да си купи един от онези нелепи спортни уреди, които се предлагаха в телевизионните реклами.

— Едно.

Завоят приближаваше. Артемис го виждаше с крайчеца на окото си. Влакът щеше да забави скорост или да дерайлира.

— Две.

Силите на капитан Бодлива Зеленика бяха на изчерпване. Вятърът мятеше телцето ѝ като ветропоказател.

— Три!

Артемис дръпна с цялата сила на тънките си ръце. Зеленика затвори очи и се пусна, ужасена от мисълта, че поверява живота си на това Кално създание.

Артемис разбираше малко от физика. Той точно изчисли секундите на броене, за да се възползва от амплитудата на люлеене, инерцията и движението на влака. Но природата винаги прибавя по нещо, което не може да бъде предсказано. В този случай *нещото* беше малък процеп между две секции на железопътната линия. Не беше достатъчен, за да дерайлира локомотивът, но накара влака да подскочи.

При това подскачане вратата на вагона се блъсна в рамката като петтонна гилотина. Но Зеленика като че ли остана невредима. Артемис не можеше да бъде сигурен, защото феята се блъсна в него и го събори на дървения под. Но доколкото виждаше, не беше ранена. Поне главата ѝ бе още на раменете, а това беше добре. Само му се стори, че е в безсъзнание. Може би имаше травма.

Артемис почувства, че сам губи съзнание. Мрак поглъщаше всичко наоколо като коварен компютърен вирус. Той се търкулна встрани и падна на гърдите на Зеленика.

Това имаше по-тежки последствия, отколкото можете да си представите. Тъй като Зеленика също беше в безсъзнание, магията ѝ работеше на автопилот. А неконтролираната магия тече като електрически ток. Лицето на Артемис се допря до лявата ръка на феята и започна да поглъща потока сини искрици. И макар че това бе добре за него, за нея беше много зле. Защото макар и Артемис да не го знаеше, Зеленика се нуждаеше от всяка магическа искрица. Част от тялото ѝ бе останала извън вагона.

Началникът Кореноплод тъкмо завъртя лебедката на въжето, когато изведнъж нещо му бръкна в окото.

Гоблинът Д'Нал извади малко триъгълно огледалце от туниката си и погледна дали люспите му са гладки.

— Тези крила „Гномски“ са страхотни. Мислиш ли, че ще ни позволят да ги задържим?

Амон се намръщи. Не че се забелязваше. Физиологията на гоблините ограничаваше до голяма степен движенията на лицевите мускули.

— Млъкни, топлокръвен глупак!

Топлокръвен. Това беше много сериозна обида за всеки член на Бюа Кел.

Д'Нал се наежи.

— Внимавай, приятелче, или ще ти изтръгна от гърлото раздвоения език!

— Няма да имаме езици, ако онези елфи избягат! — сопна се Амон.

Вярно беше. Босовете не обичаха разочарованията.

— Какво да правим сега? Тук аз съм хубавецът. Това означава, че сигурно ти трябва да си умникът.

— Ще стреляме по влака — намеси се Нил. — Просто е.

Д'Нал нагласи своите Гномски Двупалубни и се приближи към най-младия от групата.

— Идиот — отсече той и ловко го плесна по главата. — Това нещо е радиоактивно, не подушваш ли? Един изстрел — и ще станем

на пепел. Вятърът ще ни отвее.

— Умно — призна Нил. — Не си толкова глупав, колкото изглеждаш.

— Благодаря ти.

— Пак заповядай.

Амон се спусна до петстотин фута височина. Изкушението беше голямо. С един премерен изстрел можеше да свали елфа, който се държеше за стената на вагона, с друг да разкъса на парчета човека на покрива. Но не можеше да рискува. Ако се отклонеше на един градус от целта, никога вече нямаше да яде спагети от вонящи червеи.

— Добре — обяви той в микрофона си. — Ето какъв е планът. При тази радиация обектите ще умрат за минути. Ще следваме влака, колкото да се уверим. После ще се върнем и ще кажем на генерала, че сме видели трупове.

Д'Нал се спусна до него.

— А виждаме ли трупове?

Амон изстена.

— Разбира се, че не, глупако! Искаш ли очите ти да изсъхнат и да паднат?

— Тц.

— Правилно. Значи се разбрахме?

— Разбрахме се — отговори Нил и извади своя лазер „Зурла Бунтар“. Застреля другарите си в гръб. Отблизо, почти от упор. Нямаха никакъв шанс. Проследи падането на телата във визьора си. Снегът щеше да ги покрие за минути. Никой нямаше да се препъне в странните им тела, преди снегът да се стопи.

Нил прибра оръжието в кобура и зададе на полетния си компютър координатите на летището за совалки. Ако някой се вгледаше по-отблизо в люспестото му лице, можеше да различи самодоволната усмивка. В града се бе появил нов лейтенант.

ГЛАВА 9: НЕСИГУРНО УБЕЖИЩЕ

ОТДЕЛ „ОПЕРАЦИИ“, ЦЕНТРАЛНО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ

Вихрогон седеше пред главния полицейски компютър и чакаше резултатите от последното си търсене. Обстойният лазерен тест на гоблинската совалка показва наличието на един пълен и един частичен пръстов отпечатък. Пълният отпечатък беше от собствения му пръст. Лесно обяснимо, тъй като Вихрогон лично беше прегледал всички бракувани части на совалката. Частичният отпечатък можеше да бъде на предателя. Не беше достатъчен, за да се установи самоличността на феята, продала полицейска техника на Бюа Кел, но щеше да помогне за елиминиране на невинните. При съпоставка на останалите имена с онези, които имаха достъп до части от совалки, списъкът щеше да стане значително по-кратък. Вихрогон доволно махна с опашка. Гениално. Нямаше никакъв смисъл да скромничи.

В момента компютърът преравяше наличните и ги сравняваше с частичния отпечатък. Вихрогон можеше само да шава с пръсти и да чака връзка с екипа на повърхността. Магмените потоци все още бяха високи. Много необичайно. Необичайно и странно съвпадение.

Подозрителният поток от мисли в главата на Вихрогон бе прекъснат от познат глас.

— Търсене завършено — обяви компютърът със собствения му глас. Още една малка проява на суета.

— Триста четиридесет и шест елиминирани. Остават четиридесет възможности.

Четиридесет. Не беше никак зле. Лесно можеше да ги разпита. Нова възможност да използва своя Ретимаг. Но имаше още един начин за стесняване на кръга от заподозрени.

— Компютър! Съпостави възможностите с обслужващия персонал от Трето ниво.

Трето ниво включваше всички, които имаха достъп до пещите за претопяване.

— Съпоставям.

Разбира се, компютърът приемаше команди само от феи, чиито гласове беше програмиран да разпознава. И като следваща мярка за сигурност Вихрогон беше кодирал личния си дневник и други важни файлове на кентавърски, компютърен език, създаден въз основа на древния език на кентаврите.

Всички кентаври бяха малко параноици, и то с основание, защото на света не бяха останали повече от сто. Човеците бяха съумели да избият и последните представители на братовчедите им, еднорозите. Под земята живееха не повече от шестима кентаври, които знаеха езика, и само един, който можеше да дешифрира компютърния диалект.

Кентавърският бе може би най-древният език с писменост, която датираше от десет хилядолетия преди човеците да започнат да преследват феите. Началният абзац на „скрижалите на Капала“, единственият оцелял кентавърски ръкопис, гласеше:

*Пазете, феи, тоз завет,
ще дойде край на Калний гнет.
В очакване на тези дни
дом под земята намери.*

Кентаврите бяха прочути със своята интелигентност, не с поезията си. Все пак Вихрогон чувстваше, че днес древните думи имат същата сила, както и преди много векове.

Мъх почука по стъклото на вратата. От техническа гледна точка Мъх не биваше да влиза в отдел „Операции“, но въпреки това Вихрогон го пусна. Никога не можеше да устои на изкушението да подразни бившия командир. Мъх беше понижен в чин след неуспешен опит да смени Кореноплод като шеф на ПНЕ. Ако не беше политическото влияние на семейството му, направо щяха да го изритат от полицията. И без това може би щеше да се изяви по-добре в друга професионална сфера. Поне нямаше да се налага да търпи постоянните подигравки на Вихрогон.

— Нося няколко електронни документа за подпис — каза Мъх, като избягваше погледа на кентавъра.

— Няма проблем, командире — отвърна Вихрогон и се изкиска.
— Как върви заговорниченето? Предвиждат ли се революции този следобед?

— Само подпиши документите, ако обичаш — каза Мъх и му подаде дигитална писалка. Ръката му трепереше.

„Странно — помисли си Вихрогон. — Този гноясал елф някога е бил в челните редици на полицията.“

— Сериозно, Мъх. Справяш се блестящо на бюрократичния фронт.

Мъх подозрително присви очи.

— Благодаря, сър.

В угълчето на устните на кентавъра се мъдреше подигравателна усмивка.

— Няма защо. От това не се подува главата.

Ръката на Мъх се плъзна по обезобразеното му теме. Старата суетност все още се обаждаше.

— О! Засегнахме болната тема. Извинявай.

В очите на Мъх блесна искра. Тя трябваше да послужи като предупреждение за Вихрогон. Но в този момент вниманието му бе отвлечено от сигнала на компютъра.

— Списък съставен.

— Извинете за момент, командир. Имам важна работа. На компютъра, няма да разбереш.

Вихрогон се обърна към плазмения екран. Мъх трябваше да почака за подписа. Вероятно ставаше дума за поредната заповед за бракуване на совалки.

В този момент светна предупредителната лампичка. По-скоро голяма лампа, по-силна от искра при триене на задните части на джудже в стена. Совалки. Вътрешен човек. Някой, който има сметки за уреждане. От всяка пора на челото на Вихрогон бликна пот. Беше съвсем очевидно.

Той погледна на плазмения екран, за да потвърди онова, което вече знаеше. Имаше само две имена. Първото, Снаряд Дръвски, можеше да се зачеркне веднага. Офицерът от Изтеглянето беше загинал по време на пикиране към ядрото. Второто име леко примигваше. Лейтенант Трънак Мъх. Прехвърлен в екипа по

рециклиране горе-долу по същото време, когато Зеленика извади от строя онзи двигател. Всичко съвпаднаше.

Вихрогон знаеше, че ако не приеме съобщението до десет секунди, компютърът ще произнесе името на глас. Той небрежно натисна бутона за изтриване.

— Знаеш ли, Трънак — заговори с дрезгав глас, — всички онези шегички за главата ти не бяха злонамерени. Просто така изразявам съчувствието си. Всъщност имам един мехлем...

Нещо хладно и метално се опря в тила на кентавъра. Вихрогон беше гледал твърде много приключенски филми, за да не знае какво е това.

— Запази си мехлема, магаре — прозвуча гласът на Мъх съвсем близо до ухото му. — Имам чувството, че и ти скоро ще имаш проблеми с главата.

ХИМИЧЕСКИ ВЛАК „МАЯК“, СЕВЕРНА РУСИЯ

Първото нещо, което Артемис усети, беше ритмично почукване, което караше гръбнака му да вибрира. „Аз съм на почивка в Блекрок — помисли си той. — Ирина масажира гърба ми. Точно от това имам нужда, особено след онова катерене по влака... Влакът!“

Очевидно все още бяха във влака „Маяк“. Почукването идваше от подскачането на вагона по траверсите. Артемис с мъка отвори очи, като очакваше да усети нетърпима мускулна треска и болка. Но вместо това се чувстваше добре. Повече от добре. Всъщност направо страхотно. Сигурно беше от магията. Вероятно докато бе лежал в безсъзнание, Зеленика беше излекувала всичките му рани и ожулвания.

Никой друг обаче не се чувстваше толкова добре. Особено капитан Бодлива Зеленика, която все още беше в безсъзнание. Кореноплод зави ранения си офицер с голямо палто.

— О, ти се събуди! — възкликна той, без дори да погледне към Артемис. — Не знам как изобщо можеш да спиш след всичко, което направи.

— Което направих ли? Но аз ви спасих... или поне помогнах.

— Да, Фоул, помогна. Помогна на себе си, като източил последната магия от Зеленика, докато тя лежеше в безсъзнание.

Артемис изстена. Сигурно беше станало при падането. По някакъв начин магията ѝ беше преминала в него.

— Разбирам какво може да се е случило. Станало е...

Кореноплод размаха предупредително пръст.

— Не го казвай. Великият Артемис Фоул не прави нищо случайно.

Като се бореше с тръскането на влака, Артемис се изправи на колене.

— Не може да е сериозно. Само изтощение, нали?

Изведнъж лицето на Кореноплод се озова на инч разстояние от неговото. Беше толкова мораво, че почти излъчваше топлина.

— Не било сериозно! — избоботи началникът, който от гняв се затрудняваше да произнеса думите. — Не било сериозно! Тя изгуби показалеца си! Пръста, с който се дърпа спусък! Вратата направо го откъсна. С кариерата ѝ е свършено. И заради теб Зеленика е имала сили само да спре кървенето. Сега е напълно изтощена. Празна.

— Изгубила е един пръст? — глухо попита Артемис.

— Е, не точно изгубила — каза началникът и размаха откъснатия пръст. — Бръкна ми в окото.

На окото му вече се беше образувал голям кръвоизлив.

— Ако сега се върнем под земята, сигурно вашите хирурзи ще могат да го пришият, нали?

Кореноплод поклати глава.

— Да, но не можем да се върнем. Имам чувството, че сега положението там е много по-различно отпреди заминаването ни. Щом гоблините са изпратили ударен отряд след нас, можеш да бъдеш сигурен, че под земята се готви нещо.

Артемис остана поразен. Зеленика беше спасила живота на всички, а как ѝ се отплати той? Макар и да бе вярно, че не беше я наранил умишлено, това се случи, докато се опитваха да спасят баща му. Имаше голям дълг към нея.

— Кога? — отсече той.

— Какво?

— Кога стана това? Преди колко време?

— Не знам. Преди минута.

— Значи все още има време.

Началникът седна.

— За какво?

— Все още можем да спасим пръста ѝ.

Кореноплод потърка прясната драскотина на рамото си — спомен за доскорошното пътуване по протежението на влака.

— Как? Аз имам сила само колкото да хипнотизирам похитителите.

Артемис затвори очи. За по-добра концентрация.

— Ами Ритуалът? Сигурно има някакъв начин да се изпълни.

Цялата магическа сила на Народа идваше от земята. За да я поддържат, те трябваше периодично да изпълняват Ритуала.

— Как можем да го направим тук?

Артемис напрегна мозъка си. Докато се подготвяше за операцията по отвличане на фея миналата година, той беше запаметил дълги цитати от феината Книга.

*Земята е извор на силата ти,
помни го и винаги благодари.
От нея магическо семе вземи
при стар дъб, луна и извити води.
Магията после далеч зарови,
подаръка тъй на земята върни.*

Той допълзя до Зеленика и започна да претърсва джобовете й.

Сърцето на Кореноплод щеше да се пръсне от безпокойство.

— Небеса, Кално създание, какво правиш?

Артемис дори не вдигна поглед към него.

— Миналата година Зеленика избяга, защото имаше жълъд.

По някакво чудо началникът се отърва от разрив на сърцето.

— Имаш пет секунди, Фоул. Говори бързо.

— Офицер като Зеленика не би забравил да вземе със себе си нещо толкова важно. Бих се обзаложил...

Кореноплод въздъхна.

— Добра идея, Кално създание. Но жълъдите трябва да са прясно откъснати. Ако тогава не бяхме спрели времето, онзи жълъд нямаше да свърши работа. Имаш два дни на разположение, умнико. Знам, че преди време Вихрогон и Зеленика бяха разработили някакъв проект за запечатване на жълъди, но Съветът го отхвърли. Вероятно са сметнали, че това е ерес.

Това беше дълго изказване за началника. Той нямаше навика да се обяснява. Но дълбоко в себе си се надяваше. Може би, само може би. Зеленика никога не беше против да заобиколи някое и друго правило.

Артемис разкопча ципа на феината туника. На златна верижка около врата на Зеленика висяха два малки предмета. Личното ѝ копие на Книгата, Библията на феите. Артемис знаеше, че ако го докосне без разрешението на Зеленика, то ще се възпламени. Но имаше и още нещо. Малка плексигласова сфера, пълна с пръст.

— Това е нарушение на наредбите — каза Кореноплод, макар че не изглеждаше много сърдит.

Зеленика се размърда и започна да излиза от ступора.

— Хей, началник! Какво е станало с окото ви?

Артемис не ѝ обърна внимание. Счупи мъничката сфера в пода на вагона. В дланта му се изсипа пръст и малък жълъд.

— Сега трябва само да го заровим.

Началникът метна Зеленика на рамо. Артемис се опита да не гледа към мястото на някогашния ѝ показалец.

— Време е да слезем от този влак.

Момчето видя полярния пейзаж, който профучаваше покрай стените на вагона. Слизането от влака не беше толкова лесно, колкото началникът се опитваше да го представи.

Бътлър пъргаво се спусна през прозореца на покрива, откъдето следеше ударния отряд на гоблините.

— Радвам се да те видя в добра физическа форма — сухо отбеляза Артемис.

Прислужникът се усмихна.

— И аз се радвам да ви видя, господарю.

— Е? Какво видя там горе? — попита Кореноплод и с това прекъсна радостните приветствия.

Бътлър сложи ръка на раменете на младия си господар. Щяха да поговорят по-късно.

— Гоблините си отидоха. Чудна работа. Двама от тях се спуснаха, за да огледат обстановката и тогава третият ги застреля в гръб.

Кореноплод кимна.

— Надпревара за власт. Най-страшните врагове на гоблините са самите те. Но сега ние трябва да слезем от влака.

— След около половин хвърлей идва друг завой — каза Бътлър. — Това е най-добрата възможност.

— Така, а как ще слезем? — попита Артемис.

Бътлър се усмихна.

— „Ще слезем“ е твърде меко казано за онова, което имам предвид.

Артемис изпъшка. Пак тичане и скачане.

ОТДЕЛ „ОПЕРАЦИИ“

Умът на Вихрогон пушеше като морски охлюв в дебел слой мазнина. Все още имаше някакъв изход, ако Мъх не го убиеше на място. Един изстрел — и всичко щеше да свърши. Кентаврите не притежаваха магическа сила. Нито капка. Оправяха се само с мозък. Също така със способността да стъпкват неприятелите с копита. Но Вихрогон имаше предчувствието, че Мъх няма да го убие веднага. Беше прекалено зает с това да злорадства.

— Хей, Вихрогоне — каза лейтенантът. — Защо не използваш интеркома? Да видим какво ще стане.

Вихрогон можеше да се досети какво ще стане.

— Не се тревожи, Трънак. Няма да правя резки движения.

Мъх се изсмя. Изглеждаше наистина щастлив.

— Трънак? Вече си говорим на малки имена, а? Сигурно започваш да разбираш колко си загазил.

Вихрогон тъкмо започваше да го разбира. Зад огледалните стъкла техническите кадри на Полицията на Нисшите елементи се мъчеха да издирят предателя, а нямаха и представа за драмата, която се разиграваше на по-малко от два метра от тях. Кентавърът ги виждаше и чуваше, но те него — не.

Вихрогон сам беше виновен за това. По негово настояване отдел „Операции“ беше изграден по собствените му параноични стандарти. Работното му място представляваше титанова кабина с формата на куб и бронирани стъкла. В цялото помещение нямаше нищо — дори фиброоптичен кабел, — което да го свързва с останалия свят.

Абсолютно непроницаемо. Освен, разбира се, ако самият Вихрогон не отвореше вратата, за да размени няколко обидни думи със

стар враг. Кентавърът изпъшка. Майка му винаги беше казвала, че голямата му уста ще му създаде неприятности. Но не всичко беше изгубено. Той все още имаше няколко хитрини в торбата. Плазмен под например.

— За какво е всичко това, Мъх? — попита кентавърът и леко повдигна копита от плочките на пода. — И, моля те, не ми казвай, че искаш да завладееш света.

Мъх продължаваше да се усмихва. Беше ударил неговият час.

— Не веднага. Засега и Нисшите елементи ме задоволяват.

— Но защо?

Погледът на Мъх беше замъглен от лудостта.

— Защо? Имаш нахалството да ме питаш защо? Аз бях златното момче на Съвета! След петдесет години щях да стана председател! И тогава, не щеш ли, идва ред на тази история с Артемис Фоул. За един ден всичките ми надежди се изпариха. Останах обезобразен и понижен в чин! И всичко това заради теб, Вихрогоне. Заради теб и Кореноплод! Така че единственият начин да върна живота си в обичайните релси е да дискредитирам и двама ви. Ти ще бъдеш обвинен за гоблинските нападения, а Юлиус ще умре с поругана чест. И като допълнителна награда получавам дори Артемис Фоул. Това е повече, отколкото съм очаквал.

Вихрогон изсумтя.

— Наистина ли мислиш, че можеш да победиш полицията с шепа зурли?

— Да победея полицията? За какво ми е да го правя? Аз съм героят на ПНЕ. Или поне ще бъда. А ти ще бъдеш злосторникът.

— Ще видим това, бабуинска главо — каза Вихрогон и натисна едно копче за изпращане на инфрачервен сигнал до приемник в пода. За пет десети от секундата тайната плазмена мембрана щеше да се затопли. След още половин секунда един неутринов заряд щеше да се разпростре по плазмения гел като блуждаещ огън и всеки, който има контакт с пода, щеше да отскочи три етажа по-нагоре. На теория.

Мъх се закиска от удоволствие.

— Не ми казвай. Май че плазмените ти плочки не работят.

Вихрогон остана зашеметен. Но само за момент. После предпазливо отпусна копита на пода и натисна друго копче. То задействаше лазер, който се активираше от глас. На практика

следващият, който проговореше, щеше да загази. Кентавърът прехапа език.

— Няма плазмени плочки — продължи Мъх. — И няма лазер. Наистина нямаш късмет, Вихрогоне. Не че съм изненадан. Винаги съм знаел, че някой ден всички ще разберат какво магаре си.

Лейтенантът се настани в един въртящ се стол и качи краката си на компютърната клавиатура.

— Е, разбра ли какво става?

Вихрогон се замисли. Кой можеше да бъде? Кой можеше да го победи в собствената му игра? Не Мъх, това беше сигурно. Той беше технически необразован. Имаше само едно същество, което можеше да разбие кентавърския код и да деактивира мерките за сигурност в кабината.

— Опал Гномски — прошепна той.

Мъх го потупа по главата.

— Правилно. Докато правеше ъпгрейд, Опал постави няколко камери. След като ти беше достатъчно любезен да въведеш няколко документа за камерата, не беше трудно да разбием кода ти и да препрограмираме някои неща. Но най-забавното от всичко е, че Съветът финансира операцията. Плати дори камерите. А в момента Бюа Кел се подготвят да нападнат града. Оръжията и комуникациите на полицията са извън строя и най-хубавото в цялата работа е, че ти, мой космати приятелю, ще бъдеш отговорен за всичко това. В края на краищата, по време на кризата ти си се заключил в отдел „Операции“.

— Никой няма да повярва! — запротестира Вихрогон.

— О, ще повярват, особено след като изключиш охранителните системи на полицията, включително ДНК-оръдията.

— Нещо, което не възнамерявам да направя.

Мъх завъртя в ръцете си черно дистанционно.

— Боя се, че това вече не зависи от теб. Опал осуети малката ти операция и свърза всичко с това мъничко черно нещо.

Вихрогон преглътна.

— Искаш да кажеш...

— Точно така — каза Мъх. — Докато не натисна бутона, нищо не работи.

И той го натисна. Но дори Вихрогон да имаше реакциите на елф, пак не би могъл да вдигне едновременно във въздуха всичките си

четири копита, преди плазменият шок да го е изхвърлил от специално пригодения му въртящ се стол.

ПОЛЯРНИЯТ КРЪГ

Бътлър инструктира всички да се привържат към Лунния пояс, всеки поотделно. Като леко се полюшваше на вятъра, групата допълзя до вратата на вагона като пиян рак.

„Всичко е просто физика — казваше си Артемис. — Намалената гравитация ще ни попречи да се размажем в полярния лед.“ Напук на всяка логика, когато Кореноплод скочи в нощта и дръпна групата след себе си, Артемис остана без дъх. По-късно, когато съживяваше случилото се в съзнанието си, му се струваше, че в онзи момент изобщо не е дишал.

Попътната въздушна струя ги завъртя над железопътните траверси и ги понесе. Бътлър изключи антигравитационния колан секунда преди да се удари в земята; в противен случай щяха да се отклонят като хора на Луната.

Кореноплод пръв се откачи и започна да гребе сняг с шепи от повърхността, докато пръстите му стигнаха до твърдия лед отдолу.

— Няма смисъл — каза. — Не мога да пробия леда.

Той чу изщракване зад гърба си.

— Отмести се — посъветва го Бътлър и се прицели с пистолета си.

Кореноплод се подчини, като закри очите си с ръка. Късчетата лед можеха да се забият в очите му като шестинчови нокти. Бътлър изпразни цял пълнител в площ от три инча и успя да пробие плитка вдлъбнатина в замръзналата повърхност. Върху групата се посипаха ледени късчета.

Кореноплод провери резултата, преди още димът да се е разсеял. Той осведоми Бътлър за ситуацията — времето на Зеленика изтичаше, до края оставаха няколко секунди. Те трябваше да извършат Ритуала. След още време нямаше да успеят да посадят жълъда. Дори ако се опитаха.

Началникът скочи във вдлъбнатината и отстрани няколко слоя натрошен лед. Сред бялото тъмнееше кафяв кръг.

— Да! — изграчи той. — Земя!

Бътлър наведе тялото на Зеленика над дупката. В могъщите му ръце тя приличаше на кукла. Мъничка и слаба. Кореноплод сви пръстите ѝ около незаконния жълъд и пъкна лявата ѝ ръка дълбоко в пробитата дупка. Свали от колана си руло тиксо и грубо залепи пръста за мястото му.

Елфът и двамата човеци се скупчиха около нея и зачакаха.

— Може и да не се хване — нервно промърмори Кореноплод. — Тези запечатани жълъди са нещо ново. Никога не са били тествани. Вихрогон с неговите идеи! Но обикновено вършат работа. Обикновено.

Артемис сложи ръка на рамото му. Само това можа да измисли. Не го биваше много да успокоява.

Пет секунди. Десет. Нищо.

Тогава...

— Вижте! — извика Артемис. — Искра.

Самотна синя искрица небрежно подскачаше по дължината на феината ръка, като кръжеше около вените. Обходи гърдите ѝ, изкатери се по острата ѝ брадичка и потъна в плътта точно между очите.

— Стой настрана — посъветва го Кореноплод. — Една нощ в Тълса видях лечение за две минути. Тогава за малко не рухна цяло летище за совалки. Никога не съм чувал за четириминутно лечение.

Те отстъпиха назад. В последния момент. От земята изригнаха още искри, които се насочиха към ръката на Зеленика, защото тя беше мястото, пострададо най-много. Искриците потънаха в основата на пръста ѝ като плазмени торпеда и стопиха найлоновата лента.

Зеленика рязко се изправи, ръцете ѝ затрепериха като на кукла на конци. Краката ѝ започнаха да се мятат, сякаш риташа невидими врагове. После гласните ѝ струни нададоха пронизителен звук, който разпука по-тънките пластове лед.

— Това нормално ли е? — попита Артемис шепнешком, сякаш Зеленика можеше да го чуе.

— Така мисля — отговори началникът. — Мозъкът извършва проверка на системите. Не е като да лекуваш драскотини и ожулвания, ако разбираш какво имам предвид.

Всяка пора в тялото на Зеленика започна да пуши, за да изкара навън радиацията. Тя се мяташе и риташе, падаше обратно в дупката, сега пълна с кал. Гледката не беше приятна. Водата се изпари и обви

капитана от Полицията на Нисшите елементи в мъгла. Само лявата ѝ ръка се виждаше, пръстите ѝ шаваха неудържимо.

Изведнъж Зеленика престана да се движи. Ръката ѝ застина неподвижно, после се отпусна и потъна в облака мъгла. Полярната нощ се спусна над тях и отново се възцари тишина.

Те се приближиха, като надничаха в мъглата. Артемис искаше да види какво става, но се боеше да погледне.

Бътлър пое дъх и размаха ръце, за да пропъди мъглата. Вътре беше тихо. Зеленика лежеше неподвижно като в гроб.

Артемис погледна силуета в дупката.

— Мисля, че е будна...

Изведнъж го прекъснаха думите на Зеленика, която бе дошла на себе си. Бързо се изправи на крака. Миглите и кестенявата ѝ коса блестяха от ледени частици. Гърдите ѝ се издуваха, докато поемаше въздух на големи глътки.

Артемис я сграбчи за раменете, изведнъж захвърлил черупката на ледена невъзмутимост.

— Зеленика! Зеленика, говори. Пръстът ти... добре ли е?

Зеленика разпери пръсти, после ги сви в юмрук.

— Така ми се струва — отговори тя и удари Артемис точно между очите. От изненада момчето падна в снежна пряспа — за трети път този ден.

Зеленика намигна на зашеметения Бътлър.

— Сега сме квит — каза.

Началникът Кореноплод не пазеше много скъпи спомени. Но в бъдещи дни, когато нещата изглеждаха най-безнадеждни, той си припомняше този момент и тихо се смееше.

ОТДЕЛ „ОПЕРАЦИИ“

Вихрогон се събуди с болки, което беше необичайно за него. Той дори не помнеше последния път, когато бе изпитвал истинска болка. Няколко пъти Юлиус беше оскърбявал чувствата му с хапливите си забележки, но истинската физическа болка не беше нещо, което кентавърът обичаше да изпитва, когато можеше да го избегне.

Той лежеше на пода в кабината в отдел „Операции“, усукан около останките от собствения си въртящ се стол.

— Мъх! — изръмжа Вихрогон и в продължение на две минути нареждаше нецензурни ругатни.

Когато най-после укроти гнева си, мозъкът му се проясни и той се надигна от плазмените плочки. Задникът му беше опърлен. Занапред щеше да има няколко плешиви места в долната си четвърт. Това правеше кентаврите много отблъскващи. Първото нещо, което потенциалните партньорки оглеждаха в някой нощен клуб. Не че Вихрогон някога е бил добър танцьор. Четири леви копита.

Кабината беше запечатана. По-здраво от портфейла на гоблин, ако можеше така да се каже. Вихрогон набра своя код за излизане. „Вихрогон. Врати“.

Компютърът остана безмълвен.

Кентавърът опита с думи.

— Вихрогон. 121 отменям. Врати.

Не последва дори бибиткане. Той беше хванат в капан. Затворник на собствените си охранителни устройства. Дори прозорците бяха нагласени да скриват гледката към кабината на „Операции“. Напълно блокиран отвътре и отвън. Нищо не действаше.

Е, не беше точно така. *Всичко* работеше, но любимите му компютри не отговаряха на неговото докосване. И Вихрогон отлично си даваше сметка, че без достъп до главния компютър няма начин да се излезе от кабината.

Той свали станиоловата шапка от главата си и я смачка на топка.

— Добра работа ми свърши! — каза и я хвърли в рециклиращото кошче за боклук. Рециклиращото устройство щеше да анализира химичния състав на боклука, после да го отклони към подходящия контейнер.

На стената оживя плазмен монитор. Появи се многократно увеличеното лице на Опал Гномски. На него се мъдреше най-широката усмивка, която кентавърът беше виждал някога.

— Здравей, Вихрогоне. Отдавна не сме се виждали.

Вихрогон отвърна на усмивката, но неговата не беше чак толкова широка.

— Опал. Приятно ми е да те видя. Как са родителите ти?

Всички знаеха, че Опал беше докарала баща си до банкрут. За това в корпоративния свят се носеха легенди.

— Много добре, благодаря. Приютът „Кълбест облак“ е приятно заведение за душевноболни.

Вихрогон реши да го удари на чувства и да бъде искрен. Това беше средство, което не използваше много често. Но за всяко нещо си имаше първи път.

— Опал, помисли само какво правиш. небеса, та Мъх е луд. След като получи каквото иска, ще се отърве от теб за част от секундата!

Феята размаха съвършения маникюр на показалеца си.

— Не, Вихрогоне, грешиш. Трънак има нужда от мен. Наистина. Той е нищо без мен и моето злато.

Кентавърът се вгледа дълбоко в очите на Опал. Тя наистина вярваше в това, което говореше. Как можеше някой с такъв блестящ ум да бъде толкова заблуден.

— Знам за какво е всичко това, Опал.

— О, наистина ли?

— Да. Още ти е криво за това, че аз спечелих медала за научни постижения в Университета.

За секунда самообладанието на Гномски изчезна и чертите на лицето ѝ престанаха да изглеждат толкова съвършени.

— Медалът беше мой, глупав кентавър. Моят дизайн на крилето беше далеч по-съвършен от смехотворната ти ирисова камера. Ти спечели, защото си мъж. И това е единствената причина.

Вихрогон се усмихна удовлетворен. Макар че залозите бяха против него, той не беше загубил способността да бъде отегчителното същество под земята, стига да поиска.

— И какво искаш сега, Опал? Или се обаждаш само за да поприказваме за старите дни в училище?

Опал отпи голяма глътка от кристална чаша.

— Обадох се, Вихрогоне, за да те уведомя, че те наблюдавам. Затова не се опитвай да вършиш глупости. Освен това искам да ти покажа нещо от охранителните камери в центъра на града. Впрочем това е предаване на живо и в момента Трънак заседава със Съвета. За всичко случило се обвинява теб. Приятно гледане.

Лицето на Опал изчезна и на негово място се появи панорамна снимка отгоре на централната част на Убежище. Туристическият район, Картофеният търговски център на господин Картоф.

Обикновено това място гъмжеше от двойки от Атлантида, които си правеха снимки пред фонтана. Но не и днес, защото днес площадът беше бойно поле. Бюа Кел бяха влезли в открита схватка с полицията и както изглеждаше, щяха да я спечелят. Гоблините стреляха със зурлите си, а полицията не им отвърщаше. Полицаяте само търсеха къде да се скрият. Бяха напълно безпомощни.

Челюстта на Вихрогон увисна. Това беше катастрофа. И за всичко обвиняваха него. Разбира се, важното при наклеветените беше да не останат живи, за да твърдят, че са невинни. Вихрогон трябваше да изпрати съобщение на Зеленика, и то бързо, иначе всички феи щяха да умрат.

ГЛАВА 10: РИСК И СЪПЕРНИЧЕСТВО

ЦЕНТРАЛНАТА ЧАСТ НА УБЕЖИЩЕ

Картофеният търговски център на господин Картоф не беше място, където си струваше да се ходи в хубави дни. Пържените картофи бяха мазни, месото беше със загадъчен произход, а млечните шейкове бяха на буци. Въпреки всичко търговският център въртеше оживена търговия, особено по време на слънцестоенето.

Точно в този момент капитан Риск Кафяво Водорасло би предпочел да се намира вътре в центъра и да седи в закусвалнята за бързо хранене, да дъвче някой гумен сандвич, вместо да присъства на стрелбата отвън.

Сега, когато Кореноплод отсъстваше, полевото командване се падна на капитан Кафяво Водорасло. В друго време това беше отговорност, която той с радост би поел. Но пак в друго време той щеше да използва удобства като транспорт и хубаво оръжие. За щастие все още поддържаха системата за комуникация.

Риск и патрулт му обикаляха свърталищата на Бюа Кел, когато изведнъж попаднаха в засада от стотина членове на гущерската триада. Гоблините се бяха разположили по покривите на сградите и подлагаха полицейския отряд на кръстосан огън с лазери „Зурла“ и огнени кълба. Доста сложно мислене за Бюа Кел. За средния гоблин едновременното почесване и плюене беше предизвикателство. Вероятно получаваха нареждания от някой друг.

Риск и един от ефрейторите бяха притиснати зад фотографско ателие, докато останалите офицери успяха да се скрият в Картофения търговски център.

За момента те държаха гоблините на разстояние с помощта на тазери и магически пръчици. Тазерите бяха оръжия с обхват десет метра, а магическите пръчици бяха подходящи само за близък бой. И двете работеха с електрически батерии, които накрая щяха да се изтощат. После щяха да им останат само камъните и голите юмруци.

Дори нямаха възможност да се прикрият, докато Бюа Кел бяха екипирани с полицейски бойни каски. По-стари модели, разбира се, но все пак имаха антищитови филтри.

Над будката профуча огнено кълбо, което проби дупка в асфалта точно до краката им. Гоблините захитряваха. Относително казано. Вместо да се опитват да пробият дупка в будката с лазер, те мятаха снаряди отгоре им. Вече нямаше много време. Риск почука по микрофона си.

— Кафяво Водорасло до базата. Нещо ново за оръжията?

— Абсолютно нищо, капитане — отговори му оттам. — Много офицери нямат с к'во да стрелят освен с пръсти. Зареждаме старите електрически оръжия, ама ще отнеме поне осем часа. Има два-три предпазни костюма в Разузнаването. Веднага ви ги изпращам спешно. За пет минути. По-рано не може.

— Д'Арвит — изруга капитанът.

Щеше да се наложи да бягат. След секунда тази будка щеше да се разпадне на части и те щяха да се превърнат в беззащитни мишени за гоблините. Ефрейторът до него трепереше от ужас.

— Небеса! — възкликна Риск. — Вземи се в ръце.

— Затваряй си устата — отвърна брат му Лишей с треперещи устни. — Трябваше да ме пазиш. Мама каза така.

Риск размаха заплашително пръст.

— По време на дежурство съм капитан Кафяво Водорасло, ефрейтор. И за твое сведение аз наистина те пазя.

— О, така ли ме пазиш, а? — изхленчи Лишей и се нацупи.

Риск не можеше да реши кой го дразни повече, малкият му брат или гоблините.

— Добре, Лишей. Тази будка няма да издържи дълго. Трябва да се изтеглим към Търговския център. Разбрано?

Треперещите устни на Лишей изведнъж се вкамениха.

— Няма начин. Не мърдам от тук. Не можеш да ме принудиш. Нямам нищо против да стоя тук до края на живота си.

Риск вдигна визьора си.

— Слушай ме. Слушай. Краят на живота ти ще настъпи след около тридесет секунди. Трябва да тръгваме.

— Ами гоблините, Риск?

Капитан Кафяво Водорасло сграбчи брат си за раменете.

— Не се тревожи за гоблините. Тревожи се за това, че ще те сритам в задника, ако се мотаеш.

Лишей трепна. Вече го беше изпитвал.

— Всичко ще бъде наред, нали, братко?

Риск му намигна.

— Разбира се. Аз съм капитанът, нали?

Малкият му брат кимна и се поотпусна.

— Добре. Сега обръщаш нос към вратата и тръгваш, когато ти кажа. Разбра ли?

Лишей отново кимна. Брадичката му мърдаше като човка на кълвач.

— Правилно, ефрейтор. Бъди готов. По моя команда...

Последва ново огнено кълбо. Този път падна по-близо. Изпод гумените подметки на Риск се надигна черен дим. Капитанът подаде носа си изпод козирката. Един лазерен откос почти му проби трета ноздра. Зад ъгъла задрънча метална табла за сандвичи и вдигна шум като от дузина изстрели. Отгоре висеше табела с надпис „Фото финиш“. Или „Фот финиш“, ако трябва да бъдем точни. На мястото на едното „о“ имаше дупка. Значи там не беше безопасно. Но все пак трябваше да стигнат.

Риск улови подскачащата табла и я сложи на раменете си. Като щит. Полицейските костюми бяха ушити с миниатюрни нишки, които разсейваха неутринно излъчване или дори звукови експлозии, но зурлите не се използваша от десетилетия, затова най-новите костюми не бяха проектирани да издържат на такива изстрели. Те можеха да пробият полицейската униформа като оризова хартия.

Риск смушка брат си в гърба.

— Готов ли си?

Лишей като че ли кимна или може би така му се стори, защото цялото му тяло трепереше.

Риск сви крака под себе си, като нагласи таблата така, че да прикрива отстрани гърдите и гърба и гърдите му. Можеше да издържи два-три изстрела. След това собственото му тяло щеше да осигурява прикритие за Лишей.

Последва ново огнено кълбо. Точно между тях и Търговския център. След миг пламъкът щеше да пробие дупка в асфалтовата настилка. Трябваше да тръгнат веднага. През огъня.

— Запечатай каската си.

— Защо?

— Просто го направи, ефрейтор.

Лишей го послуша. Можеш да спориш с брат, но не и с командващ офицер.

Риск сложи ръка на гърба на Лишей и го блъсна. Силно.

— Бягай, бягай, бягай!

Те тръгнаха право през бялото сърце на пламъка. Риск чу как нишките в костюма му пукат, докато двамата се борят с жегата. Кипящ асфалт залепваше за подметките му и размекваше гумата. Тогава преминаха и затичаха към двойните врати. Риск остърга саждите от визьора си. Хората му го чакаха, прикрити зад щитове. Двама магьосници лечители вече бяха си сложили ръкавиците, готови да положат ръце върху него. Оставаха десет метра.

Те бягаха.

Гоблините се прицелиха. Въздухът се изпълни със свистене, останките от фасадата на Търговския център се превръщаха в прах. Една сачма се сплеска върху каската на Риск. Последваха нови изстрели. Трябваше да залегнат. Нещо го удари между лопатките. Таблата за сандвичи издържа.

Ударната вълна вдигна капитана като хвърчило и го метна върху брат му, след което понесе и двамата през разнебитените двойни врати. Те веднага се озоваха зад стена от щитове.

— Лишей — прошепна капитан Кафяво Водорасло, като се мъчеше да надвие болката, шума и саждите. — Добре ли е?

— Всичко е наред — отговори главният магьосник лечител и търкулна Риск по корем. — На сутринта по гърба ви ще има няколко хубави синини.

Капитан Кафяво Водорасло пропъди магьосника с ръка.

— Някакви новини от командира?

Магьосникът поклати глава.

— Нищо. Кореноплод е изчезнал по време на акция и Мъх е назначен за командващ. Още по-лошо е, че сега разправят, че Вихрогон стои зад цялата тази работа.

Риск пребледня и това не се дължеше на болката в гърба.

— Вихрогон! Не може да е истина.

Той смутено скръцна със зъби. Вихрогон и началникът. Нямаше избор, трябваше да го направи. Нещото, от което дни наред бе сънувал кошмари.

Капитан Кафяво Водорасло с мъка се подпря на лакът. Въздухът над главите им беше изпълнен с бръмченето на зурлите. Само въпрос на време беше да завземат властта. Трябваше да го направи.

Риск пое дъх.

— Добре, хора. Слушайте. Изтеглете се в Централното полицейско управление.

Полицаяте застинаха от учудване. Дори Лишей зарида. Да се изтеглят?

— Чухте ме! — изрева Риск. — Изтеглете се. Не можем да защитаваме улиците без оръжие. Вървете.

Полицаяте бавно тръгнаха към служебния вход на управлението. Не бяха свикнали да губят. Наречете го изтегляне, наречете го тактическа маневра. Все пак беше бягство. И кой би помислил, че такава заповед ще излезе от устата на Риск Кафяво Водорасло?

АРКТИЧЕСКО ЛЕТИЩЕ ЗА СОВАЛКИ

Артемис и спътниците му намериха убежище в летището за совалки. Зеленика стигна до там, увиснала на рамото на Бътлър. Тя шумно протестира няколко минути, докато началникът ѝ нареди да млъкне.

— Току-що бяхте подложена на сериозна магическа операция — изтъкна той. — Затова си трайте и правете упражненията си.

От голямо значение беше Зеленика постоянно да движи пръста си през следващия един час, за да се увери, че всички нерви са свързани правилно. Много важно беше да движи показалеца си така, както възнамеряваше по-късно да го използва, особено при стрелба.

Те се надвесиха над лъскав куб в пустата зала за заминаващи.

— Има ли вода? — попита Зеленика. — След това лечение се чувствам обезводнена.

Кореноплод ѝ намигна, нещо, което не се случваше много често.

— Ето един малък трик, който научих на бойното поле.

Той извади плоска кутийка от малък джоб на колана си. Беше прозрачна и пълна с бистра течност.

— От това не можеш да пиеш много — отбеляза Бътлър.

— Повече, отколкото си мислиш. Това е специална кутийка: миниатюрен противопожарен кран. Водата е компресирана в малък обем. Стреляш в сърцевината на огъня и при сблъсъка компресорът се преобръща. Половин литър вода се излива върху пламъците. По-ефективно е, отколкото да излееш сто литра. Наричаме ги Пръскалки.

— Много добре — сухо каза Артемис. — Ако можехте да използвате оръжията си.

— Те не ни трябва — отговори Кореноплод и извади голям нож. — Може да се задейства и ръчно.

Той насочи върха на кутийката към отвора на една манерка и повдигна капачето. Съскаща струя вода потече в манерката.

— Ето, капитане. Никога не казвайте, че не се грижа за офицерите си.

— Хитро — призна Артемис.

— И най-хубавото е — продължи началникът, докато прибираше празната Пръскалка в джобчето на колана си, — че тези неща могат да се използват многократно. Трябва само да го заровя в снега и компресорът ще направи останалото, така че Вихрогон дори няма да ме упреква в разхищаване на екипировка.

Зеленика отпи голяма глътка и скоро бузите ѝ възвърнаха здравия си цвят.

— Значи, ударна група на Бюа Кел ни устрои засада — започна да размишлява тя. — Какво означава това?

— Означава, че имате изтичане на информация — каза Артемис, като държеше ръцете си по-близо до топлината на куба. — Останах с впечатление, че тази мисия е строго секретна. Дори вашият Съвет не беше информиран. Единственият, който знаеше и не е тук, е кентавърът.

Зеленика скочи на крака.

— Вихрогон? Не може да бъде!

Артемис разпери длани.

— Проста логика. Нищо повече.

— Всичко това звучи логично — намеси се началникът, — но е само предположение. Трябва да преценим ситуацията. С какво разполагаме и какво знаем със сигурност?

Бътлър кимна. С началника бяха от една кръвна група. Войници.

Кореноплод сам отговори на въпроса си.

— Все още разполагаме със совалката, стига само да не ни следят. Имаме отделение, пълно с провизии. Предимно храна от Атлантида, така ще трябва да свикнете с риба и сепии.

— А какво знаем?

Артемис взе думата.

— Знаем, че гоблините имат източник на информация в ПНЕ. Знаем също, че след като се опитват да премахнат началника Кореноплод, ще имат нужда от труп. Най-голям шанс за успех имат, ако провеждат двете операции едновременно.

Зеленика прехапа устни.

— И това означава...

— Това означава, че под земята се извършва революция.

— Бюа Кел срещу ПНЕ? — присмя се Зеленика. — Това въобще не е проблем.

— По принцип може и да е така — съгласи се Артемис. — Но ако вашите оръжия не действат...

— Значи и техните не действат — довърши Кореноплод. — Теоретично.

Артемис се приближи до светещия куб.

— Най-мрачният сценарий: Убежище е завладяно от Бюа Кел и членовете на Съвета са или мъртви, или затворници. Честно казано, нещата изглеждат сериозни.

Феите не отговориха. Сериозни не бе точната дума за такава ситуация. Още по-точно беше катастрофални.

Дори Артемис бе донякъде обезсърчен. Това по никакъв начин не помагаше на баща му.

— Предлагам да си починем малко тук, да вземем провизии и да се отправим към Мурманск веднага щом имаме прикритието на облаците. Бътлър може да намери апартамента на този Васикин. Може би ще имаме късмет и баща ми ще е там. Разбирам, че без оръжията загубихме част от преимуществото си, но все още имаме изненадата на своя страна.

Няколко секунди никой не проговори. Цареше тягостна тишина. Всеки знаеше какво трябва да каже, но никой не искаше да го направи.

— Артемис — обади се накрая Бътлър, като сложи ръка на рамото на момчето. — Не сме в състояние да тръгнем срещу мафията. Нямаме никакво оръжие и партньорите ни трябва да слязат под земята,

така че не разполагаме и с магия. Ако сега отидем там, никога няма да се върнем. Никой от нас.

Артемис впи поглед дълбоко в сърцевината на проблясващия куб.

— Но баща ми е толкова близо, Бътлър. Не мога да се откажа сега.

За собствена изненада Зеленика беше трогната от нежеланието му да се отказва въпреки думите на възрастните. Беше сигурна, че поне този път Артемис не се опитва да манипулира никого. Той бе просто момче, което имаше нужда от баща си. Може би съпротивителните ѝ сили бяха на привършване, но тя изпита съжаление към него.

— Не се отказваме, Артемис — тихо каза феята. — Само се прегрупираме. Има разлика. Ще се върнем. Помни, че винаги най-мрачно е преди разсъмване.

Артемис я погледна.

— Какво ти разсъмване? Ние сме в Арктика, забрави ли?

ОТДЕЛ „ОПЕРАЦИИ“

Вихрогон се гневеше на себе си. След всички мерки за сигурност, които беше вградил в системите, Опал Гномски просто бе влязла вътре и бе унищожила цялата мрежа. И нещо повече: самата полиция ѝ беше платила за свършената работа.

Кентавърът не можеше да не се възхити на куража ѝ. Планът беше блестящо прост. Кандидатстваш за договор за ъпгрейд, предлагаш най-ниската цена. Полицията ти дава чип за пълен достъп и ти поставяш миниатюрни камери в системите. Дори беше поискала допълнително заплащане за поддръжка на охранителната апаратура.

Вихрогон натисна напосоки няколко клавиша. Нямаше отговор. Не че беше очаквал. Несъмнено Опал Гномски бе поставила камери във всичко, до последния фиброоптичен кабел. Може би дори в момента го наблюдаваше. Можеше да си я представи. Седнала удобно на патентованото си Крилато кресло, сигурно се кикотеше пред плазмения екран. Най-сериозният му съперник злорадстваше и се присмиваше на жалкото му положение.

Вихрогон изрева. Беше го поставила натясно веднъж, но втори път нямаше да ѝ се удаде такава възможност. Той нямаше да си скубе

косите от яд за нейно развлечение... А може би все пак щеше да го стори.

Кентавърът започна да риде театрално, да закрива лицето си с ръце. Сега ако беше миниатюрна камера, къде ли щеше да се скрие? Някъде, докдето чистачката не може да стигне. Вихрогон хвърли поглед към автоматичната чистачка за „бръмбари“, малка сложна конструкция от кабели и чипове, прикачена към тавана. Единственото място, където чистачката не проверяваше, беше в самата чистачка...

Сега знаеше откъде го наблюдава Опал. Ако камерата се намираше вътре в чистачката, би трябвало да има малко препятствие за видимостта, точно под титановия обков на кабината. Феята все още следеше от там всичко важно. А той все още беше заключен в кабината и без компютър.

Кентавърът обхвана главата си с ръце като отчаяна фея. Всъщност през това време продължаваше да се оглежда. Колко време беше минало от последната работа на Гномски тук? Може би имаше ново оборудване...

Но нямаше нищо освен ненужни неща. Ролка фиброоптичен кабел. Няколко клипса, няколко резервни части. Нищо, което да върши работа. В този миг нещо му намигна изпод бюрото. Зелена лампичка.

Сърцето му подскочи и затупка със скорост десет удара в минута. Той веднага разбра какво е това. Лаптопът на Артемис Фоул. С модем и интернет връзка. Опита се да запази спокойствие. Опал Гномски не можеше да го е повредила. Компютърът беше тук едва от няколко часа. Вихрогон дори още не бе го погледнал.

Той отиде до кутията с инструменти и като се престори, че не я е забелязал, я изсипа на плазмените плочки. Все пак не беше толкова разсеян, че да забрави да вземе малко кабел и ножици. Следващата стъпка в театралниченето му беше да се захлупи на бюрото и да зариде неудържимо. Естествено, това стана на точно определено място, там, където Зеленика беше оставила лаптопа. Вихрогон небрежно го подритна към мястото, което камерата би трябвало да не улавя. После се хвърли на пода и зарита с копита като обезумял. Сега Опал можеше да види само краката му.

Дотук добре. Вихрогон отвори капака на лаптопа и бързо изключи тонколониите. Човеците много обичаха машинките им да

бибиткат в най-неподходящи моменти. Небрежно плъзна ръка по клавиатурата и след секунди беше в Интернет.

А сега да пристъпим към проблема. Безжичният достъп до Интернет е едно, но достъпът от центъра на Земята е съвсем друго. Положил глава в сгъвката на лакътя си, Вихрогон пъкна единия край на фиброоптичния кабел в порт за горна връзка по скопа. Скопите бяха тайни системи за проследяване, включени към американските комуникационни сателити. Сега имаше антена. Надяваше се само телефонът на Калното създание да е включен.

ЛАБОРАТОРИИ „ГНОМСКИ“

Опал Гномски никога не се беше забавлявала така. Целият подземен свят се бе превърнал в нейна играчка. Тя се протегна в Крилатото си кресло като доволна котка, без да откъсва очи от хаоса на плазмените монитори. Полицията на Нисшите елементи нямаше шанс. Беше само въпрос на време Бюа Кел да получи достъп до Централното полицейско управление и след това градът ставаше техен. После идваше ред на Атлантида, а след това и на човешкия свят.

Опал местеше поглед от екран на екран, като попиваше всяка подробност. В града гоблините дебнеха във всяко тъмно кътче, въоръжени и жадни за кръв. Лазерите им откъртваха парчета от исторически сгради. Обикновените феи се бяха барикадирали в домовете си и се молеха бандите от мародери да ги подминат. Гоблините плякосваха и опожаряваха магазини. Опал се надяваше да не прекаляват с палежите. Не й се искаше да бъде кралица на военна зона.

На главния екран се отвори прозорче на комуникатор. Беше Мъх на секретната им линия. Изглеждаше истински щастлив. Изпитваше хладното щастие на отмъщението.

— Трънак! — изписка Опал. — Превъзходно е. Иска ми се да си тук, за да видиш.

— Скоро ще дойда. Трябва да остана при хората си. В края на краищата аз съм този, който разкри предателството на Вихрогон, затова Съветът ме назначи за командващ. Как е затворникът ни?

Опал хвърли поглед към екрана с Вихрогон.

— Отчайваща гледка, честно казано. Очаквах някаква съпротива. Поне опит за бягство. А той само хленчи и рита с копита.

Усмивката на Мъх се разшири.

— Предполагам, че има склонност към самоубийство. Всъщност дори съм убеден — след това наскоро назначеният командир отново прие делово изражение. — Какво става в полицията? Нещо неочаквано?

— Не. Точно както ти предполагаше. Затворили са се в управлението като костенурки в черупките си. Да отрежа ли комуникациите им?

Мъх поклати глава.

— Не. Те предават всяко свое действие по така наречените секретни линии. Остави ги. За всеки случай.

Опал Гномски се наведе по-близо към екрана.

— Кажи ми пак, Трънак. Кажи ми за бъдещето.

За миг на лицето на Мъх се изписа досада. Но днес доброто му настроение не можеше да остане помрачено задълго.

— Казах на Съвета, че Вихрогон е организиран саботажа от своята кабина в отдел „Операции“. Но ти по чудо ще преодолееш кентавърската програма и ще върнеш управлението на ДНК-оръдията в ръцете на полицията. Онези нелепи гоблини ще бъдат наказани. Аз ще бъда героят на съпротивата, а ти ще бъдеш моята принцеса. Всеки военен договор през следващите петстотин години ще се подписва с лабораториите „Гномски“.

Дъхът на Опал секна от вълнение.

— И после?

— И после заедно ще освободим Земята от тези отвратителни Кални създания. Това, драга, е бъдещето.

АРКТИЧЕСКО ЛЕТИЩЕ ЗА СОВАЛКИ

Телефонът на Артемис извънтя. Нещо, което дори той не очакваше. Свали със зъби една от ръкавиците си и извади мобилния телефон от калъфа.

— SMS — каза момчето, като прегледа телефонното меню. — Никой освен Бътлър не знае този номер.

Зеленика скръсти ръце.

— Очевидно някой го знае.

Артемис не обърна внимание на тона й.

— Сигурно е Вихрогон. Той следи безжичните ми контакти от месеци. Или използва компютъра ми, или е намерил начин да осъществи връзка между платформите.

— Разбирам — казаха в един глас Бътлър и Кореноплод. Две големи лъжи.

Зеленика не остана заинтригувана от целия този жаргон.

— И какво казва Вихрогон?

Артемис почука по малкия екран.

— Виж сама.

Капитан Бодлива Зеленика взе мобилния телефон, прегледа съобщението и го прочете на глас. Лицето ѝ се изопваше с всяка дума...

„ПДПЛКВНК КРНПЛД. ПРЪЛМ ДОЛУ. УБЖЩЕ ЗАВЛДНО ОТ ГОБЛНИ. ЦЕНТРЛНО ПОЛИЦСКО УПРВЛЕНИЕ ОБКРЖЕНО. МЪХ + ОПЛ ГНМСКИ ЗАД ЗГВРА. НЯМА ОРЖИЯ НИТО КМНКАЦИИ. ДНКОРДИЯ КОНТРЛ ОТ ГНМСКИ. АЗ СМ ЗАТВРЕН В КАБНТ ОТДЛ ОПРЦИИ. СВТЪТ СМТА МЕН ЗА ВНВН. АКО СТЕ ЖВ МЛЯ ПМГНТЕ. АКО НЕ, ПРДУПРЖДАВАМ ОСТНЛТЕ.“

Зеленика преглътна. Устата ѝ изведнъж пресъхна.

— Това не е хубаво.

Началникът скочи на крака, грабна мобилния телефон и зачете съобщението сам.

— Не — обяви той след няколко секунди. — Не може да бъде. Мъх! Винаги е Мъх. Как не можах да го предвидя? Можем ли да изпратим съобщение на Вихрогон?

Артемис се замисли.

— Не. Тук няма връзка. Чудя се, че изобщо получихме съобщението.

— Не можеш ли да се включиш някак?

— Разбира се. Само ми дайте шест месеца, малко специално оборудване и трикилометрова стоманена греда.

Зеленика изсумтя.

— И това ми било престъпен гений!

Бътлър нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Ш-шт — прошепна той. — Артемис мисли.

Момчето се взираше в течната плазмена сърцевина на бляскавия куб.

— Имаме две възможности — след малко заговори той. Никой не го прекъсна, дори Зеленика. В края на краищата тъкмо Артемис Фоул беше намерил начин да избяга от времето поле.

— Можем да поискаме малко човешка помощ. Със сигурност някои от най-съмнителните познати на Бътлър могат да ни помогнат, срещу заплащане, разбира се.

Кореноплод поклати глава.

— Това не е добре.

— После можем да им заличим паметта.

— Понякога операциите по заличаване на паметта се оказват неуспешни. Последното, от което имаме нужда, са наемници с остатъчни спомени. А втората възможност?

— Проникваме в лабораториите „Гномски“ и превземаме обратно контрола върху оръжията на полицията.

Началникът избухна в смях.

— Да проникнем в лабораториите „Гномски“! Сериозно ли говориш? Цялото съоръжение е изградено върху каменно легло. Няма прозорци, стените са бронирани и има ДНК-оръдия за зашеметяване. Всеки, който влезе сто метра зад заграждението без разрешение, получава изстрел между островърхите уши.

Бътлър подсвирна.

— Струва ми се, че за инженерна компания там има твърде много хардуер.

— Знам — въздъхна Кореноплод. — Лабораториите „Гномски“ имат специално разрешение. Аз лично го подписах.

Бътлър мисли няколко секунди.

— Не може да стане — обяви накрая. — Не и без отпечатъци.

— Д'Арвит — изруга началникът. — Никога не съм вярвал, че ще го кажа, но само една фея може да свърши тази работа.

Зеленика кимна.

— Сламчо Челюстокопач.

— Челюстокопач?

— Едно джудже. Професионален престъпник. Единствената фея, която може да проникне в лабораториите „Гномски“ и да оживее. За съжаление миналата година го изгубихме. Оказа се, че прекопал таен тунел от вашето имение и избягал.

— Спомням си го — каза Бътлър. — За малко да ми отнесе главата. Мошеник.

Кореноплод тихо се изсмя.

— Осем пъти арестувам стария Сламчо. Последният път беше за проникване в лабораториите „Гномски“. Доколкото си спомням, Сламчо и негов братовчед се бяха представили за строителни предприемачи. Искаха да получат планове на секретни обекти. Попаднали на договора с лабораториите „Гномски“. Сламчо влязъл през задния вход. Типичен Челюстокопач. Може да проникне в най-добре охраняваното място под земята, а после да се опита да продаде алхимична формула на един от моите доносници.

Артемис се ослуша.

— Алхимия? Имате алхимични формули?

— Не се облизвай, Кално създание. Те са експериментални. Някога в древността магьосниците са превръщали оловото в злато, както пише в Книгата, но тайната е изгубена. Дори Опал Гномски не е успяла да я открие.

— О! — възкликна Артемис разочаровано.

— Ако щете вярвайте, за малко да изпусна този престъпник. Знае как да се измъква... — Кореноплод отправи поглед към небето. — Чудя се дали сега не седи там горе и не ни се подиграва.

— В известен смисъл — виновно се обади Зеленика. — Всъщност, началник, Сламчо Челюстокопач е в Лос Анжелис.

ГЛАВА 11: МНОГО ШУМ ЗА СЛАМЧО

ЛОС АНЖЕЛИС

Всъщност Сламчо Челюстокопач стоеше пред апартамента на една актриса, носителка на Оскар. Разбира се, тя нямаше представа, че той е там. И, естествено, джуджето не кроеше нищо добро. Крадецът си остава крадец за цял живот. Не че Сламчо имаше нужда от пари. След обсадата на Артемис Фоул той се беше замогнал. Достатъчно, за да наеме луксозен апартамент в Бевърли Хилс. Напълни го с всевъзможни най-модерни средства за развлечения, богата DVD-колекция и достатъчно количество говежда пастърма, за да му стигне до края на живота.

Но животът не е само това. Той не обича да се свива на кълбо и да седи тихо в ъгъла. Навиците, изработвани няколко века, не могат да изчезнат. Докато гледаше колекцията си от филми за Джеймс Бонд, Сламчо осъзна, че му липсва лошото старо време. Скоро саможивият обитател на луксозния апартамент започна да си прави нощни разходки. Те обикновено завършваха в домовете на други хора.

Отначало Сламчо само ги посещаваше заради тръпката от преодоляването на сложните охранителни системи на Калните създания. След това започна да прибира по някой трофей. Дреболии — кристална чаша, пепелник или котка, ако беше гладен. Но скоро Сламчо Челюстокопач започна да жадува за лошата си слава и кражбите му станаха по-големи. Златни кюлчета, диаманти колкото гъши яйца или питбули, когато много прегладнееше.

Историята с Оскарите започна случайно. По време на едно пътуване до Ню Йорк Сламчо открадна един от любопитство. За най-оригинален сценарий. На следващата сутрин за него се говореше на първа страница от едното крайбрежие до другото. Човек можеше да си помисли, че е отвлякъл медицински конвой, а не някаква си статуетка. Разбира се, Сламчо беше доволен. Бе намерил най-добрия начин за прекарване на нощите.

След две седмици Сламчо отмъкна академични награди за най-добър саундтрак и най-добри специални ефекти. Таблоидите полудяха. Дори му лепнаха прякор: Завистника. Докато четеше за това, пръстите на краката му шаваха от удоволствие. А шаването на пръстите на краката на джудже е гледка, която си струва да се види. Те са чевръсти като пръсти на ръцете, имат по две стави, а за миризмата да не говорим. Сламчо намери своето призвание. Трябваше да си направи колекция.

През следващите шест месеца Завистникът извърши кражби на цялата територия на Съединените щати. Дори пътува до Италия, за да прибере наградата за най-добър чуждестранен филм. Направи си специален шкаф със затъмнени стъкла, които можеше да затъмни допълнително с натискане на едно копче. Сламчо Челюстокопач отново се почувства жив.

Разбира се, всеки носител на Оскар на планетата засили охраната на дома си, което беше още по-добре за Сламчо. Нямахше никакво предизвикателство във влизането с взлом в колиба на брега. Катерене и високи технологии. Това искаше обществеността. И тъкмо това им даваше Завистникът. Вестниците лапваха всяка история за него като топъл хляб. Той беше герой. През деня, когато не можеше да излиза навън, Сламчо се занимаваше с писане на сценарий за собствените си приключения.

Тази нощ беше особено важна. Последната статуетка. Сламчо трябваше да вземе наградата за най-добра женска роля. И не някоя от старите награди за най-добра женска роля. Мишената тази нощ беше темпераментната ямайска хубавица Маги В. Беше спечелила тазгодишната награда за ролята на Прешъс, темпераментна ямайска хубавица. Маги В. беше обявила публично, че ако Завистникът опита да проникне в апартамента ѝ, ще получи много повече от това, за което е дошъл. Как би могъл Сламчо да устои на такова предизвикателство?

Сградата беше лесна за намиране — десететажен блок от стъкло и стомана точно на „Сънсет булевард“, на няколко крачки южно от дома на Сламчо. И една облачна нощ дръзкото джудже събра инструментите си и се приготви да прокопае тунел до мястото си в историята.

Маги В. живееше на последния етаж. Не можеше и дума да става за изкачване по стълбите, с асансьор или за влизане през комина.

Трябваше да се проникне направо отвън.

Докато се подготвяше за катерене, Сламчо не беше пил нито капка вода през последните два дни. Порите на джуджетата не са пригодени само за потене, те могат да попиват влага. Много удобно, когато си затворен в дупка под земята дни наред. Дори ако не можеш да пийнеш вода, всеки инч от кожата ти попива влага от пръстта. Когато едно джудже беше жадно както Сламчо сега, порите му се разтваряха до размерите на иглено ухо и започваха да засмукват всичко наоколо. Това беше много полезно, ако, да речем, му се налагаше да се катери по стената на висока сграда.

Сламчо свали обувките и ръкавиците си, нахлупи на главата си откраднатата каска на Полицията на Нисшите елементи и започна да се катери.

ШАХТА П93

Зеленика усещаше как погледът на началника пробива дупка в тила ѝ и кара косата ѝ да настръхва. Тя се опита да не обръща внимание, като се съсредоточи върху това да не разбие совалката на посланика на Атлантида в стените на Арктическата шахта.

— Значи през цялото това време сте знаели, че Сламчо Челюстокопач е жив?

Зеленика форсира единия двигател, за да избегне полуразтопен скален къс.

— Не бях напълно сигурна. Просто Вихрогон изказа такова предположение.

Началникът изви въображаем врат.

— Вихрогон! Защо ли това не ме учудва?

Артемис се ухили самодоволно, седнал на мястото за пътници.

— Хей, вие двамата, не забравяйте, че трябва да работим в екип.

— Та кажете ми за предположението на Вихрогон, капитане — заповяда Кореноплод и се закопча за седалката до пилота.

Зеленика активира почистване със статично електричество на външните камери на совалката. Положителните и отрицателните заряди вдигнаха облаци прах от обективите.

— Вихрогон мислеше, че смъртта на Сламчо е малко подозрителна, като се има предвид, че беше най-добрата фея в бранша.

— И защо не е дошъл да ми го каже?

— Беше само предположение. Моите уважения, но вие не обичате предположенията, началник.

Кореноплод кимна неохотно. Вярно беше, че нямаше време за догадки. Или представяте неоспорими доказателства, или напускате кабинета, докато не намерите такива.

— Кентавърът извърши малко разследване в свободното си време. Първото, което разбра, е, че възстановеното злато беше по-малко. Аз преговарях за връщането на половината от откупа, а според изчисленията на Вихрогон във вагонетката не достигаха около две дузини кюлчета.

Началникът запали една от гъбените пури, станали негова запазена марка. Трябваше да признае, че теорията звучеше правдоподобно: липсваше ли злато, Сламчо Челюстокопач беше някъде наблизко. Две и две прави четири.

— Както знаете, стандартна процедура е имуществото на полицията да се пръска с проследяващо вещество на базата на солиниум. Същото важи и за златния фонд за откупи. Затова Вихрогон пусна тест за солиниум и намери следи в цял Лос Анжелис. Особено в хотел „Кроули“ в Бевърли Хилс. Когато проникна в компютъра на сградата, забеляза, че в мансардния апартамент има наемател, регистриран под името Ланс Дигър^[1].

Островърхите уши на Кореноплод трепнаха.

— Дигър?

— Точно така — потвърди Зеленика и кимна. — Повече от съвпадение. Тогава Вихрогон дойде при мен и аз го посъветвах да направи малко сателитни снимки, преди да ви покаже файла. Само че...

— Само че господин Дигър се е оказал прекалено пъргав. Прав ли съм?

— Напълно.

Тенът на Кореноплод придоби доматен оттенък.

— Сламчо, този мошеник! Как е успял да се измъкне?

Зеленика сви рамене.

— Предположихме, че е закачил ирисовата си камера на някой местен представител на животинския свят, може би заек. След това е избягал през тунела.

— И жизнените показатели, които получавахме, са били на някакъв си заек.

— Точно така. На теория.

— Ще го убия — възкликна Кореноплод и удари с юмрук по контролното табло. — Тази совалка не може ли да върви по-бързо?

ЛОС АНЖЕЛИС

Сламчо изкатери сградата без особени затруднения. Имаше външни камери за наблюдение, но йонният филтър в каската му показваше точно накъде са насочени. Нататък беше просто — трябваше да се изкатери по незащитените части от стената.

За около час джуджето стигна до апартамента на Маги В. на десетия етаж. Прозорците бяха с тройни стъкла с бронирано покритие. Кинозвезди! Всичките бяха параноици.

Естествено, в един от горните ъгли на рамката имаше алармена инсталация, а сензорът за движение висеше на стената като замръзнал скакалец. Напълно предсказуемо.

Сламчо проби дупка в стъклото с помощта на бутилка лак за камъни, с който джуджетата почистваха диамантите в мините. Хората шлифоваха диамантите, за да блестят. Представете си! Половината камък да отива на боклука.

След това Завистникът огледа стаята с помощта на йонния филтър в каската, за да установи обхвата на сензора за движение. Червеният йонен поток показва, че сензорът беше насочен към пода. Нямаше значение. Сламчо възнамеряваше да мине по стената.

Порите му все още копнееха за вода и джуджето се закатери по вътрешната стена, като максимално използваше рафтовете от неръждаема стомана, които покриваха стените в главната всекидневна почти от край до край.

Следващият му ход беше да намери Оскара. Сигурно беше скрит някъде, включително под възглавницата на Маги В., но тази стая беше подходяща за начало на търсенето. Никога не се знае къде ще ти излезе късметът.

Сламчо включи рентгеновия филтър на каската и огледа стените за сейф. Нищо. Продължи с пода; в последно време човеците ставаха все по-хитри. Там, под килима от фалшива кожа на зебра, имаше метален куб. Лесна работа.

Завистникът се приближи към сензора за движение откъм горната страна, съвсем леко го завъртя, докато уредът се насочи към тавана. Сега на пода беше безопасно.

Сламчо се спусна на килима и опипа повърхността му с пъргавите пръсти на краката си. В тъканта му нямаше вградени алармени приспособления. Той нави на руло изкуствената кожа и откри капак в дървения под. Очертанията му едва се забелязваха с невъоръжено око. Но Сламчо беше специалист и окото му не беше невъоръжено, то гледаше през оптичните системи за увеличение в полицейската каска.

Джуджето пъкна нокът в процепа и капакът щракна. Самият сейф го разочарова донякъде. Дори нямаше оловно покритие; той направо виждаше механизма с рентгеновия филтър. Комбинацията беше проста. Само три цифри.

Сламчо изключи филтъра. Какъв смисъл имаше да разбива ключалка, която виждаше? Вместо това долепи ухо до вратата и се заслуша в щракането на колелцата. След петнадесет секунди вратата на сейфа се отвори.

Златното покритие на Оскара му намигна. В този миг Сламчо направи голяма грешка. Успокои се. В съзнанието на Завистника статуетката вече беше в апартамента му, а той пиеше от двулитрова бутилка леденостудена вода. А успокоените крадци са с единия крак в затвора.

Сламчо пропусна да огледа статуетката за изненади и направо я извади от сейфа. Ако беше я огледал, щеше да забележи, че от основата ѝ стърчи намагнитена жица. Когато дръпна Оскара, той прекъсна веригата и в къщата се вдигна оглушителен шум.

ШАХТА 193

Зеленика превключи совалката на автопилот и я нагласи на три хиляди метра дълбочина. Тупна се по гърдите, за да освободи ремъка, и се присъедини към останалите в задната част на совалката.

— Имаме два проблема. Първо, ако се спуснем по-надолу, скенерите ще ни засекаат, ако все още работят.

— Защо ли никак не ми се иска да чуя за втория проблем? — попита Бътлър.

— Второ. Тази част от шахтата беше затворена, когато ние излетяхме от Арктика.

— Какво означава това?

— Това означава, че помощните тунели са рухнали. Не можем да влезем в системата на шахтата без помощни тунели.

— Няма проблем — обяви Кореноплод. — Ще пробием стената. Зеленика въздъхна.

— С какво, началник? Това е дипломатическа совалка. Нямаме никакви оръдия.

Бътлър измъкна две ударни яйца от едно отделение в Лунния си пояс.

— Тези ще свършат ли работа? Вихрогон реши, че може да потрябват.

Артемис изпъшка. Ако не познаваше добре Бътлър, би се закълел, че прислужникът му истински се забавлява.

ЛОС АНЖЕЛИС

— Уф! — въздъхна Сламчо.

За няколко секунди положението се бе развило от идеално до крайно рисковано. След като охранителната верига се прекъсна, се отвори странична врата и в стаята влязоха две огромни немски овчарки. Най-страшните кучета пазачи. След тях вървеше треньорът им — едър мъжага в защитен костюм. Изглеждаше така, сякаш беше загърнат в изтривалки за крака. По всичко личеше, че кучетата са агресивни.

— Хубави кученца — отбеляза Сламчо и бавно разкопча задния капак на панталоните си.

ШАХТА П93

Зеленика блъсна лостовете за управление и приближи совалката максимално до стената на шахтата.

— По-близо от това не може — каза тя в микрофона на каската си. — Ако се доближим повече, топлият въздушен поток ще ни залепи за скалата.

— Въздушен поток? — изрева Кореноплод. — Не ми споменахте нищо за въздушен поток, преди да се кача.

Началникът стоеше разкрячен на крилото и във всеки ботуш имаше по едно ударно яйце.

— Съжалявам, началник, някой трябва да управлява това чудо.

Кореноплод замърмори нещо под носа си и застана по-близо до върха на крилото. Макар че под земята нямаше силна турбулентност както при движение във въздушното пространство, топлите въздушни потоци бяха достатъчни, за да накарат началника да подскача като зар в чаша. Единственото, което му помагаше да се държи, беше мисълта за това как щеше да стисне ръце около гръкляна на Сламчо Челюстокопач.

— Още един метър — каза задъхан в микрофона. Поне имаха връзка помежду си, совалката разполагаше със свой интерком. — Още един метър и ще успея.

— Няма да стане, началник. Сега е моментът.

Кореноплод пое риска да надникне в бездната. Шахтата беше бездънна и потъваше в оранжевата магма на земното ядро. Това беше лудост. Истинска лудост. Сигурно имаше друг начин. В този момент началникът би се съгласил дори на надземен полет.

Тогава Юлиус Кореноплод получи видение. Вероятно се дължеше на серните изпарения или на стреса, или може би на недостатъчно калоричната храна. Но началникът бе готов да се закълне, че пред погледа му се мярнаха чертите на Сламчо Челюстокопач, сякаш издълбани в скалата. Той дъвчеше пура и се хилеше.

Решителността му отведнъж се възвърна. Да го изиграе някакъв престъпник! Нямаше да стане.

Кореноплод се изправи на крака и избърса мокрите от пот длани в костюма си. Топлият въздух подскачаше около глезените му като палав дух.

— Готова ли сте да се отдалечите на известно разстояние, за да направя тази дупка? — извика той в микрофона.

— Не се съмнявайте, началник — отговори Зеленика. — Веднага щом се върнете в совалката, ще излезем от тази шахта.

— Добре. Бъдете готова.

Кореноплод изстреля стрелата с питона, окачен на колана му. Титановият връх лесно потъна в скалата. Началникът знаеше, че малките заряди в стрелата щяха да пробият две дупки отстрани, за да

закрепят по-здраво въжето. Пет метра. Не беше голямо разстояние, за да се залюлее на въжето. Но работата не беше в самото залюляване. Той се боеше от отвесната и идеално гладка стена на шахтата.

„Хайде, Юлиус — дразнеше го призракът на Сламчо. — Да видим как ще изглеждаш, като се размажеш на стената.“

— Затваряй си устата, затворник — изкрещя началникът. Скочи и се залюля над бездната.

Скалата се устреми срещу него и изкара въздуха от дробовете му. Кореноплод стисна зъби от болка. Надяваше се да няма нищо счупено, защото след пътуването до Русия нямаше магия дори да накара една маргаритка да цъфне. Да не говорим за лекуване на счупено ребро.

Предните светлини на совалката осветиха лазерните шевове, там където полицейските тунелни джуджета бяха запечатали помощния тунел. Там беше слабото място. Кореноплод закрепил ударните яйца в две вдлъбнатини.

— Идвам за теб, Челюстокопач — промърмори той и счупи капсул-детонаторите на яйцата. Сега имаше тридесет секунди.

Кореноплод се прицели с втора стрела в крилото на совалката. Лесна работа, беше правил такива неща, докато дремеше в симулатора. За съжаление в симулаторите нямаше топли въздушни потоци, които да объркат нещата в последния момент.

Точно когато началникът пусна стрелата си, особено силна газова вихрушка подхвана задната част на совалката и я завъртя на четиридесет градуса в посока обратна на часовниковата стрелка. Стрелата се отклони на около метър. Падна в бездната и животът на началника увисна на нея. Той имаше две възможности: да навие обратно въжето, като използва макарата на колана си, или да освободи питона и да опита отново с резервното въже. Юлиус откачи питона; по-бързо щеше да бъде да опита отново. Добър план, ако не беше вече използвал резервното въже, за да се измъкнат изпод ледения блок. Началникът си спомни за това половин секунда преди да освободи последния си питон.

— Д'Арвит — изруга той и опипа колана си за стрела, която, както знаеше, не беше там.

— Проблем ли, началник? — попита Зеленика с напрегнат глас, докато се бореше с лостовете за управление.

— Не ми остана въже, а яйцата са заредени.

Последва кратко мълчание. Съвсем кратко. Нямаше време за дълги обяснения. Кореноплод погледна лунометъра си. Течеше двадесет и петата секунда. Когато Зеленика отново се обади, в гласа ѝ нямаше нито ентузиазъм, нито увереност.

— Ъ-ъ-ъ... Началник, имате ли нещо метално?

— Да — отговори с недоумение Кореноплод. — Табелката на гърдите ми, катарамата, опознавателните знаци, бластерът. Защо?

Зеленика приближи совалката на милиметър. По-близо от това би било самоубийство.

— Да го кажем така. Доколко държите на ребрата си?

— Защо?

— Мисля, че знам как да ви измъкнем от там.

— Как?

— Ще ви кажа, но няма да ви хареса.

— Кажете, капитане. Това е заповед!

Зеленика му каза. Не му хареса.

ЛОС АНЖЕЛИС

Газове. Не е най-приятната тема за разговор; дори джуджетата не обичат да говорят за това. Много съпруги на джуджета се карат със съпрузите си за това, че пускат газове у дома, вместо да го правят в тунелите. Факт е, че генетично джуджетата често изпускат газове, особено когато ядат глина от мините. Едно джудже може да погълне няколко килограма пръст в секунда благодарение на откачащите се челюсти. А това е много глина, в която има много въздух. Целият този въздух трябва да отиде някъде. И той отива на юг. За да го кажем по-възпитано, тунелите на джуджетата се samozапечатват.

Сламчо не беше ял глина от месеци, но все още имаше няколко мехурчета газ на разположение, които да използва при необходимост.

Кучетата заеха нападателна позиция. От озъбените им пасти се стичаше слюнка. Щяха да го разкъсат на парчета. Сламчо се съсредоточи. Познатото бълбукане тръгна от стомаха му, като го разду. Сякаш вътре се биеха гноми. Джуджето стисна зъби, този път залпът щеше да е силен.

Треньорът на кучетата наду съдийска свирка. Те се втурнаха напред като торпеда. Сламчо изпусна поток от газ, който проби дупка в

килима и го издигна до тавана, където жадните му пори се залепиха за повърхността. Беше в безопасност. Засега.

Немските овчарки останаха силно изненадани. Бяха видели какво ли не през живота си, бяха разкъсали много създания. Но такова нещо не бяха виждали. И никак не им хареса. Не бива да забравяте, че обонянието на кучетата е далеч по-силно от това на човека.

Треньорът наду свирката още няколко пъти, но какъвто и авторитет да имаше, той се изпари в мига, в който Сламчо полетя във въздуха, носен от рециклираната вихрушка. След като обонянието на кучетата се проясни, те започнаха да скачат и да скърцат със зъби.

Сламчо преглътна. Тези кучета бяха по-умни от средностатистически гоблин. Беше само въпрос на време да се покатерят на мебелите и да скочат от там. Сламчо се втурна към прозореца, но треньорът беше там преди него и закриваше изхода с мускулестото си тяло. Джуджето забеляза, че на колана му виси пистолет. Положението ставаше сериозно. Джуджетата бяха какви ли не, но никое от тях не беше бронирано.

Още по-лошо стана, когато Маги В. се появи на вратата на спалнята и размаха хромирана бейзболна бухалка. Това не беше същата Маги В., която обществото познаваше. Лицето ѝ беше покрито със зелена маска, а под очите ѝ имаше залепени пакетчета чай.

— Сега ви хванахме, господин Завистнико — злорадо произнесе тя. — И вакуумните подметки няма да ви спасят.

Сламчо осъзна, че с кариерата му на Завистник е свършено. Независимо дали щеше да избяга или не, още по изгрев-слънце Лосанджелиската полиция щеше да посети всяко джудже в града. Оставаше му последният коз. Дарбата за езици. Всяка фея има природна дарба за езици, защото всички езици произлизат от гномски, ако ги проследите достатъчно далеч в миналото. Включително американският кучешки.

— Бау! — излая Сламчо. — Р-р-р-джаф!

Кучетата замръзнаха на място. Едното опита да го направи, докато скачаше, и падна върху другаря си. Известно време дъвкаха взаимно опашките си, но после си спомниха, че на тавана има същество, което лае по тях. Лаеше с ужасен акцент, който приличаше на средноевропейски. Но все пак беше кучешки.

— Ръф? — попита първото куче. — „К’во разпра’яш?“

Сламчо посочи тренъора.

— Бъф ар-ръф аррръф! „Този човек има голям кокал под ризата“ — изръмжа джуджето на свой ред (очевидно второто е превод).

Немските овчарки се хвърлиха върху тренъора си и Сламчо се промъкна през дупката в прозореца, а Маги В. продължи да креци, докато маската ѝ се напука и пакетчетата чай се отлепиха. И макар Завистникът да знаеше, че този етап в кариерата му е приключил, тежестта на академичната награда на Маги под ризата му го изпълваше с немалко удовлетворение.

ШАХТА П93

Оставаха двадесет секунди до взривяването на ударните яйца, а началникът все още се държеше за стената на шахтата. Нямаха крила, а дори да имаха, нямаше време да извадят един чифт навън. Ако не успееш да издърпат Кореноплод оттам веднага, той щеше да отлети от стената и да падне в бездната. А магията не действаше при такава температура. Имаше само една възможност. Зеленика трябваше да използва скобите за захващане.

Всички совалки бяха снабдени с резервно оборудване за кацане. Ако не успееш да се приземят на пистите, пилотите можеха да изстрелят от скрити дюзи четири магнитни скоби за захващане. Тези скоби захващаха совалката за металното покритие на дока за приземяване и вкарваха совалката във въздушния шлюз. Скобите се оказваха полезни и в непозната обстановка, където магнитите търсеха елементи или метали и играеха ролята на сонди.

— Добре, Юлиус — каза Зеленика. — Не мърдайте нито на милиметър.

Кореноплод пребледня. Юлиус. Зеленика го наричаше Юлиус. Това не беше добре.

Десет секунди.

Зеленика отвори малък екран.

— Освободете предната дюза.

Режещото боботене показва, че дюзата се освобождава.

На екрана се появи образът на началника. Дори от тук изглеждаше разтревожен. Зеленика фиксира кръстчето на прицела върху гърдите му.

— Капитан Бодлива Зеленика! Сигурна ли сте в това, което правите?

Тя не обърна внимание на началника.

— Обхват петнадесет метра. Само магнити.

— Зеленика, може би ще опитам да скоча. Ще успея. Сигурен съм, че ще успея.

Пет секунди...

— Изстреляй скобата.

Шест малки заряда се възпламениха около основата на дюзата и изхвърлиха металния диск от леглото му, следван от дълъг еластичен полимерен кабел.

Кореноплод отвори уста да изругае и в този момент скобата се удари в гърдите му, като изкара и последния въздух от тях. На няколко места се чу изпукване.

— Прибери скобата — извика Зеленика в компютърния микрофон и едновременно с това се отдели от стената. Началникът се понесе зад совалката като сърфист — любител на екстремни преживявания.

Нула секунди. Ударните яйца избухнаха и запратиха две хиляди килограма камъни надолу в бездната. Капка в океана от магма.

След минута началникът се озова в санитарния отсек на совалката. Болеше го да диша, но това не можеше да го спре да говори.

— Капитан Бодлива Зеленика! — извика той. — Какво си въобразявахте? Можехте да ме убиеете.

Бътлър разгърна туниката на Кореноплод, за да огледа нараняванията.

— Можеше да бъде и по-зле. Още пет секунди и щяхте да станете на пюре. Благодарение на Зеленика сте още жив.

Зеленика грабна медицински пакет от аптечката за първа помощ. Стисна го с пръсти, за да активира кристалите. Още едно изобретение на Вихрогон. Пакети лед, примесени с лечебни кристали. Не бяха заместители на магията, но все пак вършеха по-добра работа от състрадателна прегръдка и целувка.

— Къде ви боли?

Кореноплод се закашля и униформата му се опръска с кръв.

— В областта на цялото тяло. Поне две ребра са счупени.

Зеленика прехапа устни. Тя не беше лекар, а не всеки можеше да лекува. Нещата можеха да се объркат. Тя познаваше един старши лейтенант, който си счупи крака и припадна. Когато се събуди, единият му крак стърчеше назад. Разбира се, Зеленика беше правила няколко сложни операции. Когато Артемис поиска да излекува депресията на майка му, тя беше в различна времева зона. Зеленика изпрати силен позитивен сигнал с достатъчно искри, за да издържи няколко дни. Нещо като стимулиращо лекарство. Всеки, който посещаваше имението Фоул през следващата седмица, си тръгваше от там в отлично настроение.

— Зеленика — изстена Кореноплод.

— Д-добре — запелтечи тя. — Добре.

Тя постави ръце на гърдите на началника и по пръстите ѝ потече магия.

— Излекувай го — прошепна.

Очите на началника хлътнаха в главата. Магията го запечатваше, за да го излекува. Зеленика сложи един медицински пакет на гърдите на припадналия подполковник.

— Задръж така — инструктира тя Артемис. — Само десет минути. Иначе може да повреди тъканите.

Артемис притисна пакета. Пръстите му бързо потънаха в локва кръв. Изведнъж желанието да каже нещо остроумно го изостави напълно. Първо физическо натоварване, после телесни наранявания, сега и това. Последните няколко дни щяха да се окажат доста поучителни за него. Не знаеше дали не предпочита да се върне обратно в „Сейнт Бартълби“.

Зеленика бързо се върна в пилотската кабина и насочи външните камери към помощния тунел.

Бътлър се пъкна на седалката до пилота.

— Добре — заговори той. — Какво става?

Зеленика се усмихна. И за секунда изражението ѝ напомни на прислужника за Артемис Фоул.

— Имаме голяма дупка.

— Добре. Тогава да отидем на гости при стария ни приятел.

Зеленика доближи палци до бутоните за дюзите.

— Да — каза тя. — Да вървим.

Совалката на посланика от Атлантида изчезна в помощния тунел по-бързо от морков в хранопровода на Вихрогон. А за онези, които не знаят, това става много бързо.

ХОТЕЛ „КРОУЛИ“, БЕВЪРЛИ ХИЛС, ЛОС АНЖЕЛИС

Сламчо незабелязано се върна в хотела. Разбира се, този път не му се налагаше да се катери по стената. Щеше да бъде по-сложно, отколкото до апартамента на Маги В. Тук стените бяха тухлени, целите в пори. Пръстите му щяха да се напоят с влага от камъка и той щеше да падне.

Не, този път Сламчо влезе през главното фоайе. И защо не? За портиера той беше Ланс Дигър, самотен милионер. Може би малко нисък. Но затова пък богат.

— Добър вечер, Арт — поздрави портиера Сламчо на път за асансьора.

Арт надникна иззад бюрото с мраморно покритие.

— А, господин Дигър, това сте вие — възкликна той леко озадачен. — Стори ми се, че видях да минавате оттук само преди секунди.

— Не — каза Сламчо и се усмихна. Тази вечер ми е за пръв път.

— Хм. Сигурно е от нощния вятър.

— Може би. Можеха да запушат дупките в тази сграда. При този висок наем...

— Наистина — съгласи се Арт. „Винаги се съгласявай с наемателите.“ Политика на компанията.

Когато се озова в асансьора, Сламчо използва телескопична показалка, за да натисне М за мансарда. През първите няколко месеца му се налагаше да подскача, за да стига копчето, но това беше недостойно поведение за милионер. Освен това не се съмняваше, че Арт чуваше тропота в асансьора от мястото на бюрото си.

Огледалните стени на кабината леко се понесоха нагоре, като задминаваха етажите на път за мансардата. Сламчо устоя на изкушението да извади наградата на Академията от чантата си. Някой можеше да се качи в асансьора. Той се задоволи с голяма глътка от бутилката с ирландска изворна вода, която беше най-близка по чистота до феината. Веднага щом прибереше Оскара в шкафа, трябваше да

вземе студена вана и да даде на порите си да пият, иначе сутринта можеше да се събуди залепен за леглото.

Вратата на апартамента му беше с кодирана ключалка. С четиринадесет цифри. Да се пазиш от затвора съвсем не беше параноя. Макар че от ПНЕ го смятаха за мъртъв, Сламчо не можеше да се отърси от чувството, че един ден Юлиус Кореноплод ще се досети за всичко и ще дойде да го търси.

Обзавеждането в апартамента беше доста необичайно за човешко жилище. Имаше купчини глина, натрошени камъни и мостри от различни видове вода. Приличаше по-скоро на вътрешността на пещера, отколкото на скъп апартамент в Бевърли Хилс.

Северната стена приличаше на изсечена от цял блок черен мрамор. Само приличаше. Отблизо се виждаше четиридесетинчов плосък телевизионен екран, процеп за DVD и витрина от затъмнено стъкло. Сламчо вдигна дистанционното, по-голямо от крака му, и набра поредния сложен код на тайния си шкаф. Вътре имаше три реда Оскари. Сламчо постави този на Маги В. на празната кадифена подложка.

Джуджето избърса въображаема сълза от ъгълчето на окото си.

— Искам да благодаря на Академията — каза то и се изкиска.

— Много трогателно — обади се глас зад гърба му.

Сламчо затръшна вратата на шкафа и счупи затъмненото стъкло.

Зад една от купчините с камъни стоеше човешки младеж. В собствения му апартамент. Появата на момчето беше странна дори по стандартите на Калните създания. Беше необичайно блед, с гарвановочерна коса, слаб и облечен в ученическа униформа, която изглеждаше така, сякаш беше прекосил с нея два континента.

Космите на брадата на Сламчо се вдървиха. Това момче създаваше проблеми. Космите от брадите на джуджетата никога не лъжеха.

— Охранителната ти система е много интересна — продължи момчето. — Отне ми няколко секунди, за да я преодолея.

Сега Сламчо наистина знаеше, че е загазил. Човешката полиция не влиза с взлом в апартаментите.

— Кой си ти, момче?

— Мисля, че въпросът тук е кой си ти! Наистина ли си милионерът отшелник Ланс Дигър? Или легендарният Завистник? Или

може би, както подозира Вихрогон, избягалият затворник Сламчо Челюстокопач?

Сламчо се затича, като последните мехурчета газ му придаваха допълнителна скорост. Нямаше представа кое е това Кално създание, но ако Вихрогон го беше изпратил, по всяка вероятност беше ловец на глави.

Джуджето затича по коридора в търсене на спасителен изход. Тъкмо поради тази причина беше избрал хотела. В началото на века по дължината на многоетажната сграда се е издигал широк комин. Когато през петдесетте инсталираха централното отопление, строителният предприемач просто бе запълнил комина с пръст и му бе поставил бетонна запушалка. Сламчо подуши коридора от пръст още щом вторият му агент по недвижими имоти отвори входната врата. Беше проста работа да открие старата камина и да отстрани бетона. Ето ти готов тунел.

Сламчо откопчаваше задния капак на панталона си в движение. Странният младеж не се опита да го последва. И защо да го прави? Джуджето нямаше къде да избяга.

Сламчо отдели една секунда, за да извика:

— Никога няма да ме хванеш, човече. Кажи на Вихрогон да не праща Кални създания да вършат феината работа.

„Горкият“ — помисли си Артемис и се почеса по веждата. За всичко беше виновен Холивуд.

Сламчо издърпа от камината кошницата със сухи цветя и се гмурна вътре. Откачи челюстта си и бързо се зарови в отлежалата един век глина. Не беше много по вкуса му. Минералите и хранителните вещества отдавна бяха изсъхнали. Почвата беше пълна с изгорени отпадъци и пепел от тютюн със столетна давност. Но все пак беше глина, а джуджетата бяха родени да я копаят. Сламчо усети как тревогата му се разсея. Нямаше живо създание, което можеше да го хване сега. Това беше неговото царство.

Джуджето бързо се понесе надолу, като си проправяше път с челюсти през галериите. Не една стена се срути по пътя му. Сламчо имаше чувството, че няма да си получи обратно колекцията въпреки всички усилия, които му бе струвало събирането ѝ.

За малко повече от минута Сламчо стигна до подземния паркинг. Там отново закачи челюстта си, разтърси задни части, за да се облекчи

от газовете, после се пъхна през решетката. Специално пригоденото му превозно средство на четири колела го очакваше. Заредено догоре с гориво, бронирано и готово за път.

— Гадове — промърмори джуджето, докато бъркаше за веригата с ключове, окачена на врата му.

Тогава капитан Бодлива Зеленика се появи на две крачки от него.

— „Гадове“? — попита тя и зареди магическата си пръчица.

Сламчо обмисли вариантите. Подът на паркинга беше асфалтиран. Асфалтът бе отрова за джуджетата, слепваше вътрешностите им като лепило. След това се появи огромен човек и препречи основната рампа. Сламчо вече го беше виждал в имението Фоул. Това означаваше, че човекът горе беше известният Артемис Фоул. Капитан Бодлива Зеленика стоеше точно пред него и видът ѝ не беше никак състрадателен. Остана само един път за бягство. Обратно в комина. Да се качи няколко етажа нагоре и да се скрие в друг апартамент.

Зеленика се усмихна.

— Давай, Сламчо. Предизвиквам те.

И Сламчо тръгна. Обърна се и се хвърли обратно в комина, като очакваше да усети ужилване по задните части. Не остана разочарован. Как можеше Зеленика да пропусне такава цел?

ШАХТА П116, ПОД ЛОС АНЖЕЛИС

Летището за совалки в Лос Анжелис се намираше на десет километра южно от града, скрито под холографско изображение на пясъчна дюна. Кореноплод ги чакаше в совалката. Беше се възстановил достатъчно, за да се усмихне.

— Да, да — избоботи той и се надигна от леглото. На гърдите му беше залепен пресен медицински пакет. — Не е ли това любимият ми престъпник, възкръснал от мъртвите?

Сламчо извади буркан с пастет от сепия от личния хладилник на посланика на Атлантида.

— Защо така и не дойде да ме посетиш, Юлиус? В края на краищата аз спасих някога кариерата ти в Ирландия. Ако не бях аз, никога нямаше да разбереш, че Фоул притежава копие на Книгата.

Когато Кореноплод се ядосваше като сега, на бузите му можеха да се изпържат яйца.

— Бяхме сключили сделка, затворник. Ти я наруши. И сега аз те арестувам.

Сламчо бъркаше с дебелиите си пръсти в буркана и вадеше оттам големи буци пастет.

— Да имаше и малко сок от бръмбари! — отбеляза той.

— Наслаждавай се, докато можеш, Челюстокопач. Защото следващото ти ядене ще бъде поднесено през процепа във вратата.

Джуджето се отпусна в тапицирания стол.

— Удобен е.

— И аз така мисля — съгласи се Артемис. — Някакъв вид течен разтвор. Сигурен съм, че е скъп.

— Със сигурност тук е по-хубаво, отколкото в затворническите совалки — съгласи се Сламчо. — Помня, когато ме хванаха да продавам картина от Ван Гог на един тексасец. Откараха ме със совалка, която не беше по-голяма от миша дупка. В съседната кабина караха един трол. Вонеше отвратително.

Зеленика се усмихна.

— Същото каза и тролът.

Кореноплод знаеше, че го предизвикват, но въпреки това избухна.

— Виж какво, затворник. Не съм изминал целия този път, за да слушам за подвизите ти. Така че затвори си устата, за да не ти я затворя аз.

Сламчо не се впечатли от избухването.

— Задоволи любопитството ми, Юлиус, защо измина целия този път? Великият началник Кореноплод е издействал посланическа совалка само за да арестува дребен крадец като мен? Не ми се вярва. Та кажи, какво става? И какво правят тук Калните създания? — той кимна към Бътлър. — Особено това.

Прислужникът се усмихна.

— Помниш ли ме, дребосък? Струва ми се, че ти дължа нещо.

Сламчо преглътна. Някога беше кръстосал меч с Бътлър. Не завърши добре за човека. Сламчо бе изпразнил пълните си с газ черва право върху прислужника. Много унижително за телохранител от неговия ранг, да не говорим, че беше и болезнено.

Кореноплод за пръв път се усмихна, макар че от това ребрата му се напрегнаха.

— Добре, Сламчо. Прав си. Става нещо. Нещо важно.

— Така си и мислех. И както обикновено, имате нужда от мен, за да ви свърша мръсната работа — Сламчо потърка задните си части. — С насилие няма да ме накарате да ви помогна. Нямахше нужда да ме удряш с толкова силен заряд, капитане. Ще ми остане белег.

Зеленика сви длан около островърхото си ухо.

— Хей, Сламчо, ако си напрегнеш слуха, ще чуеш, че наоколо няма вой на сирени. Доколкото видях, не си живял никак зле със златото на ПНЕ.

— Този апартамент ми струваше цяло състояние, знаеш ли? Само предплатата беше колкото една твоя четиригодишна заплата. Видя ли какъв изглед имаше? Преди там е живеел някакъв режисьор.

Зеленика повдигна едната си вежда.

— Радвам се да видя, че парите са похарчени за добри цели. Небесата са ми свидетел, че не си ги пилял напразно.

Сламчо сви рамене.

— Хей, аз съм крадец. Какво очакваш, да отворя приют?

— Не, Сламчо, колкото и да ти е странно, през ум не ми е минало да очаквам подобно нещо.

Артемис се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Срещата ви е направо трогателна. Но докато си разменяте остроумия, баща ми мръзне в Арктика.

Джуджето закопча ципа на костюма си.

— Баща му ли? Искате да спасявам бащата на Артемис Фоул? В Арктика?

В гласа му прозвуча истински страх. Джуджетата мразеха леда почти толкова, колкото огъня.

Кореноплод поклати глава.

— Де да беше толкова просто! След няколко минути и ти ще съжаляваш, че не е така.

Космите на брадата на Сламчо се накъдриха от страх. А както обичаше да казва баба му: „Имай вяра на космите, Сламчо, имай вяра на космите.“

[1] Digger (англ.) — копач. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 12: МОМЧЕТАТА СЕ ЗАВРЪЩАТ

ОТДЕЛ „ОПЕРАЦИИ“

Вихрогон размишляваше. Все размишляваше. Идеите подскачаха в главата му като пуканки в микровълнова печка. Но той не можеше да направи нищо с тях. Дори не можеше да се обади на Юлиус и да му досади с дълбокомислените си схеми. Лаптопът на Фоул като че ли беше единственото оръжие на кентавъра. Сякаш се опитваше да победи трол с четка за зъби.

Човешкият компютър имаше известни достойнства, ако изпитваш носталгия по древността. Имейлът вече се бе оказал полезен. Дано само имаше някой жив, който да отговори. На капака на компютъра беше монтирана малка камера за видеоконференции. Сравнително скоро бяха открили тази възможност. Дотогава човеците общуваха главно чрез текст или звукови вълни. Вихрогон изсумтя — варвари. Но тази камера беше с много добро качество, с няколко възможности на филтъра. Ако кентавърът не беше добре запознат, щеше да се закълне, че някой е задигнал феина технология.

Вихрогон завъртя лаптопа с копитото си, като насочи камерата към екрана на стената. „Хайде, Мъх — помисли си той. — Усмихни се на птиченцето.“

Не се наложи да чака дълго. След няколко минути комуникационният екран оживя и Мъх се появи, развявайки бяло знаме.

— Добра тактика — саркастично отбеляза Вихрогон.

— И аз така си помислих — каза елфът, докато театрално размахваше знамето. — По-късно ще ми потрябва.

Той натисна едно копче на дистанционното.

— Да ти покажа ли какво става отвън?

Прозорците станаха по-светли и Вихрогон видя как няколко отряда техници отчаяно се опитват да проникнат в кабината. Повечето бяха насочили компютърни сензори към различните видове

повърхности на стените ѝ, но имаше и такива, които действаха с по-остарели методи. Направо блъскаха по стените с големи чукове. И едните, и другите нямаха късмет.

Вихрогон преглътна. Беше като плъх в капан.

— Защо не ме посветиш в плана си, Трънак? Нали всички жадни за власт злодеи правят така?

Мъх се облегна назад във въртящия се стол.

— Разбира се, Вихрогоне. Само че това не е някой от любимите ти човешки филми. Тук няма герой, който да дойде в последния момент и да те спаси. Бодлива Зеленика и Кореноплод са вече мъртви. Също и човешките им приятели. Няма да има отмяна на присъдата, няма да има спасение. Само сигурна смърт.

Вихрогон знаеше, че би трябвало да изпитва мъка, но намираще у себе си единствено омраза.

— Когато положението стане съвсем отчайващо, ще дам сигнал на Опал да върне на полицията контрола върху оръжията. Бюа Кел ще бъдат зашеметени, а ти ще понесеш вината за цялата бъркотия, ако дотогава оцелееш, в което се съмнявам.

— Когато Бюа Кел се опомнят, ще посочат теб.

Мъх размаха закана̀тено пръст.

— Само шепа гоблини знаят за моето участие и аз лично ще се погрижа за тях. Те вече са се събрали в лабораториите „Гномски“. Скоро ще отида при тях. ДНК-оръдията са калибровани да отхвърлят гоблинските вериги. Когато му дойде времето, ще ги активирам и целият отряд ще бъде изваден от строя.

— И после Опал Гномски ще стане твоя императрица, предполагам?

— Разбира се — произнесе Мъх на висок глас. Но после натисна няколко клавиша от клавиатурата на дистанционното, за да преминат на секретна линия.

— Императрица? — зашепна той. — Ех, Вихрогоне. Наистина ли мислиш, че си правя този труд, за да делея властта с някого? О, не. След като целият театър свърши, госпожица Гномски ще преживее трагичен инцидент. Може би няколко трагични инцидента.

Вихрогон настръхна.

— С риск да ти прозвучи като клише, Трънак, никога няма да се измъкнеш.

Мъх постави пръст на бутона за прекъсване.

— Дори и така да е — каза самодоволно, — ти няма да доживееш този момент, за да злорадстваш.

И прекъсна връзката, като остави кентавъра да се поти от страх в кабината. Или поне така си мислеше.

Вихрогон се наведе към лаптопа под бюрото.

— И стоп — промърмори той, като натисна копчето за пауза на камерата. — Почивка, хора, имате пет минути.

ШАХТА П116

Зеленика захвана совалката за стената на една изоставена шахта.

— Имаме около тридесет минути. Вътрешните сензори показват, че ще има магмен поток след половин час, а няма совалка, която да издържи на такава температура.

Бяха се събрали в херметизираното фоайе, за да съставят план. Естествено, всички погледи се обърнаха към Артемис.

— Както ви казах, трябва да проникнем в лабораториите „Гномски“ и да си възвърнем контрола върху оръжията на полицията — заяви началникът.

Сламчо стана от стола си и тръгна към вратата.

— Няма да стане, Юлиус. Охраната е усъвършенствана от последния път, когато бях там. Чувал съм, че имат оръдия с ДНК-код.

Кореноплод сграбчи джуджето за врата.

— Първо, не ме наричай Юлиус. И, второ, не се дръж така, сякаш имаш избор, затворник.

Сламчо го изгледа.

— Имам избор, Юлиус. Мога само да излежа присъдата си в приятна малка килия. Като излагаш живота ми на риск, нарушаваш гражданските ми права.

Цветът на лицето на Кореноплод се промени от пастелно розов до пурпурен като на репичка.

— Граждански права! — закрещя той. — Ти ми говориш за граждански права! Не е ли малко неуместно?

После изведнъж се успокои. Всъщност изглеждаше почти доволен. Онези, които познаваха началника по-добре, знаеха, че когато той е доволен, на някой друг скоро му става много тъжно.

— Какво има? — подозрително попита Сламчо.

Кореноплод запали една от зловонните си гъбени пури.

— О, нищо. Просто си прав, това е.

Джуджето присви очи.

— Прав ли съм? Казваш ми пред свидетели, че съм прав?

— Разбира се, че си прав. Като излагам живота ти на риск, аз нарушавам всеки ред от Книгата. Затова вместо да ти предлагам изгодна сделка, както възнамерявах, ще прибавя още век-два към присъдата ти и ще те тикна в затвор със строг режим — Кореноплод направи пауза и издуха облак дим в лицето на Сламчо. — В Ревльов връх.

Сламчо пребледня под пръстта, която беше засъхнала на бузите му.

— В Ревльов връх? Но това е...

— Затвор за гоблини — довърши началникът. — Знам. Но след последното ти бягство не мисля, че ще ми бъде трудно да убедя управата да направи изключение.

Сламчо рухна на тапицирания стол. Това не беше хубаво. Последния път, когато го бяха затворили в една килия с гоблини, не му се видя никак забавно. При това беше в Централното полицейско управление. В истински затвор не би издържал и седмица.

— И каква е сделката?

Артемис се усмихна поразен. Началникът Кореноплод беше по-умен, отколкото изглеждаше. Всъщност би било невъзможно да не е така.

— О, сега проявяваш интерес?

— Може и да проявя. Но не обещавам.

— Добре, ето каква е. Няма да предлагам два пъти. Дори не си прави труда да се пазариш. Вкарваш ни в лабораториите „Гномски“ и когато свършиш, аз ти давам два дни преднина.

Сламчо преглътна. Предложението беше добро. Сигурно бяха много загазили.

ЦЕНТРАЛНО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ, ГРАД УБЕЖИЩЕ

Положението в Централното полицейско управление ставаше все по-напечено. Тълпите всеки момент щяха да нахлуят и да ги разкъсат. Буквално. Капитан Кафяво Водорасло тичаше между полицейските участъци и се опитваше да вдъхне кураж на хората си.

— Не се тревожете, не могат да разбият вратите със зурли. Нищо по-малко от ракета...

В този момент пред входната врата се чу такъв трясък, сякаш дете бе надуло хартиен плик и го беше спукало. Вратата издържа. На косъм.

Мъх изхвърча от стаята за инструктаж. На гърдите му блестяха командирски жълди. След реабилитирането му пред Съвета той създаде прецедент в историята на полицията, като стана единственият командващ, назначен на длъжност два пъти.

— Какво беше това?

Риск извика на мониторите картина от камерите пред вратата. Там стоеше гоблин с голяма тръба на рамо.

— Прилича на базука. Мисля, че е някое от старите далекобойни оръдия „Зурла“.

Мъх се плесна по челото.

— Не ми казвай. Нали всичките трябваше да са унищожени! Проклет кентавър! Как е успял да измъкне целия този хардуер изпод носа ми?

— Не бъдете прекалено строг към себе си — каза Риск. — Той измами всички ни.

— Колко още можем да издържим?

Риск сви рамене.

— Не много. Още един-два изстрела по вратата. Може пък да са имали само един снаряд.

Легендарни последни думи. Вратата се разтресе втори път и от мраморните колони се откъртиха големи парчета.

Риск се надигна от земята. Магията вече лекуваше зееща рана на темето му.

— Лечители, проверете за ранени. Още ли не можем да заредим оръжията?

Лишей се приближи към него, като се олюляваше под тежестта на две електрически пушки.

— Готови сме да тръгваме, капитане. Тридесет и две оръжия. Двадесет патрона във всяко.

— Добре. Взemi само снайпери. Никой да не стреля, преди да съм дал команда.

Лишей кимна. Лицето му беше мрачно и бледо.

— Добре, ефрейтор, върви.

Когато брат му се отдалечи достатъчно, за да не може да го чуе, Риск заговори тихо на командващия Мъх.

— Не знам какво да ви кажа, сър. Взривили са тунела за Атлантида, така че не можем да получим помощ от там. Не можем да оформим пентаграм около тях, за да спрем времето. Обкръжени сме от всички страни, врагът ни превъзхожда по численост и въоръжение. Ако Бюа Кел разбият вратите, всичко ще свърши за секунди. Трябва да проникнем в онази кабина в отдел „Операции“. Има ли напредък?

Мъх поклати глава.

— Техниците работят по въпроса. Сензорите обхващат всеки инч от повърхността. Ако уцелим кода за достъп, ще бъде чист късмет.

Риск потърка уморените си очи.

— Трябва ми време. Сигурно има начин да ги забавим.

Мъх извади бялото знаме изпод туниката си.

— Има начин...

— Сър! Не можете да излезете. Това е самоубийство.

— Може би — призна командващият. — Но ако не отида, след минути всички ще бъдем мъртви. Така поне ще спечелим няколко минути, за да продължим щурма на кабината в „Операции“.

Риск обмисли думите му. Нямаше друг изход.

— Какво ще им предложите?

— Затворниците от Ревльов връх. Може би ще се съгласят да пуснат навън поне част от полицаите.

— Съветът никога няма да се съгласи.

Мъх се изправи в цял ръст.

— Сега няма време за политика, капитане. Време е за действие.

Риск остана искрено учуден. Това не беше същият Трънак Мъх, когото познаваше. Сякаш някой бе трансплантирал прешлени на това безгръбначно.

Сега новоназначеният командващ се готвеше да заработи клонката жълди на ревера си. Риск усети как го обзема чувство, каквото никога досега не бе изпитвал в присъствието на Трънак Мъх. Това чувство беше уважение.

— Открехнете входната врата — нареди командващият с непоколебим тон. Ако наблизо имаше работеща камера, Вихрогон би

изгледал записа с огромно удоволствие. — Ще изляза да си поговоря с тези влечуги.

Риск предаде командата. Ако изобщо успееш да се измъкнат от тук, той щеше да се погрижи командващият Мъх да получи посмъртен Златен Жълд. В най-лошия случай.

НЕРЕГИСТРИРАНА СОВАЛКА, ПОД ЛАБОРАТОРИИТЕ „ГНОМСКИ“

Совалката на посланика на Атлантида летеше по една бърза шахта, като се държеше близо до стените. Толкова близо, че оставаха драскотини по боята на корпуса.

Артемис показва глава от отделението за пътници.

— Необходимо ли е това, капитане? — попита, след като за пореден път се отърваха на косъм от смъртта. — Или е поредното пилотско перчене?

Зеленика му намигна.

— Приличам ли ти на надут пилот, Фоул?

Артемис трябваше да признае, че не прилича. Капитан Бодлива Зеленика беше доста хубава, някак опасно хубава. Като смъртоносен паяк. След около осем месеца му предстоеше да навлезе в пубертета и той подозираше, че тогава ще започне да вижда Зеленика в друга светлина. Но трябваше да има предвид, че тя е на около осемдесет години.

— Оглеждам повърхността за онази пукнатина, за която Сламчо твърди, че е някъде тук — обясни феята.

Артемис кимна. Теорията на джуджето. Твърде невероятна, за да бъде вярна. Той се върна в задната част на совалката, за да изслуша докрай доводите на Сламчо.

Джуджето беше начертало нескопосана диаграма върху една от секциите на крилото. Честно казано, някои шимпанзета биха се справили по-добре. И не биха разваляли въздуха с миризмата си. Сламчо използваше морков за показалка, или по-точно казано, няколко моркова. Джуджетата обичат моркови.

— Това са лабораториите „Гномски“ — измърмори той с пълна уста.

— Това? — възкликна Кореноплод.

— Разбирам, Юлиус, че схемата ми не е много точна...

Началникът скочи от стола си. Ако не знаехте какво става, щяхте да си помислите, че е станало с помощта на газове.

— Не е точна ли? Небеса, това правоъгълник ли е?

Сламчо остана невъзмутим.

— Не е важно. Ето тук е важното.

— Тази разкривена линия?

— Това е цепнатина — запротестира джуджето. — Всеки може да го разбере.

— Ако го покажеш в детска градина, може би. Цепнатина, значи. И какво от това?

— Точно тук става интересно. Разбираш ли, тази цепнатина обикновено не съществува.

Кореноплод пак размаха ръце във въздуха, сякаш се мъчеше да удужи някого. Напоследък това се случваше все по-често. Но Артемис изведнъж се заинтересува.

— Кога се появява?

Но Сламчо нямаше навика да отговаря направо.

— Ние, джуджетата, разбираме от камъни. Копаем ги от векове.

Кореноплод започна да почуква с пръсти по магическата си пръчица.

— Феите не си дават сметка, че камъните са живи. Че дишат.

Артемис кимна.

— Разбира се. Разширяват се от топлината.

Сламчо победоносно отхапа от моркова.

— Точно така. И, естествено, обратното: когато се охладят, се свиват.

Сега дори Кореноплод се заслуша.

— Лабораториите „Гномски“ са построени върху твърда мантия. Два километра скала. Няма как да се влезе, освен ако нямаш свръхзвукови бойни глави. А пък ми се струва, че Опал Гномски може да ги забележи.

— И с какво ще ни помогне това?

— При охлаждане в тази скала се отваря цепнатина. Работил съм на основите, когато строяха сградата. Попадате направо под лабораториите. Доста път е, но поне ще влезете.

Началникът погледна скептично.

— И как така Опал Гномски не е забелязала тази зееща цепнатина?

— О, не бих казал, че е зееща.

— Колко е голяма?

Сламчо сви рамене.

— Не знам. Може би пет метра. В най-широката част.

— Все пак е доста голяма цепнатина, за да остане незабелязана цял ден.

— Само че тя не стои отворена цял ден — прекъсна го Артемис.
— Нали, Сламчо.

— Цял ден? Де да беше така. По-скоро, струва ми се, ако говорим приблизително...

Кореноплод губеше спокойствие. Не му допадаше постоянно да се движи с една крачка назад от останалите.

— Казвай, затворник, преди да съм прогорил повторно задните ти части!

Сламчо се обиди.

— Престани да викаш, Юлиус, брадата ми се накъдря.

Кореноплод отвори хладилника и позволи на студения въздух да охлади лицето му.

— Добре, Сламчо. Колко време?

— Най-много три минути. Последния път преминах цепнатината с крила и херметически костюм. За малко да остана заклещен вътре и да се опека.

— Да се опечеш ли?

— Чакай да позная — намеси се Артемис. — Цепнатината се отваря само когато скалата се е свила достатъчно. И тъй като се намира в стена на шахта, най-охладена е в минутите преди следващия магмен поток.

Сламчо му намигна.

— Умно Кално създание. Ако не те заклецят камъните, ще те убие магмата.

Колоните запукаха и се чу гласът на Зеленика:

— Забелязах нещо. Може да е сянка, а може и да е цепнатина в стената на шахтата.

Сламчо изтанцува няколко стъпки, доволен от себе си. Сега, Юлиус, не можеш да не го признаеш. Отново бях прав! Длъжник си

ми, Юлиус, длъжник си ми.

Началникът потърка кокалчето на носа си. Ако преживееше всичко това, никога вече нямаше да напуска участъка.

ЛАБОРАТОРИИ „ГНОМСКИ“

Лабораториите „Гномски“ бяха обкръжени от гоблините на Бюа Кел. Вържени до зъби, с изплезени езици, жадни за кръв. Те грубо изблъскаха Мъх към входа. Десетина дула проследиха пътя му. ДНК-оръдията бездействаха на кулите, но само засега. Веднага след като Мъх преценеше, че Бюа Кел са станали безполезни, оръдията щяха да влязат в действие.

Командващият бе отведен до кабинета, където беше съборен на колене пред Опал и генералите на Бюа Кел. След като войниците се оттеглиха, Мъх се изправи на крака и пое командването.

— Всичко се развива по план — обяви той и прекоси кабинета, за да погали Опал по бузата. — До един час град Убежище ще бъде наш.

Генерал Стълбус не изглеждаше убеден.

— Щеше да бъде наш много по-скоро, ако имахме малко бластери „Гномски“.

Мъх въздъхна търпеливо.

— Вече обсъждахме това, генерале. Електронният сигнал изважда от строя всички неутринни оръжия. Ако вие имате бластери, ще ги има и полицията.

Стълбус дотътри крака до един ъгъл и облиза очните си ябълки.

Разбира се, това не беше единствената причина за отказа на Мъх да даде на гоблините неутринни оръжия. Той нямаше намерение да вържова група, която се готвеше да предаде. Веднага щом Бюа Кел избиеха членовете на Съвета, Опал щеше да върне на ПНЕ контрола върху оръжията.

— Как вървят нещата?

Опал се завъртя в креслото и подгъна крака под себе си.

— Превъзходно. Вратите поддадоха секунди след като ти излезе да... преговаряш.

Мъх се усмихна.

— Добре, че излязох. Можех да пострадам.

— Капитан Кафяво Водорасло изтегли останалите си сили в отдел „Операции“, за да щурмува кабината. Членовете на Съвета също са там.

— Отлично — каза Мъх.

Друг генерал на Бюа Кел, Слюний, удари с юмрук по масата за съвещания.

— Не, Мъх. Не е отлично. Нашите братя гният в Ревльов връх.

— Търпение, генерал Слюний — успокой го Мъх, като направо сложи ръка на рамото на гоблина. — След като падне Централното полицейско управление, ще отключим килиите в Ревльов връх без съпротива.

Вътрешно Мъх се ядосваше. Какви идиотски създания! Как ги мразеше! Та те носеха роби от кожи на себеподобните си. Отвратително. Мъх нямаше търпение да пусне в ход ДНК-оръдията и да спре бръцолевенето им за няколко часа.

Той улови погледа на Опал. Тя знаеше за какво мисли Мъх. Ситните ѝ зъби предвкусваха победата. Какво прелестно зло създание! Разбира се, тъкмо затова трябваше да я премахне. Опал Гномски никога не би се радвала да бъде номер две.

Той ѝ намигна.

— Скоро — произнесе беззвучно, само с устни. — Скоро.

ГЛАВА 13: В ЦЕПНАТИНАТА

ПОД ЛАБОРАТОРИИТЕ „ГНОМСКИ“

Полицейската совалка има формата на капка. Задната част беше широка и тежка заради двигателите, а носът можеше да пробие стоманена повърхност. Разбира се, нашите герои не се намираха в полицейска совалка, а в луксозен посланически чартър. Там удобството определено имаше предимство пред скоростта. Носът приличаше на задните части на гном. Масивен и луксозен, с решетка, на която можеше да се опече бик.

— Значи, казвате, че тази цепнатина ще се отвори за две-три минути и аз трябва да прелетя през нея. И това ли е планът? — попита Зеленика.

— Не сме измислили нищо по-добро — мрачно отвърна Кореноплод.

— Е, поне ще седим на тапицирани седалки, когато се заклежим. Това чудо се движи като трикрак носорог.

— Откъде можех да знам? — сопна се Кореноплод. — Очаквах полетът да бъде рутинен. А тази совалка има отлична стереоуредба.

Бътлър вдигна ръка.

— Чуйте. Какъв е този звук?

Те се заслушаха. Звукът идваше от долу, сякаш гигант се мъчеше да се изкашля.

Зеленика провери какво показват камерите на корема на совалката.

— Магмен поток — обяви тя. — Много мощен. Всеки момент ще ни опърли.

Повърхността на скалата пред тях се пукна и забуча от процеса на свиване и разширяване. Появиха се цепнатини, които приличаха на смеещи се пасти с черни зъби.

— Това е. Да тръгваме — пришпори я Сламчо. — Тази цепнатина ще се затвори по-бързо, отколкото вонящ червей...

— Не е достатъчно широка — отсече Зеленика. — Това е совалка, а не дебело джудже с откраднати крила.

Сламчо беше твърде уплашен, за да се засегне.

— Тръгвай. Като тръгнем, ще се разшири.

По друго време Зеленика би изчакала заповед от Кореноплод. Но това беше нейната стихия. Никой не можеше да спори с капитан Бодлива Зеленика относно пилотирането на совалка.

Бездната потрепери и се разшири с още един метър.

Зеленика стисна зъби.

— Дръжте се за ушите — каза тя и форсира двигателите до край.

Членовете на екипажа впиха пръсти в подлакътниците на седалките, а неколцина затвориха очи. Но не и Артемис. Той не можеше. Имаше нещо ужасяващо и пленително в летенето по неизследван тунел с бясна скорост и само едно джудже да знае какво има в другия край.

Зеленика се съсредоточи върху уредите. Камерите и сензорите по туловището на совалката доставяха информация до различните екрани и колони. Сонарът направо полудя, бипкаше толкова бързо, че звучеше почти като непрекъснат вой. Халогенните предни светлини показваха страховити картини на мониторите, а лазерният радар чертаеше в зелено триизмерен силует на тъмен екран. Разбира се, виждаше се и през кварцовото предно стъкло. Но поради облаците скален прах и поголеми късове с невъоръжено око не се различаваше почти нищо.

— Температурата се покачва — промърмори феята и погледна към монитора, който даваше картина откъм задната част на совалката. Колона от оранжева магма профуча покрай отвора на цепнатината и се разля по тунела.

Бързаха отчаяно. Цепнатината се затваряше зад тях и се разширяваше пред носа на совалката. Шумът беше оглушителен. Гръм в сапунен мехур.

Сламчо си запуши ушите.

— Следващия път ще избира Ревльов връх.

— Тихо, затворник — изръмжа Кореноплод. — Това беше твоя идея.

Спорът им бе прекъснат от страшен стържещ звук, придружен с порой от искри по предното стъкло.

— Съжалявам — извини се капитан Бодлива Зеленика. — Дотук бяхме с комуникациите.

Тя наклони совалката на една страна и се промъкна между две подвижни плоскости. Плоскостите се сблъскаха зад тях. Каменният гигант плесна с ръце. Нагорещената магма облиза скалата и слепи плоскостите. Назъбен скален ръб одраска задната част на совалката. Бътлър извади своя зиг зауър. За успокоение.

Тогава излязоха и спираловидно се пъгнаха в пещера, в която имаше три титанови пръта.

— Ето — прошепна Сламчо. — Основите на сградата.

Зеленика завъртя очи.

— Не може да бъде — изстена тя и освободи скобите за захващане.

Сламчо беше начертал друга диаграма. Този път тя приличаше на извита змия.

— Доверили сме се на идиот с молив в ръка — заяви Кореноплод с измамно спокойствие.

— Аз ви помогнах да стигнете дотук, нали, Юлиус? — намусено каза Сламчо.

Зеленика привърши последната бутилка минерална вода. Около една трета от нея беше изляла върху главата си.

— Не смей да ми се цупиш, джудже — каза тя. — Доколкото виждам, сме заседнали в центъра на земята, без никакъв изход и комуникации.

Сламчо направи крачка назад.

— Виждам, че всички сте малко напрегнати след полета. Хайде сега да се успокоим, искате ли?

Никой не изглеждаше особено спокоен. Дори Артемис като че ли бе потресен от случилото се. Бътлър още държеше в ръка своя зиг зауър.

— Най-трудното мина. Сега сме в основите на сградата. Единственият път е нагоре.

— О, няма, затворник? — възкликна Кореноплод. — И как точно предлагаш да се качим?

Сламчо извади морков от шкафа с хранителни припаси и го размаха пред диаграмата.

— Това тук е...

— Змия?

— Не, Юлиус. Това е една от колоните на основата.

— Една от солидните титанови колони, забити в дебелото каменно легло?

— Същите. Само че не всички са чак толкова солидни. Правилно.

Артемис кимна.

— Така си и помислих. Искаш да се отървеш от тази работа, нали, Сламчо?

Джуджето го погледна без следа от разкаяние.

— Знаете какви са строителните планове. Солидни титанови колони ли? Имате ли представа колко скъпо е това? Няма смисъл дори да го смятаме. Затова аз и братовчедът Северняк решихме да не поставяме титанови колони.

— Но все пак е трябвало да напълните колоните с нещо — прекъсна го началникът. — Гномски можеше да провери със скенери.

Сламчо кимна виновно.

— Привързахме към тях за ден-два тръбите от канализацията. Сонографите не показаха нищо съмнително.

Зеленика почувства как гърлото ѝ се свива.

— От канализацията? Искаш да кажеш...

— Не. Вече не. Това беше преди сто години, а сега е само глина. Много хубава, както се оказва.

На лицето на Кореноплод можеше да се кипне голям чайник с вода.

— Искаш от нас да се катерим през тунел от двадесет метра... тор?

Джуджето сви рамене.

— Хей, мен какво ме интересува? Ако искаш, остани тук завинаги, но аз се качвам нагоре.

Този изненадващ обрат на събитията не допадна на Артемис. Тичане, скачане, наранявания — добре. Но канализация?

— Това ли е твоят план? — намери сили да промълви той.

— Какъв е проблемът, Кално създание? — попита Сламчо със самодоволна усмивка. — Страх те е да не си изцапаш ръцете?

Артемис знаеше, че това е само израз. Но все пак беше самата истина. Той хвърли поглед към тънките си пръсти. До вчера сутринта това бяха пръсти на пианист с маникюр. Днес спокойно можеха да принадлежат на някой строител.

Зеленика потупа Артемис по рамото.

— Добре — обяви тя. — Да го направим. Веднага щом освободим Нисшите елементи, можем да се върнем да търсим баща ти.

Зеленика забеляза промяна в лицето на Артемис. Сякаш чертите му не бяха сигурни как точно да застанат на лицето. Тя млъкна и осъзна какво е казала. За нея тази забележка беше небрежно окуражаване, едно от нещата, които офицерът казва всеки ден. Но Артемис като че ли не беше свикнал да бъде част от отбор.

— Не мисли, че се опитвам да интимнича или нещо подобно. Просто ти давам думата си и не се отказвам от нея.

Артемис реши да не отговаря. Днес вече го бяха пришпорили веднъж.

Те слязоха от совалката по сгъваема стълба.

Артемис стъпи на повърхността и започна да си проправя път през натрошените камъни и строителните отпадъци, оставени от Сламчо и братовчед му век по-рано. Пещерата беше осветена от блещукането на фосфоресцираща скала, което хвърляше почти звездна светлина.

— Това място е геоложко чудо — възкликна той. — Налягането на тази дълбочина би следвало да ни сплеска, но не е така.

Момчето коленичи, за да огледа гъбата, която растеше от ръждясала кутия за боя.

— Дори има живот.

Сламчо измъкна измежду два камъка останките от чук.

— Ето какво се е случило тук. Малко се престаряхме с експлозивите, с които пробивахме пролуки за колоните. Някои от останките може да са... паднали.

Зеленика остана поразена. Замърсяването е най-омерзителното престъпление за Народа.

— Нарушил си толкова много закони, Сламчо, че дори няма да ми стигнат пръстите, за да ги преброя. Когато получиш два дни преднина, по-добре побързай, защото лично аз ще те преследвам.

— Ето че пристигнахме — обяви Сламчо, без да обръща внимание на заплахата. Когато си чувал толкова много заплахи, те просто вече не действат.

В една от колоните имаше дупка. Сламчо нежно потърка ръбовете.

— Диамантена лазерна резачка. С малка ядрена батерия. Това сладурче може да среже всичко.

— Помня тази резачка — каза Кореноплод. — Веднъж за малко да ме обезглавиш с нея.

Сламчо въздъхна.

— Щастливи дни, а, Юлиус?

В отговор Кореноплод сръчно го срита в задника.

— По-малко приказки, повече ядене на глина, затворник.

Зеленика постави ръка в дупката.

— Въздушни течения. Вероятно полето в града с годините е изравнило налягането в пещерата. Затова досега не сме се сплескали.

— Разбирам — казаха едновременно Бътлър и Кореноплод. Поредната лъжа.

Сламчо откачи капака на панталона си.

— Ще проправя тунел догоре и ще ви чакам там. Ако можете, разчистете малко от боклуците. Аз ще разпиля рециклирана глина наоколо, за да избегна затварянето на процепа.

Артемис изпъшка. Идеята да пълзи по глина, рециклирана от Сламчо, бе почти непоносима. Само мисълта за баща му го тласкаше напред.

Сламчо стъпи в процепа.

— Отстъпете назад — предупреди той и разкачи челюстите си. Бътлър бързо се отмести; не искаше отново да остане прикован на място от газовете на джуджето.

Сламчо потъна до кръста в титановата колона. След секунди целият изчезна. Тръбата започна да трепери и да издава странни звуци, които биха лишили всекиго от апетит. В металните стени се блъскаха

буци глина. От дупката спираловидно излизаше постоянен поток от сгъстен въздух и пръст.

— Поразително — прошепна Артемис. — Какво бих могъл да направя с десетина като него! Форт Нокс би станал достъпен.

— Не си го и помисляй — предупреди го Кореноплод и се обърна към Бътлър. — С какво разполагаме?

Прислужникът извади пистолета си.

— Един зиг зауър с дванадесет патрона в пълнителя. Това е. Аз ще взема оръжието, защото съм единственият, който може да го вдигне. Вие двамата вземете от тук каквото можете.

— Ами аз? — попита Артемис, макар че знаеше какъв отговор ще последва.

Бътлър погледна господаря си право в очите.

— Искам да останете тук. Това е военна операция. Могат само да ви убият.

— Но...

— Работата ми е да ви пазя, Артемис, а това е може би най-безопасното място на цялата планета.

Артемис реши да не спори. В интерес на истината вече бе претеглил фактите. Понякога да бъдеш гений беше непоносимо бреме.

— Много добре, Бътлър. Ще остана тук. Освен ако...

Бътлър присви очи.

— Освен ако какво?

Артемис пусна в ход опасната си усмивка.

— Имам идея.

ЦЕНТРАЛНО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ

Положението в Централното полицейско управление беше плачевно. Капитан Кафяво Водорасло бе подредил останалите сили в кръг зад преобърнатите бюра с компютри. Гоблините стреляха наслуки през вратата, а никой от лечителите нямаше вече и капка магия. Всеки, когото раняваха оттук нататък, оставаше ранен.

Членовете на Съвета се криеха зад стена от полицаи. Всички освен командира на ескадрила Лозя, който бе поискал един от набавените по време на битката лазери „Зурла“. До този момент нямаше нито един неточен изстрел.

Техниците бяха приклекли зад бюрата си и опитваха всяка кодова комбинация в учебниците, за да получат достъп до кабината на кентавъра. Риск не възлагаше големи надежди на това начинание. Ако Вихрогон заключеше една врата, тя оставаше заключена.

Междувременно в кабината кентавърът можеше единствено да удря тревожно с юмруци. Мъх му бе дал възможност да следи битката през стъклата, което говореше за жестокостта на командващия.

Положението изглеждаше безнадеждно. Дори ако Юлиус и Зеленика бяха получили съобщението му, вече беше твърде късно да се направи каквото и да е. Устните и гърлото на Вихрогон пресъхнаха. Всички го бяха изоставили. Компютърът, интелектът, неизменният му сарказъм. Всички.

ПОД ЛАБОРАТОРИИТЕ „ГНОМСКИ“

Нещо мокро плесна Бътлър по главата.

— Какво беше това? — прошепна той на Зеленика, която вървеше най-отзад.

— Не питай — отговори капитанът с дрезгав глас. Дори през каската миризмата беше непоносима.

Съдържанието на колоната бе ферментирало в продължение на един век и миришеше също толкова силно, колкото и в деня, в който беше попаднало в тръбата. Може би дори още повече. „Поне — каза си телохранителят — не ми се налага да го ям.“

Кореноплод вървеше начело. Светлините на каската му пръскаха жълти снопове в тъмнината. Колоната стоеше под ъгъл от четиридесет градуса. На равни разстояния имаше жлеbove, които имаха за цел да направят по-добра връзка с титановия пълнеж.

Сламчо бе свършил много полезна работа, като беше изпразнил съдържанието на тръбата. Но рециклираната глина трябваше да отиде някъде. За да бъдем справедливи към джуджето, трябва да кажем, че то старателно сдъвка всяка хапка, за да не оставя много буци.

Членовете на групата напредваха мрачно, като се стараеха да не мислят за това какво точно правят. Когато настигнаха Сламчо, той се държеше за един ръб и лицето му бе изкривено от болка.

— Какво има, Сламчо? — попита Кореноплод и в гласа му неволно се прокраднаха нотки на загриженост.

— Качвайте се — изстена Сламчо. — Веднага се качете понагоре.

Очите на Кореноплод се разшириха от нещо близко до паника.

— Нагоре! — изсъска той. — Всички нагоре!

Те се покатериха в тясното пространство над главата на джуджето. Добре че не закъсняха. Сламчо се отпусна и освободи залп от газ, който би могъл да издуе цирков купол. После окачи челюстта си.

— Така е по-добре — каза той с въздишка. — Много въздух имаше в тази почва. А сега имате ли нещо против да преместите този сноп светлина от лицето ми? Знаете какво е отношението ми към светлината.

Началникът се подчини и превключи на инфрачервен лъч.

— Добре, стигнахме дотук, а как ще излезем? Доколкото си спомням, ти не донесе свредел.

Джуджето се усмихна.

— Няма проблем. Добрият крадец винаги предвижда, че може да се върне. Виж тук.

Сламчо посочи една титанова плочка, която не се отличаваше от останалата част от тръбата.

— Миналия път сложих тази кръпка. Това е подвижна връзка.

Кореноплод не можа да не се усмихне.

— Ти си хитър престъпник. Как ли изобщо сме те залавяли?

— Късмет — отговори джуджето и удари с лакът по тръбата. От стената изскочи голям кръг и откри стогодишна дупка. — Добре дошли в лабораториите „Гномски“.

Те се изкатериха и попаднаха в слабо осветен коридор. Натоварени въздушни вагонетки бяха наредени в четири реда край стената. Луминесцентното осветление бе включено на минимална степен.

— Това място ми е познато — отбеляза Кореноплод. — Идвал съм тук на инспекция за издаване на специално разрешително за оръжие. През два коридора от тук е компютърният център. Имаме реална възможност да успеем.

— Ами онези зашеметяващи ДНК-оръжия? — попита Бътлър.

— Сложна работа — призна началникът. — Ако базата данни на оръдието не те разпознае, свършено е с теб. Могат да бъдат

програмирани така, че да отхвърлят цели видове.

— Сложна работа — съгласи се прислужникът.

— Обзалагам се, че не са активирани — продължи Кореноплод.
— Първо, ако тук идват гоблини, те не биха могли да влязат през входната врата. И, второ, ако Вихрогон е обвинен за целия този малък бунт, Гномски ще иска да покаже, че тук също няма действащи оръжия, както и в ПНЕ.

— Имаме ли стратегия? — попита Бътлър.

— Не съвсем — призна началникът. — Щом завием зад ъгъла, ще се натъкнем на камера. Затова върви по коридора колкото може по-бързо и стреляй по всичко, което ти се изпречи на пътя. Ако противникът има оръжие, отнеми му го. Сламчо, ти остани тук и разшири тунела. Може би ще се наложи да се измъкваме бързо. Готови ли сте?

Зеленика протегна ръка.

— Господа, за мен беше удоволствие.

Началникът и прислужникът се ръкуваха с нея.

— Подобно.

Те тръгнаха по коридора. Двеста гоблини срещу тримата наши герои, практически невъоръжени. Битката щеше да бъде оспорвана.

ВЪТРЕШЕН КАБИНЕТ, ЛАБОРАТОРИИ „ГНОМСКИ“

— Външни лица в сградата! — изписка от удоволствие Опал Гномски.

Мъх се приближи към плазмения екран.

— Сигурно е Юлиус. Интересно. Очевидно вашата ударна група е преувеличила нещата, генерал Стълбус.

Стълбус нервно облиза очите си. Лейтенант Нил щеше да загуби кожата си преди сезона за смяна.

Мъх прошепна в ухото на Опал:

— Можем ли да задействаме ДНК-оръдията?

Феята поклати глава.

— Не веднага. Програмирани са да отхвърлят гоблинската ДНК. Препрограмирането им ще отнеме няколко минути.

Мъх се обърна към четиримата гоблински генерали.

— Пратете един въоръжен отряд да ги притисне в гръб, а друг да нападне откъм фланга. Можем да ги заловим на вратата. Няма да могат

да излязат.

Мъх се загледа съсредоточено в плазмения екран.

— Стана дори по-добре, отколкото го бях планирал. Сега, стари приятелю Юлиус, дойде време на свой ред да те унижа.

Артемис медитираше. В такъв момент трябваше да се съсредоточи. Той седна по турски на една скала и започна да обмисля различните спасителни стратегии, които можеха да използват на връщане от Арктика. Ако мафиотите успееха да се скрият, преди Артемис да е стигнал до тях, тогава оставаше само един възможен план. И то много рискован. Артемис се замисли дълбоко. Трябваше да има и друг начин.

Смути го шум като от оркестър. Идваше от титановата колона. Звучеше като продължителен тон на фагот. Реши, че джуджето пуска газове. Колоната имаше силна акустика.

Това, от което се нуждаеше, беше умствено прозрение. Кристално ясна спасителна мисъл сред тинята, в която бе затънало съзнанието му.

След осем минути отново го прекъсна някакъв шум. Този път не беше газ. Беше вик за помощ. Сламчо бе изпаднал в беда и крещеше от болка.

Артемис тъкмо се канеше да изпрати Бътлър, когато осъзна, че телохранителят му не е при него. Беше тръгнал да изпълнява мисия по спасяването на Нисшите елементи. Момчето трябваше да се справи само.

Артемис пъкна глава в колоната. Беше тъмно като във вътрешността на стар ботуш и два пъти по-миризливо. Реши, че първата му работа е да си сложи каска на ПНЕ. Той бързо извади една от совалката и след няколко неуспешни опита съумя да я закопчае и да включи светлините.

— Сламчо? Горе ли си?

Отговор не последва. Възможно ли беше това да е капан? Възможно ли бе той, Артемис Фоул, да се хване на най-старата уловка, описана в Книгата? Напълно възможно, реши той. Но не можеше да си позволи да рискува живота на това малко косматото същество. След отпътуването от Лос Анжелис Артемис против волята си се бе

привързал към господин Челюстокопач. Момчето потръпна. След като майка му си бе възвърнала здравия разум, това му се случваше все по-често.

Артемис се покатери, влезе в тръбата и си запроправя път към светлия кръг отгоре. Смрадта беше ужасна. Обувките му бяха съсипани и никакво химическо чистене не можеше да възстанови униформеното му сако от „Сейнт Бартълби“. Дано Сламчо наистина се нуждаеше от помощ.

Когато стигна до входа, Артемис завари Сламчо да се гърчи на пода с лице, изкривено от непресторена агония.

— Какво има? — попита той, след като свали каската и коленичи до джуджето.

— Имам запушване на червата — изръмжа джуджето; по космите на брадата му блестяха капчици пот. — Нещо твърдо. Не мога да го прокарам.

— Какво мога да направя? — попита Артемис, макар че изпитваше ужас от възможните отговори.

— Левият ми ботуш. Свали го.

— Ботуша? Ботуша ли каза?

— Да — изстена джуджето и от болката цялото му тяло се вдърви. — Свали го!

Артемис не можа да сдържи въздишката на облекчение. Боеше се, че ще бъде много по-лошо. Той сложи крака на джуджето в скута си и задърпа високия ботуш.

— Хубави ботуши — отбеляза.

— От „Родео Драйв“ — изпъшка Сламчо. — А сега, ако обичаш...

— Извинявай.

Ботушът се измъкна и отдолу се показа недотам изискан чорап с дупки на пръстите и закърпени места.

— Малкия пръст — каза Сламчо и затвори очи от болка.

— Какво да правя с малкия пръст?

— Стисни кокалчето. Силно.

Да стисне кокалчето. Сигурно беше нещо рефлекторно. Всяка част от тялото съответства на определена точка от стъпалото. То е клавиатурата на тялото, така да се каже. Използва се от векове в източната медицина.

— Добре. Щом настояваш.

Артемис хвана косматия пръст на Сламчо с палец и показалец. Може би беше плод на въображението му, но му се стори, че космите на джуджето се разделиха, за да му осигурят достъп до голата кожа.

— Стискай — каза Сламчо задъхан. — Защо не стискаш?

Артемис не стискаше, защото очите му се бяха събрали в една точка — лазерното дуло в средата на челото му.

Лейтенант Нил, който държеше оръжието, не можеше да повярва на късмета си. Собственоръчно бе заловил двама нарушители, а освен това беше разкрил дупката, през която бяха влезли. Кой казва, че да се влачиш най-отзад, за да избегнеш битката, няма своите предимства? Това беше неговата малка революция. Щеше да стане полковник, преди да е сменил третата си кожа.

— Станете — нареди той и избълва сини пламъци. Дори след преобразуване с електронния преводач езикът му звучеше гущерски.

Артемис се изправи бавно, като вдигна със себе си и крака на джуджето. Задният капак на Сламчовите панталони зейна.

— Какво му има всъщност? — попита Нил и се наведе, за да огледа по-отблизо.

— Изял е нещо — каза Артемис и стисна пръста на джуджето.

Последвалата експлозия събори гоблина на земята и той се затъркаля по коридора. Такава гледка не се виждаше всеки ден.

Сламчо скочи на крака.

— Благодаря, хлапе. Вече си мислех, че съм пътник. Трябва да съм глътнал нещо твърдо. Може би гранит или диамант.

Артемис кимна. Не беше си приготвил думи за случая.

— Тези гоблини са тъпи. Видя ли изражението на лицето му?

Артемис поклати глава. Все още не беше готов да говори.

— Искаш ли да го видиш?

Нетактичният хумор извади Артемис от вцепенението.

— Този гоблин... Едва ли е дошъл тук сам.

Сламчо закопча задния капак на панталоните си.

— Не. Току-що мина цял отряд. Този сигурно се е опитвал да избегне сражението. Типичен гоблин.

Артемис потърка слепоочията си. Все имаше някакъв начин да помогне на приятелите си. За Бога, та той беше показал най-високия резултат на тест за интелигентност в Европа.

— Сламчо, имам към теб важен въпрос.

— Предполагам, че съм ти длъжник, задето ми спаси кожата.

Артемис отпусна ръка на рамото на джуджето.

— Разбрах как си влязъл миналия път в лабораториите „Гномски“. Но не можеш да излезеш по същия път, магменият поток ще те опече. Как си успял да се измъкнеш?

Сламчо се усмихна.

— Много просто. Задействах алармата и си тръгнах облечен с полицейската униформа, с която бях влязъл.

Артемис се намръщи.

— Няма да свърши работа, трябва да има друг начин. Не може да няма.

ДНК-оръдията явно бяха извадени от строя. Кореноплод тъкмо започна да се настройва оптимистично, когато чу тропот от приближаващи ботуши.

— Д'Арвит. Добре, ясно. Вие двамата вървете. Аз ще ги задържа колкото може по-дълго.

— Не, началник — каза Бътлър. — Моите уважения, но имаме само едно оръжие, а аз мога да си служа с него по-добре от вас. Ще ги причакам зад ъгъла. Вие се опитайте да отворите вратата.

Зеленика отвори уста да възрази. Но кой би възразявал на толкова едър човек?

— Добре. Късмет. Ако те ранят, легни и остани неподвижно колкото може по-дълго, докато се върна. Четири минути, запомни ли?

Бътлър кимна.

— Запомних.

— И още нещо, Бътлър.

— Да, капитане?

— Относно онова малко недоразумение миналата година. Когато двамата с Артемис ме отвлякохте.

Бътлър вдигна очи към тавана. Искаше да сведе поглед към обувките си, но Зеленика стоеше точно там.

— А, това ли? Имах намерение да говоря с...

— Забрави за него. След случилото се напоследък смятам, че си разчистихме сметките.

— Зеленика, да вървим — заповяда Кореноплод. — Бътлър, не ги оставяй да се приближат.

Прислужникът обхвана с пръсти ръкохватката на оръжието си. Приличаше на въоръжен мечок.

— Дано не се опитват. За тяхно добро е.

Артемис се покатери върху една вагонетка, вдигна ръка над главата си и почука по тръбата, която се простираше по дължината на коридора.

— Този тръбопровод като че ли опасва цялата сграда по тавана. Какво е, вентилационна система?

Сламчо подсмръкна.

— Де да беше така. Това е плазмата, с която се зареждат ДНК-оръдията.

— И защо не влязохме оттук?

— О, поради дребната подробност, че енергията в една капка от плазмата е достатъчна да опече трол.

Артемис допря длан до метала.

— А ако оръдията не функционират?

— При деактивиране на оръдията плазмата е просто радиоактивна течност.

— Радиоактивна ли?

Сламчо замислено подръпна космите на брадата си.

— Всъщност, Юлиус смяташе, че оръдията *са били* изключени.

— Има ли начин да се уверим?

— Можем да отворим този незабележим капак — Сламчо опипа с пръсти извитата повърхност. — А-ха, виж тук. Микроскопична ключалка. Дори плазмата има нужда от презареждане.

Той посочи мъничка дупчица в метала. Можеше да мине и за прашилка.

— А сега гледай как работи майсторът.

Джуджето пъкна един от космите на брадата си в дупката. Когато върхът му влезе докрай, Сламчо отскубна косъма от пората. Косъмът

веднага умря и застина неподвижно като при трупно вкочаняване, при което прие точната форма на вътрешността на ключалката.

Сламчо спря да диша за миг и завъртя импровизирания ключ. Капакът увисна надолу.

— Това, момчето ми, е талант.

Във вътрешността на тръбата леко пулсираше оранжево желе. От време на време в дълбините му прескачаха искрици. Плазмата беше твърде гъста, за да може да изтече през отвора и не помръдваше от мястото си, като запазваше цилиндрична форма.

Сламчо хвърли бърз поглед на потрепващото желе.

— Плазмата е деактивирана. Ако това нещо беше включено, досега лицата ни щяха здравата да са обгорели.

— А тези искри?

— Остатъчен заряд. Карат плазмата да трепти, но нищо повече.

Артемис кимна.

— Добре — каза и сложи каската си.

Сламчо пребледня.

— Няма да го направиш, нали, Кално кутре? Имаш ли представа какво ще стане, ако оръдията се активират?

— Опитвам се да не мисля за това.

— Може би така е по-добре — джуджето поклати глава смаяно. — Добре. Трябва да изминеш тридесет метра, а в тази каска има въздух най-много за десет минути. Дръж филтрите затворени, след малко въздухът може да стане малко застоял, но все е по-добре, отколкото да се нагълташ с плазма. Вземи и това.

Сламчо извади втвърдения косъм от ключалката.

— За какво ми е?

— Предполагам, че ще искаш да излезеш, като стигнеш до другия край. Или не помисли за това, генийче?

Артемис преглътна. Не беше помислил. Героизмът не се състоеше в това да се хвърляш сляпо напред.

— Само внимавай, пъхни го леко в ключалката. Помни, това е косъм, а не метал.

— Да го пъхна леко. Разбрах.

— И не използвай никакви светлини. Халогенът може да реактивира плазмата.

Артемис усети, че му се завива свят.

— И не забравяй да се напръскаш веднага щом можеш. Антирадиоактивните спрейове са сини. Има ги навсякъде из сградата.

— Сини спрейове. Нещо друго, господин Челюстокопач?

— Е, вътре има плазмени змии...

Коленете на Артемис за малко не се подкосиха.

— Не говориш сериозно, нали?

— Не — призна Сламчо. — Не говоря сериозно. Значи, при един мах с ръка би трябвало да изминаваш около половин метър. Затова преброй шестдесет маха и излизай от тръбата.

— Малко под половин метър, бих казал. Може би ще ми трябват шестдесет и три маха.

Артемис пхна косъма на джуджето в джоба на гърдите си.

Сламчо сви рамене.

— Както кажеш, хлапе. Кожата си е твоя. А сега влизай вътре.

Джуджето сплете пръсти, а Артемис стъпи на импровизираното стреме. Тъкмо се канеше да промени решението си, когато господин Челюстокопач го напъха в тръбата. Оранжевото желе го погълна, обгърна тялото му за секунда.

Плазмата се точеше край него като живо същество и пукаше мехурчетата въздух, събрал се в дрехите му. Остатъчна искра го одраска по крака и предизвика остра болка, която проряза тялото му като спазъм. Дали кракът му не изтръпна?

Артемис погледна навън през оранжевото желе. Сламчо вдигна палци за късмет. Хилеше се като глупак. Момчето реши, че ако оцелее след това приключение, ще накара джуджето да си плати.

Слепешком запълзя напред. Един мах, два маха...

Шестдесет и третият изглеждаше далеч напред.

Бътлър вдигна предпазителя на своя зиг зауър. Сега стъпките бяха оглушителни, кънтяха в металните стени. Зад тъгла сенките се удължиха и изпревариха притежателите си. Прислужникът се прицели.

Показа се глава. Като на жаба. Ближеше очните си ябълки. Бътлър натисна спусъка. Куршумът проби дупка с големината на пъпеш в стената точно над главата на гоблина. Главата бързо се отдръпна. Разбира се, Бътлър нарочно не улучи. Уплашеният враг винаги беше за предпочитане пред мъртвия. Но това не можеше да

трае вечно. Имаше още дванадесет патрона и телохранителят трябваше да бъде точен.

Гоблините станаха по-смели, промъкваха се все по-напред и по-напред. Бътлър знаеше, че накрая ще бъде принуден да застреля един.

Реши, че е време да се приближи. Надигна се от клекналото положение, което бе заел, и малко по-безшумно от пантера се запрокрадва по коридора към врага.

На планетата имаше само двама души, които владееха различните бойни изкуства по-добре от Бътлър и единият от тях му беше роднина. Другият живееше на остров в южните китайски морета и прекарваше дните си в медитация и битки с палмови дървета. Гоблините наистина бяха достойни за съжаление.

Бюа Кел бяха поставили двама пазачи на входа на кабинета. И двамата бяха въоръжени до зъби, и двамата — дебели колкото няколко къси дъски. Въпреки неколkokратните предупреждения и двамата бяха заспали и хъркаха в каските си, когато елфите тичешком завиха зад ъгъла.

— Виж — промърмори единият. — Елфи.

— Ъ? — попита другият, по-глупавият от двамата.

— Няма значение — отговори първият. — ПНЕ нямат никакви оръжия.

Вторият лизна очните си ябълки.

— Да, ама лесно се гневят.

И точно в този момент ботушът на Зеленика се заби в гърдите му и го залепи за стената.

— Хей — жално се обади първият и извади оръжието си. — Не е честно.

Кореноплод не си направи труда да пробва сложни въртеливи ритници, а предпочете да запрати другия пазач право в титановата врата.

— Готово — задъхано заговори Зеленика. — Двама са повалени. Не беше толкова трудно.

Твърде подранило изказване, както се оказа. Защото точно тогава останалите двеста души от отряда на Бюа Кел затрополиха по перпендикулярния коридор.

— Това не беше трудно — тихо отвърна началникът и сви ръце в юмруци.

Концентрацията на Артемис му изневеряваше. Сега като че ли имаше повече искри, а всеки шок пречеше на съсредоточаването му. Два пъти загуби броя на маховете. Беше стигнал до петдесет и четири. Или петдесет и шест. Разликата беше като между живота и смъртта.

Той се промъкваше напред, като махваше първо с едната ръка, после с другата и плуваше в гъстото море от желе. Почти безсмислено беше да гледа. Всичко бе оранжево. И единственото, по което познаваше, че напредва, беше, че коляното му периодично хлътваше във вдлъбнатина, там където плазмата се вливаше в някое от оръдията.

Артемис направи последен мах с ръка през гела и изпълни дробовете си със застоял въздух — шестдесет и три. Това беше. Скоро очистителите на въздуха в каската му щяха да станат безполезни и той щеше да диша въглероден двуокис.

Момчето допря върховете на пръстите си до вътрешната извивка на тръбата и започна да опипва за дупка на ключалка. Очите му не помагаха. Не можеше дори да включи осветлението на каската от страх да не подпали реката от плазма.

Нищо. Нямаше никаква грапавина. Щеше да умре тук сам. Никога нямаше да стане велик. Артемис вече чувстваше как умът му го напуска, изгубва се спираловидно в черен тунел. Съсредоточи се, каза си. Напреди вниманието си. Към него се приближаваше искра. Сребриста звезда в пожара на залязващото слънце. Мързеливо се влачеше по тръбата и осветяваше навсякъде, откъдето минеше.

Ето! Дупка. *Дупката*. За миг минаващата искра я освети. Артемис напипа джоба си като пиян гмуркач и измъкна оттам косъма на джуджето. Щеше ли да свърши работа? Нямаше причина този капак да има различен механизъм за заключване.

Артемис пхна косъма в ключалката. Леко. Примижа срещу гела. Влизаше ли? Така му се стори. Беше сигурен на шестдесет процента. Би трябвало да е достатъчно.

Артемис завъртя косъма. Капакът се отвори. Представи си усмивката на Сламчо. „Това, момчето ми, е талант.“

Напълно възможно беше всичките му врагове в подземния свят да го чакат зад този капак с големи грозни оръжия, насочени към главата му. В този момент той не се тревожеше ни най-малко. Повече не можеше да понесе нито глътка разреден кислород, нито един болезнен шок по тялото си.

И така Артемис Фоул подаде глава в каска през дупката в тръбата. Включи визъора и с наслада пое глътката въздух, която можеше да се окаже последна. За късмет всички в помещението наблюдаваха екрана. Гледаха как приятелите му се борят за живота си. Те нямаха такъв късмет.

„Прекалено много са“ — каза си Бътлър, след като зави зад ъгъла и видя почти цялата армия на Бюа Кел да зарежда с нови батерии оръжията си.

Когато забелязаха Бътлър, гоблините започнаха да си мислят неща като „О, небеса, това е трол в дрехи“ или „Защо не слушах мама, като ми казваше да стоя настрана от бандите?“.

Изведнъж телохранителят се озова над главите им и полетя надолу. Приземи се като пословичния чувал с камъни, само че със значително по-голяма точност. Трима гоблини се простиха с живота, преди да са разбрали, че някой ги е ударил. Един се простреля в крака, а няколко други се престориха на припаднали.

Артемис наблюдаваше всичко на плазмения екран в контролната зала заедно с останалите присъстващи. За тях това бе истинско развлечение. Телевизия. Гоблинските генерали се кискаха и подскачаха, докато Бътлър разчистваше пътя от подчинените им. Но всичко това бе несъществено. В сградата имаше стотици гоблини и беше невъзможно да се стигне до тази стая.

Артемис разполагаше с няколко секунди да обмисли план за действие. Няколко секунди. А нямаше представа как да използва наличната технология. Огледа стените отдолу за нещо, което би могло да му свърши работа. Каквото и да е.

Ето. На малък екран встрани от главния компютър се виждаше Вихрогон. Затворен в кабината си в отдел „Операции“. Кентавърът

сигурно кроеше план. Имаше достатъчно време на разположение, за да измисли нещо. Артемис знаеше, че още щом се покаже от тръбата, ще се превърне в мишена. Щяха да го убият без колебание.

Той се измъкна от тръбата и шумно пльосна на земята. Напоените с плазма дрехи му пречеха да стигне бързо до монитора. С крайчеца на окото си Артемис виждаше как присъстващите обръщат глави, как приближават, за да му препречат пътя. Не знаеше колко са.

Под екрана с Вихрогон имаше тънък микрофон. Артемис натисна копчето.

— Вихрогоне! — извика с дрезгав глас и върху компютъра тупнаха няколко капки желе. — Чуваш ли ме?

Кентавърът реагира мигновено.

— Фоул? Какво е станало с теб?

— Пет секунди, Вихрогоне. Трябва ми план или всички сме мъртви.

Вихрогон рязко кимна.

— Вече имам готов. Пусни ме на всички екрани.

— Какво? Как?

— Натисни бутона за конференции. Жълтия. Кръгче със стрелки навън, като слънце. Видя ли го?

Артемис го видя и го натисна. После нещо затисна него. Много болезнено.

Генерал Стълбус пръв забеляза съществуването, което пльосна на пода от плазмената тръба. Какво беше това? Фея? Не. Не, небеса. Това беше човек.

— Вижте! — изкрещя той. — Кално създание!

Останалите не му обърнаха внимание, погълнати от спектакъла на екрана.

Но не и Мъх. Човек във вътрешния кабинет? Как беше възможно? Той стисна Стълбус за раменете.

— Убий го!

Този път всички генерали го чуха. Трябваше да убият някого. Без опасност за живота си. Щяха да го направят по старомодния начин: с нокти и огнени кълба.

Човекът отиде до един от компютрите и те го обкръжиха с провиснали от въодушевление езици. Слюний обърна човека с лице към тях, за да види какво го очаква.

Един по един генералите стиснаха огнени кълба в юмруците си и тръгнаха напред, готови да убиват. Но тогава нещо ги накара да забравят за ранения човек. На всички екрани се появи лицето на Мъх. И главният бос на Бюа Кел не остана очарован от чутото:

— Когато положението стане съвсем отчайващо, ще дам сигнал на Опал да върне на полицията контрола върху оръжията. Бюа Кел ще бъдат зашеметени, а ти ще понесеш вината за цялата бъркотия, ако дотогава оцелееш, в което се съмнявам...

Слюний се обърна към съюзника си.

— Мъх! Какво означава това?

Генералите тръгнаха към него, като съскаха и плюеха.

— Измяна, Мъх! Измяна!

Мъх се разтревожи не на шега.

— Добре де — каза, — измяна.

Мъх имаше нужда от няколко минути, за да осъзнае какво се е случило. Беше работа на Вихрогон. Сигурно беше записал разговора им по някакъв начин. Колко тривиално! И все пак трябваше да му се признае на този кентавър, че имаше заложби.

Мъх бързо се приближи към главния компютър и изключи предаването. Не би било добре Опал да чуе останалото. Особено онази част, свързана с трагичния инцидент. Наистина трябваше да сложи край на този театър. Но пък какво толкова! Превратът беше факт.

— Измяна! — съскаше Слюний.

— Добре де — призна Мъх, — измяна — и веднага след това каза: — Компютър, активирай ДНК-оръдията. Разрешение от Мъх Б. Алфа алфа две две.

Опал жизнерадостно се завъртя на Крилатото си кресло и запляска от удоволствие с малките си ръце. Трънак беше толкова грозен, но и толкова зъл!

Навсякъде в лабораториите „Гномски“ ДНК-оръдията се завъртяха на стойките си и направиха бързо диагностициране. С изключение на един малък теч във вътрешния кабинет, всичко беше

наред. Без повече церемонии започнаха да изпълняват програмните си параметри и да набелязват всяка цел с гоблинско ДНК при зададен режим десет изстрела в секунда.

Стана бързо и — както с всичко, произведено от „Гномски“ — ефективно. За по-малко от пет секунди оръдията се завъртяха обратно на стойките си. Мисията беше изпълнена: двеста гоблина лежах в безсъзнание навсякъде из сградата.

— У-ха! — възкликна Зеленика, докато стъпваше по редовете заспали гоблини. — Точно стрелят.

— И още как — съгласи се Кореноплод.

Мъх срита заспалото тяло на Стълбус.

— Виждате ли, нищо не постигнахте, Артемис Фоул — каза и извади своя „Бунтар“. — Приятелите ви са отвън. Вие сте вътре. А гоблините са в безсъзнание и скоро паметта им ще бъде заличена изкуствено с помощта на особено нестабилни химикали. Точно както го бях планирал — той се усмихна на Опал, която запърха с крилцата на креслото си и се надвеси над тях. — Точно както двамата го бяхме планирали.

Опал му се усмихна в отговор.

В друго време Артемис не би издържал да не пусне някоя хаплива забележка. Но в момента мислите му бяха заети с перспективата за неминуема смърт.

— А сега просто ще препрограмирам оръдията да се прицелят в приятелите ви, ще активирам полицейските оръдия и ще завладея света. И никой не може да влезе тук, за да ме спре.

Разбира се, никога не бива да казвате подобно нещо, особено ако сте изпечен злодей. Направо си търсите белята.

Бътлър затича по коридора и настигна останалите пред вътрешния кабинет. През кварцовото стъкло на вратата виждаше в какво затруднено положение се намира Артемис. Въпреки всичките му усилия господарят Артемис все пак беше успял да се изложи на

смъртна опасност. Как можеше един телохраниел да си върши работата, когато повереното му лице току скачаше право в устата на вълка, така да се каже?

Бътлър усети как тестостеронът блъска в тялото му. Само една врата го делеше от Артемис. Една мъничка врата, проектирана да спира феи с лазерни оръжия. Той отстъпи няколко крачки назад.

Зеленика можеше да познае за какво мисли телохраниелят.

— Не си прави труда. Тази врата е бронирана.

Бътлър не отговори. Не можеше. Истинският Бътлър се огъваше под натиска на адреналин и животинска сила.

Той изрева и се втурна към вратата, като съсредоточи натиска на цялата си мускулна маса в триъгълника на рамото си. Последва удар, който можеше да събори средно голям хипопотам. И макар че вратата бе тествана за плазморазпръскване и средна физическа устойчивост, със сигурност не беше Бътлъроупорна. Металната каса се огъна като станиол.

Инерцията го запрати почти в другия край на кабинета. Зеленика и Кореноплод последваха телохраниеля, като спряха само да грабнат по един лазер „Зурла“ от зашеметените гоблини.

Мъх действаше бързо. Изправи Артемис на крака и извика:

— Никой да не мърда или ще убия невръстното Кално създание.

Бътлър продължи напред по права линия. Последната му разумна мисъл беше да обезоръжи Мъх. В настоящия момент това бе едничката му цел в живота. Той се втурна напред с разперени ръце.

Зеленика отчаяно се промуши и се хвана за колана на Бътлър. Той я повлече като върволица от консервени кутии след сватбена кола.

— Бътлър, спри — изръмжа тя.

Телохраниелят не ѝ обърна внимание.

Зеленика увисна и заби токове в гумирания под.

— *Спри!* — повтори тя и този път подсили гласа си с хипноза.

Бътлър като че ли се опомни. Потисна пещерния човек в себе си.

— Правилно, Кално създание — каза Мъх. — Слушай капитан Бодлива Зеленика. Със сигурност ще намерим начин да се споразумеем.

— Няма да има сделки, Трънак — обади се Кореноплод. — Всичко свърши, затова пусни Калното хлапе.

Мъх вдигна предпазителя на своя „Бунтар“.

— Ще го пусна и още как.

Това беше кошмар за Бътлър. Господарят му се намираще в ръцете на психопат, който нямаше какво да губи. И телохранителят нищо не можеше да направи.

Звънна телефон.

— Струва ми се, че е моят — машинално каза Артемис.

Още едно позвъняване. Със сигурност беше неговият мобилен телефон. Чудно как изобщо работеше след всичко, през което бе преминал. Артемис отвори калъфа и извади слушалката.

— Да?

Това беше един от онези напрегнати моменти, в които никой не знаеше какво да очаква.

Артемис подаде слушалката на Опал Гномски.

— За вас е.

Дребничката фея се спусна ниско, за да хване малкия мобилен телефон. Нещо натеза в гърдите на Мъх. Почти физически предусети какво ще стане, още преди разумът му да го е осъзнал напълно.

Опал доближи слушалката до заостреното си ухо.

— „Ех, Вихрогоне — произнесе гласът на Мъх. — Наистина ли мислиш, че си правя този труд, за да делея властта с някого? О, не. След като целият театър свърши, госпожица Гномски ще преживее трагичен инцидент. Може би няколко трагични инцидента...“

Лицето на Опал стана безцветно.

— Ах, ти! — изписка феята.

— Това е трик! — възпротиви се Мъх. — Опитват се да ни настроят един срещу друг.

Но в очите му се четеше истината.

Въпреки малките си размери феите са доста темпераментни създания. Търпят, търпят и накрая избухват. За Опал Гномски моментът на избухването беше назрял. Тя завъртя лостовете за управление на Крилатото си кресло и рязко пикира.

Мъх не му мисли много. Стреля два пъти по креслото, но дебелата тапицерия предпази пилота от нараняване.

Опал Гномски полетя право към бившия си партньор. Когато елфът вдигна ръце да се предпази, Артемис падна на земята. Трънак Мъх нямаше такъв късмет. Той се закачи за предпазния парапет на креслото и побеснялата фея го вдигна във въздуха. Те закръжаха из стаята, като рикошираха в няколко стени, преди да се блъснат право в отворения капак на плазмената тръба.

За нещастие плазмата се беше активизирала. Мъх лично я бе задействал. Но той не осъзна иронията на този факт, докато се пържеше на милионите радиоактивни частици.

Гномски извади късмет. Тя отлетя от Крилатото кресло и с вик се просна на гумирания под.

Бътлър се хвърли напред, преди още Мъх да се е строполил на земята. Грабна Артемис и го огледа за наранявания. Имаше една-две драскотини. Повърхностни. Нищо, което да не може да се поправи с няколко сини искрици.

Зеленика провери пулса на Опал Гномски.

— В съзнание ли е? — попита началникът.

Гномски примигна и отвори очи. Зеленика ги затвори със светкавичен удар по челото.

— Не — невинно отговори капитанът. — Студена е.

Кореноплод хвърли поглед към Мъх и забеляза, че няма смисъл да търси пулс. Може би така беше по-добре. Алтернативата би била два-три века в Ревльов връх.

Артемис забеляза движение до вратата. Беше Сламчо. Хилеше се и махаше с ръка. За довиждане, в случай че Юлиус бе забравил за двата дни преднина. Джуджето посочи един син пулверизатор, окачен със скоби на стената, и изчезна.

— Бътлър — заговори Артемис с дрезгав глас, като напрегна последните си сили. — Може ли някой да ме напръска? И после може ли да потеглим за Мурманск?

Бътлър недоумяваше.

— Да ви напръска? С какво?

Зеленика откачи от стената антирадиоактивния спрей и скъса печата.

— Позволи на мен — каза тя усмихната. — За мен ще бъде удоволствие.

Феята обля Артемис със зловонна пяна. След секунди той заприлича на полуразтопен снежен човек. Зеленика се разсмя. Кой казва, че работата в силовите структури не е забавна?

КАБИНАТА В ОТДЕЛ „ОПЕРАЦИИ“, ЦЕНТРАЛНО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ

След като оръдейната плазма предизвика късо съединение в дистанционното на Мъх, всички уреди в кабината на Вихрогон отново заработиха. Кентавърът реши да не губи време и активира микрокапсулите с детонатори, които полицията бе инжектирала под кожата на гоблините престъпници. Така можеше веднага да извади от строя половината членове на Бюа Кел. След това препрограмира полицейските ДНК-оръдия на режим зашеметяване. Всичко свърши за секунди.

Първата мисъл на капитан Кафяво Водорасло беше за подчинените му.

— Тишина! — извика той и гласът му проряза хаоса. — Имаме ли загуби?

Командирите на отряди отговориха последователно, като потвърдиха, че няма жертви.

— Извадихме късмет — отбеляза един магьосник лечител. — В цялата сграда не е останала нито капка магия. Нямаме дори медицински пакети. Следващият повален офицер щеше да остане повален.

Риск насочи вниманието си към кабината. Погледът му беше сериозен.

Вихрогон деполяризира кварцовия прозорец и се обади на една от честотите:

— Хей, момчета! Аз нямам нищо общо с това. Мъх беше виновен. Аз спасих всички ви. Изпратих звукозапис до един мобилен телефон, което не беше лесно. Трябва да ми дадете медал.

Риск стисна юмрук.

— Да, Вихрогоне, излез от кабината и ела да ти дам медала.

Вихрогон не беше специалист по връзки с обществеността, но можеше да познае кога му отправят заплаха.

— О, не. Няма да изляза. Оставам тук, докато не се върне началникът Кореноплод. Той ще ви обясни всичко.

Кентавърът затъмни прозореца и се зае да провери за подслушващи устройства. Искаше да премахне всяка следа от Опал Гномски и да я изхвърли от системата. Параноик ли? Кой беше параноикът сега, Зеленика? Кой беше параноикът сега?

ГЛАВА 14: ДЕНЯТ НА БАЩАТА

МУРМАНСК, ПОЛЯРНИЯТ КРЪГ

Полярното крайбрежие между Мурманск и Североморск беше превърнато в гробище за подводници на някогашния могъщ флот на Русия. Около сто ядрени подводници ръждясваха по множеството крайбрежни заливи и фиорди и единствено причудливият знак за опасност или небрежно блуждаещ патрул отпъждаха любопитните минувачи. Нощно време нямаше нужда да се вглеждате, за да забележите блясъка, или да се вслушвате, за да доловите бръмченето.

Една от тези подводници беше „Никодим“. Двадесетгодишна, клас „Тайфун“, с ръждясали тръби и пробит реактор. Нездравословна комбинация. И точно там мафиотският бос Бритва бе изпратил лакеите си, за да направят размяната на Артемис Фоул старши за откупа.

Михаил Васикин и Камар не бяха особено доволни от положението. От два дни се бяха заключили в капитанската каюта и не се съмняваха, че всяка минута скъсява живота им с години.

Васикин се изкашля.

— Чу ли това? Дробовете ми не са добре. От радиацията е, казвам ти.

— Това е направо смешно — избухна Камар. — Момчето на Фоул е на тринадесет години. На тринадесет! Та той е още бебе. Откъде едно дете ще намери пет милиона долара? Луда работа.

Васикин седна на койката си.

— Може и да не е. Чувал съм разни истории за това хлапе. Казват, че притежавал свръхестествени сили.

Камар изсумтя.

— Свръхестествени сили? Магия? Защо не си завреш главата в реактора, говориш като бабичка.

— Не, имам връзки в Интерпол. Те имат досие за това момче. Тринадесетгодишен с досие! Аз съм на тридесет и седем и все още нямам досие в Интерпол.

Руснакът изглеждаше разочарован.

— Досие! Каква магия има в това?

— Обаче моят познат разправя, че това момче Фоул е било забелязано в различни точки на света в един и същи ден. По едно и също време.

Камар не се впечатли.

— Този твой познат е по-голям страхливец от теб.

— Ако щеш вярвай. Само че ще имаме късмет, ако се измъкнем живи от тази проклета подводница. Независимо как.

Камар нахлупи кожена шапка на главата си.

— Добре. Да тръгваме. Време е.

— Най-последно — въздъхна Васикин.

Двамата извадиха своя пленник от съседната каюта. Нямахше защо да се тревожат, че ще избяга. Нямахше как — без един крак и с чувал на главата. Васикин метна Фоул старши на рамо и се заизкачва по стълбите към командния пункт на кораба.

Камар използва радиостанция, за да се свърже с подкреплението. Сред заледените храсти и снежните преспи се криеха стотина престъпници. Огънчетата от цигарите им светеха в нощта като светулки.

— Угасете цигарите, идиоти! — изсъска той на отворената честота. — Почти полунощ е. Фоул може да дойде всяка секунда. Помнете, никой да не стреля, преди да съм дал нареждане. После всички да стрелят.

Камар почти дочу съскането на стотината цигарени угарки в снега. Сто души. Операцията беше скъпа. Но пак бе капка в морето на фона на двадесетте процента, обещани от Бритва.

Откъдето и да дойдеше момчето Фоул, щеше да попадне под смъртоносен кръстосан огън. Нямахше спасение нито за него, нито за баща му, а Камар и Васикин щяха да чакат на сигурно място, в стоманената кула на командния пункт.

Камар се усмихна. Щеше да види каква магическа сила има ирландецът.

Зеленика наблюдаваше сцената през високоразделителния филтър за нощно виждане в каската си. Отново беше офицер от

Гноморазузнаването. Бътлър гледаше през старомоден бинокъл.

— Колко огънчета от цигари преброи?

— Повече от осемдесет — отговори капитанът. — Сигурно са към стотина души. Попадаш под обстрел и после те изнасят.

Кореноплод кимна в знак на съгласие. От такъв капан нямаше измъкване.

Бяха се настанили на отсрещния хребет на фиорда, който се издигаше високо над стръмен ледник. Съветът дори им отпусна крила в знак на благодарност за помощта на Артемис.

Вихрогон бе изтеглил електронната поща от компютъра на Артемис и се беше натъкнал на следното съобщение: „Пет милиона щатски долара. Никодим. Мурманск. Полунощ на четиринадесети.“ Беше кратко и съдържателно. Какво друго имаше за казване? Бяха пропуснали възможността да измъкнат Артемис старши преди преместването му на мястото за размяна, а там мафията владееше положението.

Всички наобиколиха Бътлър, който бе разпънал някакъв чертеж на снега и сочеше с лазерна показалка.

— Предполагам, че държат обекта тук, в командния пункт на кулата. За да стигнем дотам, трябва да извървим целия път до подводницата. В периметъра се крият стотина души. Нямаме помощ от въздуха и сателитни данни, въоръжението ни е минимално — той въздъхна. — Съжалявам, Артемис. Просто не виждам как ще стане.

Зеленика коленичи, за да разгледа чертежа.

— Ще ни трябва няколко дни, за да подготвим спиране на времето. Не можем да използваме щитове заради радиацията, а няма как да се приближа на достатъчно разстояние, за да ги хипнотизирам.

— Ами оръжията на ПНЕ? — попита Артемис, макар че знаеше отговора.

Кореноплод задъвка незапалената си пура.

— Вече говорихме за това, Артемис. Имаме достатъчно огнева мощ, но ако открием огън, те веднага ще убият баща ти. Стандартни правила при отвличане.

Артемис дръпна полицейския анорак до брадичката си и се загледа в грубия чертеж.

— А ако им дадем парите?

Вихрогон им беше отпечатал пет милиона в дребни банкноти на един от старите си принтери. Дори бе наредил на цял отряд от елфи да ги намачкат.

Бътлър поклати глава.

— Тези хора не работят така. Ако остане жив, господин Фоул е потенциален враг. Трябва да умре.

Артемис бавно кимна. Нямаше абсолютно никакъв друг начин. Налагаше се да пусне в ход плана, който бе измислил на Арктическото летище за совалки.

— Много добре — заговори той. — Аз имам план. Но може да ви се стори малко рискован.

Мобилният телефон на Михаил Васикин извънтя и наруши арктическото мълчание. Васикин едва не падна през люка на кулата.

— Да? Какво има? Зает съм.

— Обажда се Фоул — отговори глас на безупречен руски език, студен като арктически ледник. — Полунощ е. Аз съм тук.

Михаил се озърна и започна да разглежда околностите през бинокъла си.

— Тук ли? Къде? Не виждам никого.

— Достатъчно близо.

— Откъде намерихте този телефонен номер?

В слушалката се чу смях. Звукът изопна нервите на Васикин до краен предел.

— Имам един познат. Той знае всички телефонни номера.

Михаил задиша дълбоко, за да се успокои.

— Носите ли парите?

— Разбира се. При вас ли е доставката?

— Точно тук.

Отново се чу хладният смях.

— Аз виждам само малоумен дебелак, дребен плъх и някакъв човек с чувал на главата. Може да бъде всеки. Не плащам пет милиона за братовчед ви Юрий.

Васикин се скри под ръба на кулата.

— Фоул ни вижда! — прошепна той на Камар. — Наведи се!

Камар изтича до другия край на командния пункт и се свърза с хората си по радиостанцията.

— Тук е. Фоул е тук. Претърсете района.

Васикин отново долепи слушалката до ухото си.

— Елате и проверете. Скоро ще се уверите.

— Виждам добре и от тук. Само свалете чувала.

Михаил закри слушалката с ръка.

— Иска да сваля чувала. Какво да правя?

Камар въздъхна. Ето че ставаше ясно кой е по-умният в екипа.

— Свали го. Какво значение има? И без това след пет минути двамата ще умрат.

— Добре, Фоул. Свалям чувала. След малко ще видиш лицето на баща си.

Едрият руснак повдигна пленника високо над ръба на кулата. Протегна ръка и свали грубия платнен чувал.

В другия край на линията се чу как някой рязко си пое дъх.

През филтрите на полицейската каска Артемис виждаше кулата с командния пункт, сякаш беше на три крачки от него. Чувалът беше свален и той не можа да потисне шумната си въздишка.

Беше баща му. Разбира се, променен. Но не дотам, че да не го познае. Артемис Фоул Първи, нямаше никакво съмнение.

— Е — обади се гласът на руснака. — Той ли е?

Артемис се мъчеше да овладее треперенето в гласа си.

— Да — каза. — Той е. Моите поздравления. Имате наистина ценна придобивка.

В командния пункт Васикин направи знак на партньора си.

— Той е — прошепна. — Ще вземем парите.

Камар не споделяше неговата увереност. Нямаха поводи да празнуват, преди да са взели откупа в ръка.

Бътлър закрепил феината далекобойна карабина на стойката ѝ. Беше я избрал от оръжейната на ПНЕ. Петстотин метра. Труден изстрел. Но нямаше вятър, а Зеленика му беше дала оптически мерник,

с който да се прицели. Тялото на Артемис Фоул старши беше центрирано на прицела.

Той пое дъх.

— Артемис, сигурен ли сте? Рисковано е.

Артемис не отговори и за стотен път се увери, че Зеленика е заела позиция. Разбира се, че не беше сигурен. В този план можеха да се объркат милион неща, но какъв избор имаше?

Артемис кимна. Само веднъж.

Бътлър произведе изстрела.

Куршумът улучи Артемис старши в рамото. Той се завъртя и рухна върху смаяния Васикин.

Руснакът се отдръпна отвратен и надвеси ранения ирландец над ръба на кулата. Артемис старши се плъзна покрай кила и проби тънкия лед, полепнал по корпуса на подводницата.

— Той го застреля! — изкрещя мафиотът. — Този дявол застреля собствения си баща.

Камар се вцепени.

— Идиот! — изрева. — Току-що хвърли заложника през борда!

Той се надвеси над черните арктически води. От ирландеца не беше останало друго освен малки вълнички.

— Слез долу и го извади, ако искаш — каза Васикин намръщен.

— Мъртъв ли беше?

Партньорът му сви рамене.

— Може би. Беше лошо ранен. И ако куршумът не го е убил, водата ще го довърши. Както и да е, вината не е наша.

Камар злобно изруга.

— Не мисля, че Бритва ще погледне на нещата така.

— Бритва — прошепна Васикин. Единственото нещо, от което разбираше мениджърът, бяха парите. — Мъртви сме.

Мобилният телефон изтрака на палубата. Слушалката вибрираше. Фоул все още чакаше на другия край на линията. Михаил вдигна телефона така, сякаш беше граната.

— Фоул? Там ли сте?

— Да — последва отговорът.

— Дявол! Какво направи? Баща ти е мъртъв. Мислех, че се бяхме споразумели!

— Не сме свършили. Предлагам ви нова сделка. Все още можете да изкарате някакви пари тази вечер.

Михаил престана да нервничи и се заслуша. Нима съществуваше изход от този кошмар?

— Слушам.

— Последното, което искам, е баща ми да се върне и да унищожи всичко създадено от мен през последните две години.

Михаил кимна. Всичко му стана свършено ясно.

— Затова трябваше да умре. Исках да го видя с очите си, просто за да се уверя. Но все пак реших да ви оставя нещичко.

Михаил едва дишаше.

— Нещичко?

— Откупа. Всичките пет милиона.

— И защо го правите?

— Аз ви давам парите, вие ми гарантирате безопасно връщане у дома. Справедливо ли е?

— Струва ми се справедливо.

— Много добре. А сега погледнете на отсрещния хребет, над фиорда.

Михаил погледна. Там, точно на ръба на ледника, гореше огън.

— Оставил съм куфар. Огънят ще изгасне след десет минути. На ваше място бих се погрижил да стигна преди това. Иначе ще ви трябват години, за да намерите куфара.

Михаил не си направи труда да прекъсне връзката. Просто захвърли телефона и побягна.

— Парите! — извика на Камар. — Горе. При огъня.

Камар го последва веднага, като тичешком крещеше инструкции по радиото. Някой трябваше да стигне до парите. Кой се интересуваше от потъналия ирландец, когато там горе ги чакаха пет милиона долара?

Кореноплод посочи с пръст Зеленика в мига, когато Бътлър простреля Артемис старши.

— Напред! — заповяда началникът.

Капитан Бодлива Зеленика запали двигателите на крилата си и се оттласна от ледника. Разбира се, това, което правеха, беше против всички правила, но Съветът и без това беше орязал някои от привилегиите на Вихрогон, тъй като го бе обявил за повече или по-малко виновен в предателство. Условието бяха кентавърът да поддържа постоянна връзка с групата и всеки неин член да бъде снабден с устройство за разрушаване с дистанционно управление, за да може и те, и феината технология да бъдат унищожени в случай на залавяне или раняване.

Зеленика следеше събитията на подводницата през визьора си. Тя видя раняването на Артемис старши в рамото и падането му върху едрия руснак. Визьорът регистрира и кръвта. Беше достатъчно топла, за да бъде уловена от топлинния ѝ сензор. Трябваше да признае, че сцената изглеждаше ефектно. Може би планът на Артемис щеше да свърши работа. Може би руснаците щяха да се заблудят. В края на краищата човеците обикновено виждаха това, което искаха да видят.

Тогава нещата се объркаха.

— Той е във водата! — извика Зеленика в микрофона си и отвори клапаните на крилата си до максимум. — Жив е, но не за дълго, ако не го измъкнем.

Тя мълчаливо се спусна над искрящия лед, кръстосала ръце на гърдите си за по-голяма скорост. Движеше се прекалено бързо, за да може човешкото зрение да я улови. Можеше да мине за птица или тюлен, който пори вълните. Пред нея се показва подводницата.

На борда на „Тайфун“ течеше евакуация. Руснаците се спускаха по стъпалата на кулата и се хлъзгаха в бързината. Същото беше и на сушата. Човеците напускаха прикритията си и бягаха през заледената растителност. Вероятно началникът беше запалил огъня. Калните създания с радост щяха да намерят скъпоценните си пари, само за да ги изгубят след седемдесет и два часа, когато банкнотите щяха да се разпаднат. Времето щеше да им стигне точно колкото да ги доставят на шефа си. Зеленика беше готова да се обзаложи, че той не би се зарадвал при вида на изчезващата валута.

Тя прелетя ниско над кила. Беше в безопасност благодарение на костюма и каската си. В последния момент се издигна нагоре, като кулата я скриваше от северния хребет. Даде газ и прелетя над ледената

дупка, в която човекът беше паднал. Началникът говореше в ухото ѝ, но Зеленика не отговори. Беше заета и нямаше време за приказки.

Феите мразят студа. Не могат да го понасят. Някои имат фобия към ниски температури и дори не ядат сладолед. Последното, което Зеленика би искала, беше да доближи замръзналата радиоактивна вода дори с пръстите на краката си. Но какъв избор имаше?

— Д'Арвит — изруга тя и се потопи във водата.

Микронагревателят в костюма ѝ се бореше със студа, но не можеше да го премахне напълно. Зеленика знаеше, че има няколко секунди, преди падането на температурата да забави реакциите ѝ и да предизвика шок.

Отдолу човекът лежеше в безсъзнание, блед като призрак. Тя размърда лостовете. Ако отвореше клапана прекалено много, щеше да се спусне по-надълбоко. Ако го отвореше недостатъчно, нямаше да достигне човека. А при тези температури имаш право само на един опит.

Зеленика натисна лоста за клапана. Двигателят избръмча веднъж и тя спусна десет клафтера^[1] по-надолу. Отлично. Тя сграбчи Фоул старши през кръста и бързо го закачи за Лунния си пояс. Той увисна безжизнено. Нуждаеше се от лечение с магия и колкото по-бързо, толкова по-добре.

Зеленика погледна нагоре. Дупката в леда като че ли се затваряше. Какво още можеше да се обърка? Началникът крещеше в ухото ѝ, но тя го изключи и се съсредоточи върху измъкването си на сушата.

Около дупката се наслагваха ледени кристали, сякаш паяк плетеше паяжина. Океанът бе твърдо решен да ги погълне.

„Няма да стане“ — помисли си Зеленика, опря покритата с каска глава в ледената повърхност и отвори клапана докрай. Тя и спътникът ѝ пробиха леда, описаха дъга във въздуха и се приземиха върху бронираната предна палуба на подводницата.

Лицето на човека бе придобило цвета на околния пейзаж. Зеленика коленичи върху гърдите му като хищно животно и изложи мястото, където трябваше да има рана, на нощния въздух. По палубата имаше кръв, но това беше кръвта на Артемис младши: те бяха свалили капачето на водния патрон и бяха го напълнили с кръв, взета от ръката на момчето. При изстрела куршумът бе съборил Артемис Старши и

във въздуха се бяха разлетели кървави пръски. Много убедително. Разбира се, в плана не влизаше Артемис-баща да падне в ледените води.

Патронът не бе пробил кожата, но господин Фоул все още не беше в безопасност. Топлинният скенер на Зеленика показваше, че пулсът му е прекалено бавен и слаб. Тя сложи ръце на гърдите му.

— Излекувай го — прошепна. — Излекувай го.

И магията потече по пръстите ѝ.

Артемис не можеше да следи спокойно усилията на Зеленика. Дали бе постъпил правилно? Ами ако водният куршум бе влязъл навътре? Как щеше да погледне майка си в лицето?

— О, не — възкликна Бътлър.

Артемис за секунда се озова до него.

— Какво има?

— Баща ви е във водата. Един от руснаците го хвърли зад борда.

Момчето изстена. Водата беше смъртоносна като куршум. Страхуваше се, че нещо такова можеше да се случи.

Кореноплод също следеше спасителната операция.

— Добре. Прелита над водата. Виждате ли го, Зеленика?

Отговор не последва. Само пукане на статично електричество в слушалките.

— Статусът ви, капитане! Докладвайте!

Нищо.

— Зеленика?

„Не отговаря, защото е прекалено късно — помисли си Артемис. — Не може да направи нищо, за да спаси баща ми и само аз съм виновен за това.“

Мислите му бяха прекъснати от гласа на Кореноплод.

— Руснаците напускат подводницата — каза той. — Сега Зеленика е при кораба, над дупката в леда. Влиза вътре. Зеленика, какво виждате? Хайде, Зеленика. Говорете.

Нищо. Дълго мълчание.

След това феята изскочи изпод леда като механичен делфин. Прелетя кратко разстояние в арктическото нощно небе и падна с трясък на палубата на „Тайфун“.

— Баща ти е с нея — каза началникът.

Артемис нахлузи свободната полицейска каска и започна да се моли Зеленика да се обади. Той увеличи мащаба на изображението, докато започна да му се струва, че може да протегне ръка и да докосне баща си. Видя как Зеленика се надвеси над гърдите му и магическите искри се спуснаха по пръстите ѝ.

След няколко секунди феята вдигна глава и погледна Артемис право в очите, сякаш знаеше, че той я наблюдава.

— Извадих го — каза тя задъхана. — Калното създание е живо. Не изглежда добре, но диша.

Артемис рухна на земята и крехките му рамене се разтърсиха от ридания. Изпитваше облекчение. Плака цяла минута. След това отново стана себе си.

— Добра работа, капитане. А сега да се махаме оттук, преди Вихрогон да е активирал по погрешка някой от детонаторите.

В земните недра кентавърът се отпусна на креслото пред системата за свързка.

— Не ме изкушавай — каза той и се изкиска.

[1] Мярка за дълбочина, равна на 182 см. — Бел.прев. ↑

ЕДИН-ДВА ЕПИЛОГА

ТАРА

Артемис се връщаше в „Сейнт Бартълби“. Трябваше да бъде там, докато Хелзинкските медицински служби идентифицират баща му по овехтелия паспорт, който Вихрогон му бе изфабрикувал.

Зеленика направи каквото можа за ранения човек, излекува раната на гърдите му и дори върна зрението в ослепялото му око. Но беше твърде късно да пришие крака, който и без това не им бе подръка. Сега Артемис старши се нуждаеше от по-продължителни медицински грижи и трябваше да попадне на място, където за присъствието му би могло да се даде разумно обяснение. Затова Зеленика се отправи на югозапад към Хелзинки и остави човека в безсъзнание пред вратата на Университетската болница. Един портиер забеляза летящия пациент, но след това паметта му бе успешно заличена.

Когато Артемис старши се опомнеше, последните две години от живота му щяха да бъдат заличени и последният му спомен щеше да бъде приятен: как маха за довиждане на семейството си в Дъблин. Всичко това благодарение на Вихрогон и на неговата технология за заличаване на паметта.

— Дали да не залича и твоята памет? — саркастично подметна кентавърът, след като групата се върна в Централното полицейско управление. — Върви да си изгладиш дрехите, докато си свърша работата.

Артемис се усмихна. Напоследък го правеше много често. Дори сътрудничеството със Зеленика мина много по-гладко, отколкото беше очаквал, особено като се има предвид, че тя го бе видяла да стреля по собствения си баща. Момчето потръпна. Знаеше, че му предстоят много безсънни нощи, в които да размишлява над това приключение.

Капитанът ги придружи до Тара и ги пропусна през холографската маскировка на изхода. Там имаше дори холографско изображение на крава, която дъвчеше виртуални листа, за да не доловят хората феината миризма.

Артемис се връщаше в ученическата си униформа, която по чудо бе възстановена по технология на Народа. Той помириша ревера на самото си.

— Това сако мирише странно — отбеляза. — Не неприятно, просто необичайно.

— Защото е идеално чисто — каза Зеленика и се усмихна. — Вихрогон трябваше да го изпере три пъти в пералнята, за да премахне...

— За да премахне калта на Калното създание — довърши Артемис.

— Точно така.

Над главите им грееше пълна луна, ярка и изпъкнала като топка за голф. Зеленика чуваше магическата ѝ песен.

— Вихрогон каза, че в замяна на помощта, която ни оказахте, ще постави имението Фоул под наблюдение.

— Радвам се да го чуя — отвърна Артемис.

— Правилно ли е постъпил?

Артемис помисли малко.

— Да. Народът ще бъде в безопасност и аз няма да го заплашвам.

— Добре. Защото мнозина от членовете на Съвета искаха да заличим паметта ти. А при високия ти коефициент на интелигентност тази малка част от паметта може да ти послужи за твърде много неща.

Бътлър протегна ръка.

— Е, капитане, не вярвам, че ще се видим отново.

Зеленика стисна ръката му.

— Ако се видим, няма да е скоро — капитан Бодлива Зеленика се обърна към феиния форт. — Трябва да вървя. Скоро ще съмне. Не искам някой шпионски сателит да ме заснеме без щит. Последното, от което имам нужда, е снимката ми да попадне в Интернет и то сега, когато ме върнаха в Разузнаването.

Бътлър леко побутна с лакът господаря си.

— О, Зеленика... Ех, капитане...

„Ех“? Артемис не можеше да повярва, че наистина е казал „ех“.
Та това дори не беше дума.

— Да, Кално... Да, Артемис?

Той я погледна право в очите, точно както Бътлър го беше инструктирал. Тези цивилни отношения бяха по-сложни, отколкото човек би могъл да си помисли.

— Искам да... тоест... исках да кажа...

Бътлър отново го побутна с лакът.

— Благодаря. Длъжник съм ти. Благодарение на теб имам родители. А управлението на онази совалка беше направо забележително. И във влака... Е, аз никога не бих могъл да го направя...

Трето побутване с лакът. Този път, за да сложи край на разговора.

— Извинявай. Е, нали разбираш.

Феините черти на Зеленика изглеждаха странни. Изразяваха нещо средно между неудобство и може би удоволствие. Тя бързо се опомни.

— Може би и аз ти дължа нещо, човече — каза и извади пистолета си. Бътлър за малко да посегне към своя, но реши да даде на Зеленика предимство.

Капитан Бодлива Зеленика откачи от колана си една златна монета и я подхвърли на петдесет фута височина в лунното небе. Със светкавично движение извади пистолета си и произведе един-единствен изстрел. Монетата подскочи още петдесет фута нагоре и полетя надолу към земята. Артемис успя някак да я улови във въздуха. Първото подобно постижение в младия му живот.

— Добър изстрел — каза. По средата на монетата имаше малка дупка.

Зеленика протегна ръка и показа още пресния белег на пръста си.

— Ако не беше ти, сега нямаше да стрелям. С никакви механични протези не се постига такава точност. Затова предполагам, че също съм ти благодарна.

Артемис ѝ подаде монетата.

— Не — каза Зеленика. — Задръж я, за спомен.

— За спомен?

Феята го погледна искрено.

— За да не забравяш, че някъде дълбоко под маската на мошеника има искрица почтеност. Може би от време на време е добре да разпалваш тази искрица.

Артемис стисна монетата в юмрук. Тя беше топла на допир.

— Да, може би.

Над главите им избръмча малък двуместен самолет. Артемис погледна нагоре, а когато сведе очи, Зеленика си беше отишла. Над тревата се издигаше лека пара.

— Довиждане, Зеленика — тихо прошепна той.

Бентлито запали при първото завъртане на ключа. За по-малко от час пристигнаха пред главната порта на „Сейнт Бартълби“.

— Проверете дали телефонът ви е включен — каза Бътлър, докато държеше вратата. — Лекарите в Хелзинки скоро ще получат резултатите от запитването до Интерпол. Досието на баща ви е върнато в базата данни благодарение, разбира се, на Вихрогон.

Артемис кимна и погледна дали телефонът е включен.

— Опитай да откриеш майка ми и Джулиет, преди да са им съобщили новината. Не искам да обикалям цяла Южна Франция да ги търся.

— Да, Артемис.

— И провери дали сметките ми са засекретени. Не искам баща ми да знае какво съм правил през последните две години.

Бътлър се усмихна.

— Да, Артемис.

Момчето направи няколко крачки към вратата на колежа, после се обърна.

— И още нещо, Бътлър. Докато бяхме в Арктика...

Артемис се колебаеше да попита, но Бътлър вече знаеше отговора.

— Да, Артемис — любезно каза прислужникът. — Постъпихте правилно. Това беше единствената възможност.

Момчето кимна и остана до вратата, докато колата се изгуби от поглед. От този момент нататък животът му щеше да се промени. С двама родители у дома щеше да се наложи много по-грижливо да планира действията си. Да, беше обещал да остави Народа на мира за

известно време, но Сламчо Челюстокопач... той бе друго нещо. Толкова много секретни обекти, толкова малко време.

КАБИНЕТЪТ НА СЪВЕТНИКА, УЧИЛИЩЕ ЗА МЛАДИ ГОСПОДА „СЕЙНТ БАРТЪЛБИ“

Доктор По не само продължаваше да работи в „Сейнт Бартълби“, но, изглежда, беше затвърдил позициите си след пробива с Артемис. Другите му пациенти бяха относително леки случаи на гняв, стрес от изпити и хронична срамежливост. И то само сред учителите.

Артемис се настани на кушетката, като внимаваше да не натисне случайно копчето за включване на мобилния телефон.

Доктор По кимна към компютъра.

— Директорът Гуини ми предаде вашето съобщение. Очарователно.

— Съжалявам за това — промърмори Артемис, изненадан от факта, че наистина съжалява. Тормозът над други хора обикновено не го тормозеше. — Бях в период на отрицание. И прехвърлих тревогите си върху вас.

По почти се изсмя.

— Да, много добре. Точно както пише в учебника.

— Знам — каза Артемис. И наистина знаеше. Доктор Ф. Рой Дийн Шлипе бе написал цяла глава от този учебник.

Доктор По остави химикалката си — нещо, което не бе правил никога досега.

— Знаете ли, все още не сме разрешили последния въпрос.

— Кой въпрос, докторе?

— Онзи, който засегнахме при последния ни сеанс. Относно уважението.

— А, този въпрос!

По събра връхчетата на пръстите си.

— Искам да си представите, че съм не по-малко умен от вас и да ми дадете откровен отговор.

Артемис помисли за баща си, който лежеше в болница в Хелзинки, за капитан Бодлива Зеленика, която бе рискувала живота си, за да му помогне и, разбира се, за Бътлър, без когото никога не би се измъкнал жив от лабораториите „Гномски“. Вдигна поглед и забеляза, че доктор По му се усмихва.

— Е, млади човече, сетихте ли се за някого, който е достоен за вашето уважение?

Артемис се усмихна в отговор.

— Да — каза. — Мисля, че да.

Издание:

Оуън Колфър. Артемис Фоул: Арктическият инцидент

Първо издание

Превод: Магдалена Куцарова-Леви

Редактор: Йоана Томова

Художник: Буян Филчев

Коректор: Станка Митрополитска

Компютърен дизайн: Силвия Янева

Печат: „Инвестпрес“ АД

ИК „Прозорец“ ЕООД

ISBN: 954-733-267-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.